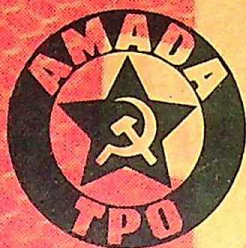

www.MinisterieVanPropaganda.org

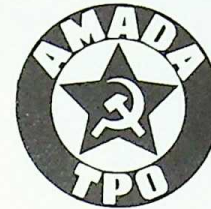
WAAKZAAMHEID VOOR
RUSSIESE AANVAL TEGE
WEST-EUROPA

**PROGRAMMA VOOR VREDE,
NATIONALE ONAFHANKELIJK-
HEID, VOLKSDEMOKRATIE
EN SOCIALISME**

NATIONAAL BURO VAN AMADA-TPO 8 mei 1976

WAPPI!
OORLOG!

proletariese opvoeding

**PROGRAMMA VOOR VREDE,
NATIONALE ONAFHANKELIJK-
HEID, VOLKSDEMOKRATIE
EN SOCIALISME**

NATIONAAL BURO VAN AMADA-TPO 8 mei 1976

proletarische opvoeding

uitgeverij PROLETARIESE OPVOEDING vzw
lange pastoorstraat 25-27
2600 Berchem (Antwerpen)

D/1976/2204/11

INLEIDING

In dit dokument zet het nationaal buro van AMADA-TPO zijn analyse uiteen over de internationale situatie en de taken die eruit voortvloeien voor de marxist-leninisten in België. Wij brengen ons programma naar voor over de vrede, de nationale onafhankelijkheid, de volksdemocratie en het socialisme. Een juiste lijn ontwikkelt zich in de strijd tegen de verkeerde lijnen. In het uiteenzetten van onze lijn bekampen wij de lijn van de leiding van UCMLB, die onder de vlag van het marxisme-leninisme haar trotskistische stellingen aan de man brengt, die in de kaart spelen van het sociaal-imperialisme. De UC-leiding heeft zich ontpopt als een trotskistische anti-partijgroep, maar de stellingen die zij verdedigde zijn kenmerkend voor een stroming die zich beroept op de gedachte Mao-tse-Toeng en op de politiek van de Chinese Volksrepubliek, maar die in feite gebaseerd is op de klassepositie van de kleinburgerlijke intellectuelen.

DEEL I: DE ANALISE VAN DE DRIE WERELDEN.

Om een juiste politieke lijn uit te werken moeten wij rekening houden met de karakteristieken die de huidige wereld kenmerken. We leven in het tijdperk van het imperialisme en van de proletarische revolutie; dat zijn de fundamentele karakteristieken van het hele histories tijdperk dat wij tans doormaken. Daarnaast moeten wij de specifieke kenmerken van de huidige etappe van de ontwikkeling van het imperialisme bestuderen. De huidige etappe wordt bepaald door de ontwikkeling van de vier fundamentele tegenstellingen die de wereldsituatie beheersen.

1—
De tegenstelling tussen socialisme en kapitalisme. In China wordt de diktatuur van het proletariaat onophoudelijk verstevigd en de socialistische economie kent een snelle ontwikkeling.

2—
De tegenstelling tussen arbeidersklasse en burgerij. In de kapitalistische en revisionistische landen kent de strijd van de arbeidersklasse en de werkende klassen tegen het grootkapitaal een snelle opgang.

3—
De tegenstelling tussen de landen van de derde wereld en het imperialisme en sociaal-imperialisme. De revolutionaire strijd van de derde wereld voor zijn totale politieke en economische bevrijding van het imperialisme en voornamelijk van de twee supermachten, is in volle opgang. De revolutionaire strijd van de derde wereld ondermijnt rechtstreeks de heerschappij van het imperialisme, dat wil zeggen van het monopoliekapitaal en maakt daarom deel uit van de proletarische wereldrevolutie.

4
De tegenstelling tussen de imperialistische machten en tussen de kapitalisten onderling. De strijd van de verzwakte imperialistische landen tegen de twee supermachten neemt toe. De rivaliteit tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten voor de wereldhegemonie wordt met de dag scherper.

De werking van de vier fundamentele tegenstellingen verdeelt de huidige wereld in drie verschillende zones. De eerste wereld wordt gevormd door de twee supermachten; de derde wereld bestaat uit de ontwikkelingslanden, waaronder China als socialisties land van de derde wereld; de tweede wereld wordt gevormd door de tussenliggende verzwakte imperialistische landen. Wanneer we een globale analyse maken van alle krachten in de wereld, dan moeten wij het volgende besluit formuleren : de strijd tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten voor de wereldhegemonie zal onvermijdelijk uitdraaien op een derde wereldoorlog; de volkeren van de wereld zullen de supermachten verslaan en uit de wereldoorlog zal de revolutie voortkomen.

1. DE ALGEMENE KENMERKEN VAN HET IMPERIALISME

Lenin leert :

"Imperialisme is kapitalisme op die trap van ontwikkeling, waarop de heerschappij van de monopolies en het financierskapitaal tot stand komt, de kapitaaleksport een enorme betekenis heeft gekregen, de verdeling van de wereld tussen de internationale trusts is begonnen en de verdeling van het gehele grondgebied van de aarde tussen de grootste kapitalistische landen is voltooid". (Lenin 2, p. 331).

"Het imperialisme is het tijdperk van het financierskapitaal en de monopolies, die allerwege naar heerschappij en niet naar vrijheid streven. Onafhankelijk van het politieke stelsel zien wij als resultaat van dit streven reactie over de hele linie en uiterste toespitsing van de tegenstellingen ook op dit gebied. Bijzonder intensief worden ook de nationale onderdrukking en het streven naar annexatie, d.w.z. naar het schenden van de nationale onafhankelijkheid (...)" (Lenin 2, p. 358).

Lenin geeft als fundamenteel kenmerk van ons tijdperk ook het volgende aan : *"De tendens van de burgerij en van de opportunisten om een handvol zeer rijke, geprivilegieerde naties om te vormen tot 'eeuwige' parasieten, die leven op het lichaam van de rest van de mensheid; om te 'rusten op de lauweren' van de uitbuiting van de zwarten, de Indiërs, enz., door hen onderworpen te houden met behulp van het modern militarisme dat over uitstekend uitroeingsmateriaal beschikt."* (Lenin 23, p. 128).

In de eerste 50 - 60 jaar van deze eeuw namen alle imperialistische landen op dezelfde manier deel aan de koloniale uitbuiting en onderdrukking. De grote imperialistische mogendheden, Rusland tot 1917, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Japan en de Verenigde Staten wedijverden voor de hegemonie. De kleine imperialistische machten sloten zich aan bij een of andere grote macht om "hun" deel van de kolonies te verwerven en te behouden. De politiek van de "kleine" imperialistische rovers werd door Lenin als volgt gebrandmerkt ; over het "zwakke" Italië zei hij in 1915 : *"Ieder land dat meer kolonies, meer kapitalen en troepen bezit dan het 'onze' doet 'ons' verstoken blijven van zekere privileges, van een zekere winst of superwinst (...). Het is de zaak van de burgerij om te vechten voor de privileges en voordelen van zijn eigen nationaal kapitaal en om het volk te bedriegen (...) door de imperialistische strijd voor het 'recht' om anderen te plunderen, voor te stellen als een oorlog van nationale bevrijding"*. (Lenin 21, p. 372). Tijdens de eerste wereldoorlog zegde Lenin over Holland : *"De deelname van bijvoorbeeld Holland aan de oorlog zou ook imperialisme zijn, want 1) Holland zou zijn kolonies verdedigen en 2) het zou de bondgenoot zijn van een van de imperialistische koalities"*. (Lenin 22, p. 331-332).

2. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE HUIDIGE FASE VAN HET IMPERIALISME.

De fundamentele kenmerken van het imperialisties tijdperk blijven gelden. Maar kan men het huidige imperialisme korrekt begrijpen, door te verwijzen naar de wetten van het imperialisme

in het algemeen? We moeten de specifieke karakteristieken van de huidige ontwikkelingsfase van het imperialisme bestuderen. We moeten twee specifieke kenmerken van de huidige fase onderstrepen, die van beslissende betekenis zijn in de wereld van vandaag.

2.1. De derde wereld is een grote drijvende kracht geworden voor de vooruitgang van de wereldgeschiedenis.

In de jaren dertig was het grootste deel van de derde wereld onderworpen aan een genadeloze koloniale uitbuiting en onderdrukking. Na de tweede wereldoorlog zijn de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika definitief opgestaan.

"Op dit ogenblik wordt de uitstekende situatie in de wereld vooral gekenmerkt door het ontwaken en de ontwikkeling van de derde wereld. De landen van de derde wereld versterken onophoudelijk hun eenheid en hun wederzijdse hulp en behalen schitterende overwinningen in de strijd tegen het kolonialisme en het imperialisme, en in het bijzonder tegen de supermachten. Zij spelen een steeds belangrijker rol in de ontwikkeling van de internationale situatie en zijn een grote drijvende kracht geworden voor de vooruitgang van de wereldgeschiedenis".

"Zij laten zich niet intimideren door het brutale geweld, zij durven hun nationale onafhankelijkheid verdedigen en hun staatssoevereiniteit, hun nationale economie ontwikkelen en een onverzoenlijke strijd voeren tegen het imperialisme, in het bijzonder tegen de supermachten". (PI 46 - 74, p. 10).

"De strijd van de volkeren van de wereld tegen het kolonialisme, het imperialisme, in het bijzonder het hegemonisme, is overgegaan in een nieuwe etappe : hij ontwikkelt zich diepgaand op het economies terrein". (PI 46 - 74, p. 10).

2.2. De twee supermachten zijn twee essentiële pijlers van het moderne kolonialisme.

"Het fundamenteel doel van elke imperialistische activiteit bestond erin hoge winsten te verzekeren aan het monopoliekapitaal. Plunderen komt voort uit de natuur van het imperialisme. Het imperialisme kan niet bestaan zonder over te gaan tot geweld en tot plundering, tot agressie en tot expansie". (PI 26 - 72, p. 11).

Bekijken wij de wereld van vandaag. Zijn alle imperialistische landen in staat over te gaan tot geweld, plundering, expansie en agressie tegen de derde wereld? Neen, alleen de twee supermachten hebben nog tenvolle alle kentrekken van imperialistische overheersers, rovers en oorlogsmakers. Alleen de twee supermachten zijn tans in staat het "werk" voort te zetten van de oude koloniale mogendheden.

vals

"Vroeger hadden de imperialistische mogendheden de wereld onder elkaar verdeeld en de wil van koloniale rijken besliste over de internationale aangelegenheden. Vandaag spannen de twee supermachten, de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten, zich meer en meer in om de wereld te herverdelen. Maar de tijd dat de politiek van de sterkste gold, is voorbij". (PI 2, 75, p. 6).

"Het Amerikaans imperialisme en het revisionistische sovjet sociaal-imperialisme hebben geleidelijk de plaats ingenomen van de vroegere kolonialisten. Zij zijn de belangrijkste pijlers van het moderne kolonialisme geworden, de grootste kolonialisten van onze tijd. Overal leggen zij zich erop toe de beweging voor nationale bevrijding te onderdrukken en te ondermijnen. Zij strekken hun klauwen uit naar Azië, Afrika, Latijns-Amerika en de andere werelddelen, om de volkeren onder een nieuw kolonialisties juk te brengen. De beweging voor nationale bevrijding moet dus het hoofd bieden aan de zware taak van een strijd tegen twee heersers, de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten. Zij kan geen volledige zege behalen zonder het neo-kolonialisme van deze twee supermachten te bestrijden". (PI 47, 72, p. 14).

"Tegenover de twee supermachten die er nog van dromen de oude wereldorde onder hun heerschappij in stand te houden, hebben de landen van de derde wereld nu bevestigd dat ze vastbesloten zijn hun eigen lot in handen te nemen. Dit is een onomkeerbare tendens". (PI 2, 75, p. 6).

"De supermachten willen nog altijd de binnenlandse aangelegenheden van de landen van de derde wereld naar hun hand zetten en hun ordening opleggen, zoals ze dat gewoon zijn". (PI 2, 75 p. 6).

3. DE HUIDIGE INTERNATIONALE SITUATIE WORDT GEKENMERKT DOOR HET BESTAAN VAN DRIE WERELDEN.

Het optreden van de derde wereld als grote revolutionaire kracht en het optreden van de twee supermachten die streven naar hegemonie bepalen het ontstaan van drie verschillende werelden.

"De strijd die de volkeren dit jaar overal hebben gevoerd, toont goed aan dat de analyse van het bestaan van drie werelden perfect beantwoordt aan de huidige objektieve werkelijkheid en dat het een wetenschappelijke klasse-analyse is". (PI 1, 76, p. 19).

Tussen de eerste en de tweede wereld zijn niet alleen kwantitatieve verschillen; er treden kwalitatieve, essentiële verschillen op tussen de drie werelden.

Welke waren de essentiële groeperingen in de wereld, onmiddellijk na de tweede wereldoorlog?

"Toendertijd vormden de westerse kapitalistische landen, met de Verenigde Staten aan het hoofd, de eerste wereld; het socialisties kamp, dat bestond uit de Sovjet-Unie en andere socialistiese landen, vormde de tweede wereld; en de landen die onafhankelijk geworden waren of voor de onafhankelijkheid streidden, in Azië, Afrika en Latijns-Amerika, vormden de derde wereld". (PI 44, 74, p. 6).

Welke zijn tans de essentiële groeperingen in de wereld?

"De twee supermachten, de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten, betwisten elkaar onophoudelijk en verbeteren de wereldheerschap-pij. Als men de huidige internationale betrekkingen bekijkt, bestaat de wereldbol nu in feite uit drie delen, die tegelijk met elkaar verbonden zijn en aan elkaar tegengesteld. De Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, de twee supermachten, vormen de eerste wereld; de ontwikkelingslanden in Azië, Afrika en Latijns-Amerika en elders, vormen de derde wereld; de ontwikkelde geïndustrialiseerde landen, tussen beide in, vormen de tweede wereld". (PI 44, 74, p. 6).

De Sovjet-Unie en de Verenigde Staten vormen de eerste wereld; beide strekken ze hun klauwen uit naar de hele wereld. Tussen hen beide liggen er twee tussenliggende zones, de tweede en de derde wereld.

"De eerste zone omvat de landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika. Vroeger waren deze het slachtoffer van de kolonialistische en imperialistische agressie en onderdrukking. Nu voeren zij een harde strijd tegen imperialisme en kolonialisme, met name tegen de twee supermachten. De tweede groep omvat de belangrijkste kapitalistische landen uit Oost en West - met uitzondering van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten -, die in verschillende mate de controle, de innenging en de ondermijning van de twee heersers ondergaan; tussen hen en de supermachten bestaan talrijke tegenstellingen, die zich voortdurend toespitsen.

De aanspraken van de twee supermachten op de wereldheerschap-pij en hun misdadige agressie wekken het verzet op van alle volkeren ter wereld. Zowel de landen van de ene als van de andere tussenliggende zone verenigen zich onder verschillende vormen en in verschillende mate om de politiek van de sterkste en het hegemonisme van de twee supermachten te bestrijden. Dat is de gang van de wereldgeschiedenis." (PI 47, 72, p. 15).

De leiding van UCMLB verwerpt deze wetenschappelijke klasse-analyse van de huidige wereldsituatie. Vóór en onmiddellijk na de tweede wereldoorlog behoorde België tot de eerste wereld; er zijn tans fundamentele wijzigingen opgetreden in de wereldsituatie en België is een land van de tweede wereld geworden. Voor de UC-leiding is er echter geen enkel verschil tussen het huidige België, een land van de tweede wereld en het vroegere België, land van de eerste wereld. *"Geheel de geschiedenis van het België imperialisme, zoals van elk imperialisme, is de geschiedenis van een misdadige en bloeddorstige burgerrij. Dat blijft ook vandaag waar".* (UR 68, p. 16, kol. 4).

4. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE TWEEDE WERELD.

4.1. Een houding van dialoog, onderhandeling en samenwerking met de landen van de derde wereld.

De strijd van de derde wereld voor volledige onafhankelijkheid op politiek en economies gebied gaat snel vooruit. De derde wereld is zich bewust van zijn macht. De landen van de tweede wereld zijn verzwakte imperialistische machten; zij zijn gedwon-

gen de zelfstandigheid en de kracht van de derde wereld te erkennen.

De verzwakte imperialistische landen van de tweede wereld zien zich meer en meer verplicht om betrekkingen op basis van "dialog" aan te knopen met de derde wereld, teneinde hun eigen belangen te verdedigen en te beschermen tegen de twee supermachten.

De revolutionaire strijd voor nationale onafhankelijkheid van de derde wereld gaat krachtig vooruit; deze strijd is de belangrijkste faktor van de revolutionaire omwentelingen in de huidige wereld; de landen van de derde wereld eisen dat de oude internationale economische orde, die voornamelijk wordt verdedigd door de twee supermachten, wordt omgevormd. In deze situatie beseffen meer en meer landen van de tweede wereld dat zij betrekkingen van samenwerking moeten aanknopen met de derde wereld, om zichzelf te ontdoen van de overheersing der supermachten.

Deze samenwerking is voordelig voor de vooruitgang van de revolutionaire strijd van de derde wereld. Door deze samenwerking kan de derde wereld zich bevrijden van de controle en de uitbuiting door de twee grootste neo-koloniale heersers van onze tijd, de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten.

Door deze samenwerking kan de derde wereld snel zijn nationale economie uitbouwen, waardoor hij zich economies steeds meer onafhankelijk kan maken van het imperialisme en voornamelijk van de supermachten; aldus wordt de heerschappij van het imperialisme steeds meer ondermijnd.

Welk doel streven de landen van de tweede wereld na met deze dialoog met de derde wereld?

Hun doel is zich te bevrijden van de controle en de plunderingen door de supermachten. Het Amerikaans imperialisme controleert het grootste deel van de petroleumaanvoer naar Europa. Tachtig procent van de behoeften aan petroleum van West-Europa wordt gedekt door aanvoer uit het Midden-Oosten. Het sociaal-imperialisme wil West-Europa controleren door aanvoer van petroleum, aardgas, elektriciteit, enz. De landen van de tweede wereld willen rechtstreeks onderhandelen met de Arabiese landen voor de directe levering van petroleum. Om zich los te maken uit de economische controle en overheersing door de twee supermachten, ziet de tweede wereld zich verplicht een rechtstreekse dialoog te aanvaarden met de derde wereld op voet van gelijkheid.

De landen van de tweede wereld willen een einde maken aan de toestand waarin de twee supermachten enorme winsten verwezenlijken op de rug van de tweede wereld, door de levering van petroleum uit het Midden-Oosten. Zij willen eveneens zekerheid verwerven voor de bevoorrading en niet meer afhankelijk zijn van de willekeur van de supermachten. Op deze manier wil de

tweede wereld tevens zijn mogelijkheden versterken om politiek onafhankelijk op te treden van de twee supermachten.

Het doel van de tweede wereld bestaat er eveneens in door samenwerking met de derde wereld de gevolgen van de economische crisis te verminderen.

De kapitalistische en revisionistische wereld kent de grootste crisis sinds de tweede wereldoorlog. De supermachten willen hun crisis afwentelen op de derde wereld, maar ook op de tweede wereld; zij willen hun economische overheersing en uitbuiting van de landen van de tweede wereld verscherpen. Om uit hun crisis van overproduktie te geraken willen de landen van de tweede wereld hun afzetmarkten uitbreiden. De derde wereld heeft een grote nood aan machines, fabrieken, technologie om de nationale economie snel te ontwikkelen, en de landen van de tweede wereld willen die leveren.

De landen van de tweede wereld zijn verzwakte imperialistische landen; zij zullen nooit uit eigen vrije wil de volledige politieke en economische onafhankelijkheid van de derde wereld erkennen. Sommige landen van de tweede wereld hebben nog verschillende vormen van koloniale betrekkingen bewaard met sommige landen van de derde wereld. Daarom moeten de landen van de derde wereld hun eenheid en hun revolutionaire kracht versterken en strijd voeren tegen iedere vorm van politieke inmenging en van economische overheersing door landen van de tweede wereld. Alleen door deze strijd kunnen zij bereiken dat de landen van de tweede wereld aanvaarden betrekkingen met hen aan te knopen op voet van gelijkheid en volgens het principe van wederzijds voordeel en afzien van politieke inmenging en van pogingen om de plundering te behouden of te herstellen.

Ook de arbeiders en werkers van de tweede wereld moeten door de strijd tegen hun burgerij ertoe bijdragen dat deze verplicht wordt betrekkingen aan te gaan met de derde wereld op basis van gelijkheid, niet-inmenging en wederzijds voordeel.

4.2. De UC-leiding weigert de betekenis te erkennen van de dialoog van de tweede wereld met de derde wereld.

De leiding van UCMLB weigert de specifieke kenmerken van de tweede wereld te erkennen. Hoewel zij het woord "tweede wereld" gebruikt, ontkent zij de eigenlijke inhoud van dit woord. Zij staat in feite op het standpunt van de trotskisten, die zeggen dat alle imperialistische landen in wezen hetzelfde karakter hebben en dat de kleinere imperialisten alleen "bepaalde tegen-

stellingen" hebben met de Verenigde Staten en er "in zekere mate" door gecontroleerd worden.

De UC-leiding schrijft : "Voor wat betreft de landen van de tweede wereld moeten wij nooit vergeten dat het wel degelijk gaat om landen die alle kenmerken van het imperialisme bezitten en dat zij tegenstellingen hebben met de twee supermachten, waaraan ze in zekere mate onderworpen zijn" (UR 68, p. 15, 3de kol.).

"Het imperialisme van de tweede wereld is -zoals elk imperialisme - de plundering van de volkeren en de oorlog" (p. 15, kol. 4).

"AMADA ontkent het onderscheid dat bestaat tussen de bron van de moderne oorlogen, het imperialisme in het algemeen (...) en de belangrijkste krachten van agressie en oorlog op een bepaald ogenblik, de belangrijkste konkrete oorlogsstokers" (p. 15 Kol. 4).

"De mogendheden van de tweede wereld onderhouden hun agressie-troepen en geven hun imperialistische ambities geenszins op". (p. 15 kol. 4).

Deze stellingen worden door de trotskisten verdedigd; ze zijn totaal in strijd met de posities van de Chinese Kommunistische Partij en met de realiteit.

4.2.1. DE TWEDE WERELD EN DE OUDE INTERNATIONALE EKONOMIESE ORDE, GEBASEERD OP UITBUITING EN PLUNDERING.

"In de strijd tegen het imperialisme, het kolonialisme en het hegemonisme hebben de landen van de derde wereld voorstellen geformuleerd om de internationale oude economische orde te breken en om nieuwe en billijke internationale economische betrekkingen aan te gaan" (PI 16, 75).

"In de wereld van vandaag zijn twee houdingen in botsing, ten overstaan van de historische stroming van de verandering van de oude internationale economische orde door de derde wereld. De eerste houding is gebaseerd op 'de konfrontatie'. Het is de houding van de supermachten die gebruik maken van intimidatie en die daarom slechts nederlagen kunnen oplopen. De andere houding is 'de dialoog'. Zij wordt aangenomen door talrijke landen van de tweede wereld die ernaar streven de problemen met de derde wereld op te lossen door onderhandelingen".

"De konventie (van Lomé, tussen de EEG en 46, vooral Afrikaanse landen) eist dat de Europese Gemeenschap aan de ontwikkelingslanden compensaties toekent voor de verliezen, geleden door de prijsdalingen van bepaalde van de belangrijkste produkten, die worden uitgevoerd naar de EEG. De konventie heeft eveneens beperkingen aangebracht aan de mogelijkheden van de ontwikkelde landen om de 'hulp' te gebruiken als middel om tussen te komen in de binnenlandse aangelegenheden van de ontwikkelingslanden.

De ongelijkheid tussen de EEG en deze landen - ongelijkheid die nog naar voren kwam in het associatieverdrag van Yaounde - is in zekere mate verminderd in de konventie van Lomé. De 46 ontwikkelingslanden (...) hebben tijdens de onderhandelingen klaar uitgezet dat de konventie zich moest beperken tot het behandelen van commerciële en economische zaken, en dat ze geen uitwerking mocht hebben op hun politieke onafhankelijkheid of op hun betrekkingen met andere landen van de derde wereld. Dit zijn dus belangrijke suksessen voor de 46 betrokken landen in hun strijd tegen de internationale oude economische orde" (PI 11, 75).

"Hoe de betrekkingen regelen tussen petroleum producerende landen en geïndustrialiseerde landen? Dat is een ander probleem dat behoort tot deze economische orde.

In tegenstelling met de relaties van uitbuiting en gewillige uitgebuit die tot nog toe overheersten, zien we vandaag 'dialogen' van gelijke tot gelijke. Dit is een nieuwe bres die geslagen wordt in de oude internationale economische orde die de kwestie van de petroleum regelt. Daarom zijn de laatste jaren in de tweede wereld meer en meer geïndustrialiseerde landen verplicht geworden om een meer realistische houding aan te nemen tegenover de redelijke vragen en de gewettigde maatregelen, die werden naar voor gebracht door de petroleumlanden van de derde wereld, in de huidige situatie van opgaande strijd tegen het kolonialisme, het imperialisme en het hegemonisme. De petroleumlanden hebben de hindernissen, opgeworpen door de supermachten, weggeveegd, en dus een begin gemaakt aan een 'dialoog' en bepaalde positieve resultaten bereikt, de enen door direkte toeleveringsakkoorden te sluiten, de anderen door economische, technische en commerciële relaties aan te knopen". (PI, 5 - 76).

4.2.2. DE TWEDE WERELD EN DE IMPERIALISTIESE POLITIEK VAN MILITAIRE AGRESSIE EN OVERHEERSING.

De houding van de Westeuropese landen in de Angolese burgeroorlog toont de valsheid aan van de trotskistische posities van de UC-leiding. Het zijn precies de sociaal-imperialisten en trotskisten die in de Angolese kwestie verklaarden "dat alle imperialistische landen oorlog en plundering willen". Iedere theorie die zegt dat alle imperialistische landen "dezelfde imperialistische ambities en oorlogszuchtige bedoelingen" hebben, belet de aansluiting van de derde wereld met de tweede wereld tegen de supermachten.

De landen van de EEG spraken zich uit voor de nationale eenheid in Angola en voor de eerbiediging van de onafhankelijkheid van Angola; zij kantten zich tegen iedere vreemde inmenging en tegen iedere poging om invloedzones op te bouwen in Afrika; zij steunden de inspanningen van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid

voor een Afrikaanse oplossing; ze veroordeelden de koloniale regimes in Rhodesië, Namibië en Zuid-Afrika. De Negen namen op 23 februari 76 volgende verklaring aan :

"De ministers hebben zeer aandachtig en met een grote bezorgdheid de ontwikkeling gevolgd van het konflikt in Angola, dat veel lijden, het verlies van talrijke mensenlevens en grote schade aan de ekonomie met zich meegebracht heeft. Zij roepen op de noodzakelijke eenheid te herstellen en het land herop te bouwen en te ontwikkelen.

De ministers van buitenlandse zaken zijn van oordeel dat alleen het Angolese volk het recht heeft zijn eigen lot te bepalen. Onder dit oogpunt hebben zij een grote waardering opgebracht voor de inspanningen van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid om een Afrikaanse oplossing te vinden voor de moeilijkheden, en hebben zij zich onthouden van alles wat het welslagen hiervan kon schaden. Onder dit oogpunt hebben zij elke buitenlandse militaire tussenkomst afgekeurd en de vaste hoop uitgedrukt dat deze weldra een einde zou nemen. In het belang van de welvaart van het gebied wensen zij dat er een vreedzame en opbouwende samenwerking komt, die goede betrekkingen inhoudt tussen de Afrikaanse buurlanden die er deel van uitmaken.

De ministers hebben de fundamentele standpunten van de negen lidstaten van de Gemeenschap bevestigd.

- De Negen houden zich ter beschikking om de betrekkingen van samenwerking te ontwikkelen in de mate dat de Afrikaanse Staten zulks wensen; zij verwerpen elke aktie van welke staat ook om een invloedssfeer in Afrika op te bouwen;

- zij eerbiedigen de onafhankelijkheid van alle Afrikaanse Staten; zij erkennen het recht van deze staten om in alle vrijheid en zonder vreemde inmenging hun nationale politiek te bepalen;

- zij steunen de akties van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid om de samenwerking in Afrika te bevorderen;

- zij erkennen het recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid van de volkeren van Rhodesië en Namibië;

- zij veroordelen de apartheidspolitiek van Zuid-Afrika."

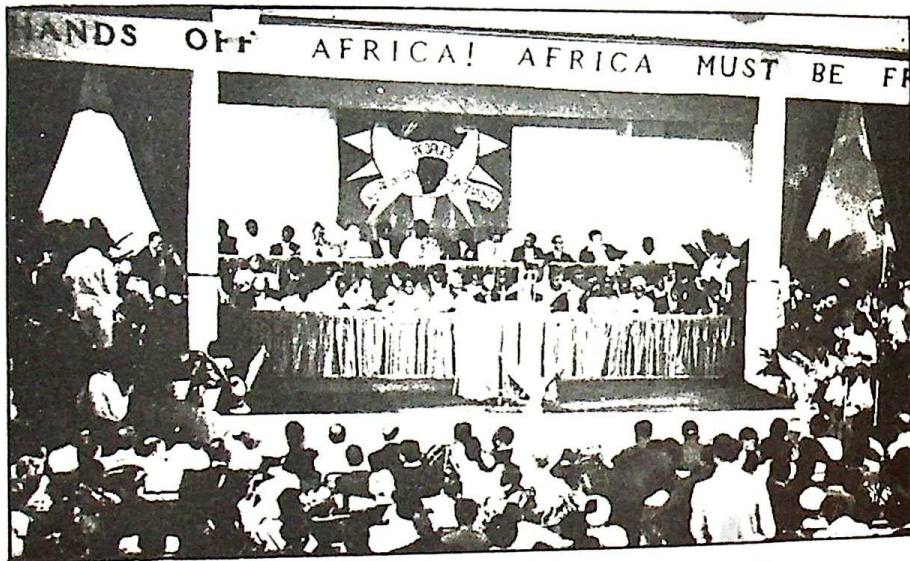
(Le Monde, 25 februari 1976, p. 3)

4.2.3. BESLUIT

In de etappe van de ontwikkeling van het imperialisme die door Lenin werd geanalyseerd, bezaten alle imperialistische machten dezelfde kenmerken; hun verhoudingen met de derde wereld waren gebaseerd op economische over-uitbuiting en plundering, en op militaire agressie en onderdrukking. Lenin bekampte het burgerlijk reformisme van Kautski die "op basis van het financierska-

EEN KLEIN LAND IS ONOVERWINNELIJK...ALS HET DE WAPENS DURFT HANTEREN.

OP INITIATIEF VAN PRESIDENT NKROEMAH VAN GHANA, GING OP 8 DECEMBER 1958 HET EERSTE KONGRES DOOR VAN DE AFRIKAANSE LANDEN OM TOT EEN BETERE SAMENWERKING EN EEN GROTERE EENHEID TE KOMEN.

pitaal een andere burgerlijke politiek mogelijk acht". "Dit komt erop neer dat het monopolisme in de economie verenigbaar zou zijn met de niet-monopolistische, geweldloze, niet-agressieve activiteiten in de politiek". (Lenin 2, Het imperialisme, p. 334). De objektieve werkelijkheid is veranderd. De derde wereld is een zelfstandige en revolutionaire kracht geworden; de twee supermachten onderwerpen de verzwakte imperialistische machten aan hun controle en overheersing.

"Een toenemend aantal landen van de tweede wereld is voorstander van de dialoog met de landen van de derde wereld en spant zich in om betrekkingen van samenwerking met hen aan te knopen. Deze positieve houding dient gunstig te worden onthaald. Zoals vele ontwikkelingslanden hebben gezegd, zullen de dialoog en de samenwerking waarvan sprake, slechts dan vooruitgang kunnen vertonen in gunstige omstandigheden, wanneer zij worden geleid door de principes van wederzijds respect voor de onafhankelijkheid en de soevereiniteit, van gelijkheid en wederzijds voordeel. Dit soort banden en vormen van uitwisseling, die voordelig zijn voor beide zijden, hebben toekomstperspektieven voor zich" (Li Kiang, PI 36 - 75 p. 10).

4.3. Een houding van verzet en strijd tegen de controle, de overheersing en de ekspansionistische politiek van de supermachten.

De landen van de tweede wereld ondergaan in verschillende mate de overheersing, de controle en de inmenging van de supermachten. Zij hebben talrijke tegenstellingen met de supermachten, die steeds scherper worden. De landen van de tweede wereld verenigen zich om te strijden tegen de politiek van hegemonie van de twee supermachten. "Dat is een tendens van de wereldgeschiedenis". (PI 47 - 72 p. 15).

"De belangrijkste tendens vandaag in West-Europa (...); sinds de oktoberoorlog in het Midden-Oosten hebben de landen van West-Europa blijk gegeven van een grotere krachtadigheid door vooruitgang te bewerken in hun politieke eenheid, teneinde een gezamenlijke strijd te leveren tegen de politiek van de sterkste van de twee supermachten". (PI 6 - 74 p. 18).

Men moet niet alleen beklemtonen dat de belangrijkste tendens van de Westeuropese landen bestaat in de strijd tegen de twee supermachten; men moet eveneens beklemtonen dat deze strijd meer en meer gericht is tegen de hoofvijand, het Russies sociaal-imperialisme. We moeten deze positieve tendens tenvolle erkennen en steunen.

"De strijd van de tweede wereld blijft aangroeien tegen de supergroten en voornamelijk tegen het Sovjet sociaal-imperialisme. De tendens tot een verenigde strijd tegen het hegemonisme ontwikkelt zich zonder ophouden in de landen van West-Europa". (PI 5 - 76 p. 9).

Tindemans vertegenwoordigt de Europese burgerij die onvermijdelijk "gemeenschappelijke waarden en belangen" heeft met de Amerikaanse burgerij, als het erop aankomt zich te verzetten tegen revolutionaire opstanden van de arbeidersklasse of tegen een buitenlandse agressie. Deze Europese burgerij stelt zich echter steeds meer onafhankelijk op en zij eist "gelijkheid, waaraan elk idee van onderwerping vreemd is". Tindemans blijft zich opstellen binnen het kader van het Atlanties Bondgenootschap, maar het belangrijkste kenmerk is een streven naar "de autonomie van Europa", dat tot uitdrukking komt in de wil om "te komen tot een gemeenschappelijke analyse" van "onze specifieke defensieproblemen" en in "de oprichting van een Europees agentschap voor bewapening".

Wij citeren het rapport Tindemans :

"De noodzakelijkheid voor Europa in zijn betrekkingen met de Verenigde Staten één stem te laten horen, is een van de diepere beweegredenen van de Europese eenwording. Een konstruktieve dialoog tussen de Europese Unie, die zich van haar identiteit bewust is, en de grootste politieke, economische en militaire mogendheid van het Westen, is onverwijld nodig. (...). Alleen op die manier en in het kader van de ontwikkeling van de Unie zullen wij met de Verenigde Staten betrekkingen tot stand kunnen brengen die gebaseerd zijn op het beginsel van een gelijkheid, waaraan elk idee van onderwerping vreemd is en die tegelijkertijd een weerspiegeling zijn enerzijds van wat gemeenschappelijk is in onze fundamentele waarden, onze belangen en onze verantwoordelijkheid en anderzijds van wat verschilt in de lotsbestemming van onze beide delen van de wereld.

(...) Zolang de Europese Unie geen gemeenschappelijk defensiebeleid zal hebben, zal ze onvolkomen blijven. (...)

Ik stel dan ook voor dat wij besluiten :

- regelmatig gedachtenwisselingen te houden over onze specifieke defensieproblemen en over de Europese aspecten van de multilaterale onderhandelingen over de veiligheid. Soortgelijke ge-

sprekken moeten de Lid-Staten in de gelegenheid stellen eens te komen tot een gemeenschappelijke analyse van de defensieproblemen en inmiddels in hun optreden rekening te houden met hun respectieve posities;

- inzake de produktie van wapens samen te werken, teneinde onze defensiekosten te verminderen en de autonomie van Europa en het concurrentievermogen van zijn industrie te versterken. De huidige inspanningen om de Europese landen van de Alliantie een organisatie te geven tot standaardisatie van de bewapening op basis van gemeenschappelijke programma's zullen belangrijke gevolgen hebben op het stuk van de industriële produktie. Dit maakt het nog noodzakelijker een gemeenschappelijk industriebeleid op het gebied van de wapenproduktie in het kader van de Europese Unie te beginnen. De oprichting van een Europees agentschap voor bewapening moet worden overwogen". (Teksten en Documenten nr. 306 1976, p. 22, 23, 24).

Wij leven in België, een land van de tweede wereld. Ons land is onderworpen aan de controle, de overheersing en de ondermijning van de twee supermachten en het ziet zich geplaatst tegenover de dreiging van een sociaal-imperialistische agressie.

In deze omstandigheden moet de arbeidersklasse een programma uitwerken voor de verdediging van de wereldvrede en voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid, een programma voor volksdemocratie.

In deze omstandigheden moet de Kommunistiese Partij op de eerste plaats haar eigen krachten en de krachten van de arbeidersklasse uitbreiden en versterken; op de tweede plaats moet zij alle werkende klassen verenigen rond het programma van de partij.

Het ontstaan van een tweede wereld heeft de mogelijkheid om een deel van de burgerij te betrekken in een front tegen een sociaal-fascistische agressie-oorlog, nog versterkt.

De Chinese Kommunistiese Partij voert een politiek om alle krachten te verenigen die kunnen verenigd worden tegen de twee supermachten en voornamelijk tegen het expansionisme van de Sovjet-Unie. De Chinese Kommunistiese Partij ondersteunt alle krachten in de tweede wereld die het oorlogsgevaar aanduiden en de oorlogstokers ontmaskeren, die de nationale onafhankelijkheid willen bewaren en die zelfstandig de nationale verdediging versterken. De Westeuropese kommunisten moeten eveneens deze positieve tendenzen erkennen en steunen; maar terzelfdertijd moeten zij strijd voeren tegen de burgerij om hun eigen zelfstandig programma voor de nationale onafhankelijkheid en de volksdemocratie te verwezenlijken.

1. Steun aan het ontmaskeren van de oorlogstokers.

"Onlangs hebben bepaalde politieke leiders van West-Europa om

*KOSSYGIN EN PRESIDENT SADAT VAN EGYPTE;
IN DE LOOP VAN DEZELFDE WEEK WAARIN AMERIKA 2,2 MILJARD FRANK
AAN ISRAEL GAF, EISTEN DE RUSSEN 3.200 MILJOEN BELGIESE FRANK
INTREST VAN EGYPTE.*

beurt deze supermacht aangeklaagd, die bezig is over te gaan tot een versnelde expansie van zijn bewapening en de oorlog voor te bereiden; zij hebben de oorsprong van de reële dreiging die over hun kontinent hangt, aangeduid. Wat zij hebben verklaard is de objectieve waarheid". (PI 8, 76, p. 11).

2. Steun aan de politiek van nationale onafhankelijkheid.

"In de huidige situatie, waarin men de verscherping meemaakt van de wedijver tussen de twee supermachten en vandaag de dag de ontwikkeling van het oorlogsgevaar vaststelt, bevinden wij ons voor gezamenlijke problemen. Wij zijn allen vastbesloten om de onafhankelijkheid en de autonomie van onze respektieve landen te verdedigen; wij verzetten ons tegen de expansie en de agressie van de supermachten". (PI 8 -76 p. 3; gericht aan personaliteiten uit de Duitse Bondsrepubliek).

3. Steun aan de versterking van de nationale verdediging.

"Moet men zijn verdediging versterken en voorbereid zijn op alle mogelijkheden, of moet men zich tevreden stellen met een schijnbare veiligheid en zich overleveren aan het toeval? De eenmaking versnellen met het oog op een gemeenschappelijke verdediging of iedereen laten handelen voor eigen rekening? Dat zijn de problemen die zich met toenemende scherpte stellen voor de landen van West-Europa, die gekonfronteerd worden met de militaire dreiging van het Russies sociaal-imperialisme (...). Men stelt vast dat de antwoorden voornamelijk in het voordeel zijn van een versterking van de verdediging en van een Europese eenheid; dit drukt een tendens uit die elke dag duidelijker wordt, de tendens naar aaneensluiting en versterking". (PI 1 - 76, p. 23).

4.4. De UC-leiding loochent dat de strijd tegen het hegemonisme de belangrijkste tendens is in West-Europa.

Om haar ware bedoelingen te verbergen verklaart de UC-leiding in woorden dat de landen van de tweede wereld "*zich in zekere mate verzetten tegen hen* (de supermachten)". (UR 68 p. 15 kol. 3). Maar in werkelijkheid, in de concrete analyse ontkent zij alle gegevens die aantonen dat de Europese burgerij zich meer en meer opstelt tegen de supermachten en beklemtoont zij de "samenhorigheid" tussen de Europese en de Amerikaanse burgerij.

Ziehier de stellingen van de UC-leiding :

"Wat domineert in de imperialistische Belgiese politiek is de samenwerking (collusion) met de twee supermachten, voornamelijk met de Amerikaanse supermacht" (p. 16, kol. 5).

"België wordt vóór alles (...) gekenmerkt door zijn gehechtheid aan het Atlanties Bondgenootschap, aan de bescherming door zijn 'bondgenoot', het Amerikaans imperialisme". (UR nr. 61, p. 9).

Wij moeten "de pro-Amerikaanse opvatting uitleggen die onze Eerste Minister zich vormt over de 'echte onafhankelijkheid' en de 'veiligheid'." (UR nr. 61, p. 9).

De UC-leiding ontkent de specifieke, de konkrete inhoud van het begrip "tweede wereld". Zij ontkent dat de belangrijkste tendens van de Westeuropese landen erin bestaat zich te verzetten tegen de politiek van overheersing van de twee supermachten en voornamelijk van de Sovjet-Unie. De UC-leiding verklaart : wat "domineert" is de "pro-Amerikaanse opvatting" van de nationale onafhankelijkheid. Deze analyse is echter woord voor woord overgenomen van de revisionisten. De revisionisten ontkennen het onderscheid tussen de eerste wereld en de tweede wereld, met het doel alle imperialisten op dezelfde voet te stellen; zij willen alle krachten van de burgerij in West-Europa die zich zelfstandig opstellen en zich verzetten tegen het Russies ekspansionisme, voorstellen als "pro-Amerikaanse krachten" die moeten uitgeschakeld worden. Hun doel : zowel de pro-Amerikaanse krachten als de onafhankelijke Europese krachten vernietigen, om de heerschappij van het sociaal-imperialisme te vestigen.

Ziehier de analyse van de valse "K"P-leider Terfve, die fundamenteel dezelfde is als deze van de UC-leiding :

"De Heer Van den Boeynants verklaart : 'De veiligheid van Europa en zijn onafhankelijkheid onderstellen op termijn dat Europa zijn eigen verdediging waarneemt, dit wil zeggen : de uitbouw van een gemeenschappelijke verdediging, voldoende sterk en verscheiden om een evenwicht te bereiken met de Sovjet-krachten, voldoende vastberaden om het gebruik van het atoomwapen geloofwaardig te maken.' De Heer Tindemans schrijft in zijn rapport : 'De Europese eenheid zal onvolledig blijven zolang ze geen politiek van gemeenschappelijke verdediging bezit'. Is de fundamentele idee zo erg verschillend? (...). Het doel bestaat er niet in zich op te richten als een zelfstandige kracht die zijn eigen plaats vindt tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. De woorden van de h. Tindemans terzake zijn ondubbelzinnig. Spreekt hij in zijn rapport niet met veel inschikkelijkheid over de gemeenschappelijkheid van de fundamentele opvattingen, belangen en verantwoordelijkheden van Europa en van de USA, alsook over hun onderlinge afhankelijkheid op politiek, economies en militair gebied?" (Le Soir, 17 februari 76).

*ZEGEVIERENDE INTOCHT VAN HET VIETNAMEESE BEVRIJDINGSLEGER
IN CAM RANH.*

De Chinese Kommunistiese Partij bepaalt de landen van de tweede wereld ondermeer als landen die verpletterd worden tussen de twee supermachten, als landen die bedreigd worden door de militaire expansie, voornamelijk van het sociaal-imperialisme. Uit deze bepaling van de tweede wereld volgt een bepaalde analyse van het militair potentieel van deze landen die onmiddellijk bedreigd worden door een Russiese agressie.

Kan de Chinese Kommunistiese Partij verklaren : "wij steunen de versterking van de nationale verdediging in West-Europa", terwijl de kommunisten in België zeggen : "wij kunnen geen enkele vorm van steun verlenen aan de versterking van de nationale verdediging"? Kan de Chinese Kommunistiese Partij verklaren : "De versterking van de defensie is gericht tegen een sociaal-imperialistiese agressie", terwijl de Belgiese kommunisten verklaren : "een versterking van het leger is uitsluitend gericht tegen de arbeiders en tegen de derde wereld"?

Dit is natuurlijk onmogelijk. Maar dit is nochtans de positie van de leiding van UCMLB. Op de deze manier berooft de UC-leiding het begrip tweede wereld verder van elke konkrete inhoud.

"Zou de Europese burgerij tegenwoordig andere uitgaven doen (dan diegene om de monopolies te verrijken), uitgaven die ook maar enigszins een 'efficiënte nationale verdediging' zouden voorbereiden tegen de twee supermachten? Natuurlijk niet". (UR 68, p. 15, kol. 5).

"De steun (...) aan het 'defensie-potentieel van de Europese Staten' is in werkelijkheid een steun aan het reaktionaire militarisme en betekent een verraad aan de belangen van het internationaal proletariaat en van de volkeren". (UR 61, p. 9).

"Zou de Europese monopolieburgerij haar wapens niet meer produceren om haar proletariaat te bekampen en om de volkeren van de derde wereld te bevechten, daarbij vóór alles zorg dragend om haar uitbuiting te vrijwaren, namelijk in Afrika en het Nabije Oosten?" (UR 68, p. 16, kol. 1).

5. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN HET RUSSIES SOCIAAL-IMPERIALISME.

Om de wereldhegemonie te veroveren bereidt Rusland zich voor op oorlog in de gehele wereld. Dit is onafhankelijk van de wil van de Russiese leiders; het komt voort uit de natuur zelf van het politiek en ekonomies systeem in Rusland.

5.1. De economische basis van het Russies sociaal-imperialisme is het staatskapitalisme.

Kroetsjev en Bresnjev hebben in Rusland een staatsgreep doorgevoerd en de macht genomen in de partij en de staat. Zij hebben de kommunistiese partij omgevormd tot een fascistiese partij en de socialistiese staat tot een uitbuitersstaat. De socialistiese ekonomie was in hoge mate gekoncentreerd en geleid door één centrum, de socialistiese staat onder leiding van de partij. In alle Russiese bedrijven is het kapitalisme volkomen hersteld. Het monopoliekapitaal is in Rusland gekoncentreerd in één centrum, de kapitalistiese staat. Marx en Engels hadden reeds voorzien dat de konkurrentie tussen de kapitalisten er zou toe leiden dat uiteindelijk alle produktiemiddelen zouden gekoncentreerd worden in de handen van de kapitalistiese staat.

"De moderne staat, onder gelijk welke vorm, is in essentie een kapitalistiese machine: het is de staat van de kapitalisten, men kan hem opvatten als de kollektieve kapitalist. Hoe meer produktiekrachten hij in zijn bezit doet overgaan, hoe meer hij in feite een kollektieve kapitalist wordt en hoe meer burgers hij uitbuit. De arbeiders blijven loonslaven, proletariërs. De kapitalistiese verhouding is niet afgeschaft, maar tot het toppunt gedreven." (Socialisme als utopie en als wetenschap.)

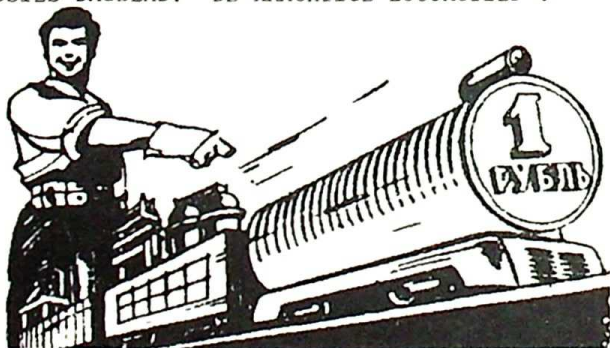
In de kapitalistiese landen bestaan verschillende monopolies die elkaar op leven en dood bekampen. Het staatsapparaat staat in dienst van deze monopolies: bestellingen, subsidies, aftrekken van belastingen, wettelijke regelingen ten gunste van de monopolies. In Rusland is het monopoliekapitaal in één hand verenigd en volledig versmolten met het staatsapparaat. Het staatskapitalisme controleert vanuit één centrum de hele industrie, de landbouwproduktie, de transport, de financies, de buitenlandse handel, enz.

"De belangrijkste economiese basis van het imperialisme is het monopolie." (Lenin). Het imperialisme onderwerpt vreemde landen en zuigt ze uit; het imperialisme komt noodzakelijk voort uit de economiese basis van het monopoliekapitalisme. Rusland kent de hoogste graad van monopolievorming; dit heeft als gevolg een hoogste graad aan imperialistiese overheersingsdrang.

RUSSESE AFFICHE DIE IN 1966 WERD UITGEBRACHT. HIJ LEGT DE NADRUK OP DE CENTRALE ROL VAN DE WINST IN HET NIEUWE RUSSIES KAPITALISME. OP DE AFFICHE EEN ARBEIDER MET EEN PAK BANKBIJETTEN WAAROP HET WOORD "WINST" STAAT TE LEZEN.

ILLUSTRATIE IN EEN RUSSIES DAGBLAD: "DE KRACHTIGE LOCOMOTIEF".
VOORAAN LEZEN WE:
"1 ROEBEL".

5.2. De sociaal-fascistische diktatuur.

"Het imperialisme is het tijdperk van financierskapitaal en monopolies die allerwege streven naar heerschappij en niet naar vrijheid. Over de hele linie en onafhankelijk van het politieke stelsel zien wij als resultaat van dit streven: reaktie en uiterste toespitsing van de tegenstellingen."
(Lenin).

Aan een hoge graad van economiese concentratie beantwoordt een hoge graad van politieke onderdrukking. In Rusland heerst een fascisties regime dat het Hitlerregime in wreedaardigheid overtreft. Het politie-apparaat en de geheime diensten oefenen op alle burgers een strikte bewaking uit. Stakingen en betogingen worden genadeloos neergeslagen. Geen enkele publiekatie wordt geduld die het fascisties onderdrukkingssysteem aanklaagt. De revolutionaire krachten en de democraten hebben geen enkel recht op organisatie en op vergaderen. Mensen die politieke kritiek maken op het regime worden in gevangnissen of psychiatrische instellingen gestopt, van alle rechten beroofd, fisies kapot gemaakt.

Een regime dat in het binnenland een fascistiese terreur instelt, wil ook in zijn "invloedssferen" een genadeloos onderdrukingsregime instelleren.

5.3. De militarisering van de economie.

De **Sovjet-Unie** is pas laat verschenen onder de imperialistische machten (1956-1968). Zij eist een herverdeling van de wereld.

"Want onder het kapitalisme is de verdeling van invloedssferen, belangen, koloniën, enz. op andere grondslag dan die van de sterkte der deelnemers, van hun algemeen-economiese, financiële, militaire en andere sterkte, niet denkbaar. De sterkte van de deelnemers aan die verdeling wijzigt zich echter ongelijkmatig, want een gelijkmatige ontwikkeling van de afzonderlijke ondernemingen, trusts, takken van industrie en landen is onder het kapitalisme uitgesloten." (Lenin 2, Het imperialisme, p.356).

"Of dit 'zuiver-ekonomiese' dan wel buiten de ekonomie liggende (bijvoorbeeld militaire) wijzigingen in de machtsverhoudingen zijn, is een kwestie van ondergeschikte betekenis." Daarom zijn de 'inter-imperialistische' of 'ultra-imperialistische' bondgenootschappen in de kapitalistische werkelijkheid (...) onvermijdelijk slechts 'adempauzen' tussen oorlogen, onverschillig welke vorm deze bondgenootschappen ook mogen aannemen (...). Vreedzame bondgenootschappen bereiden oorlogen voor en komen op hun beurt uit oorlogen voort."

Het Russies sociaal-imperialisme heeft een achterstand op het gebied van de ekonomie en van de finanties op het Amerikaans imperialisme. Om naar de wereldheerschappij te streven heeft het daarom alles gezet op de militarisering van zijn ekonomie. Zijn ekonomie en financiële macht is geringer; het zet daarom alles op maximale opdrijving van zijn militaire macht.

Waarom kan Rusland de militarisering zo opdrijven? Het staatsapparaat van fascistiese diktatuur is ertoe geneigd een sterke militaire macht uit te bouwen; op bevel van het staatsapparaat kan de hele ekonomie, die gekoncentreerd is in één hand, op militaire produktie worden afgestemd.

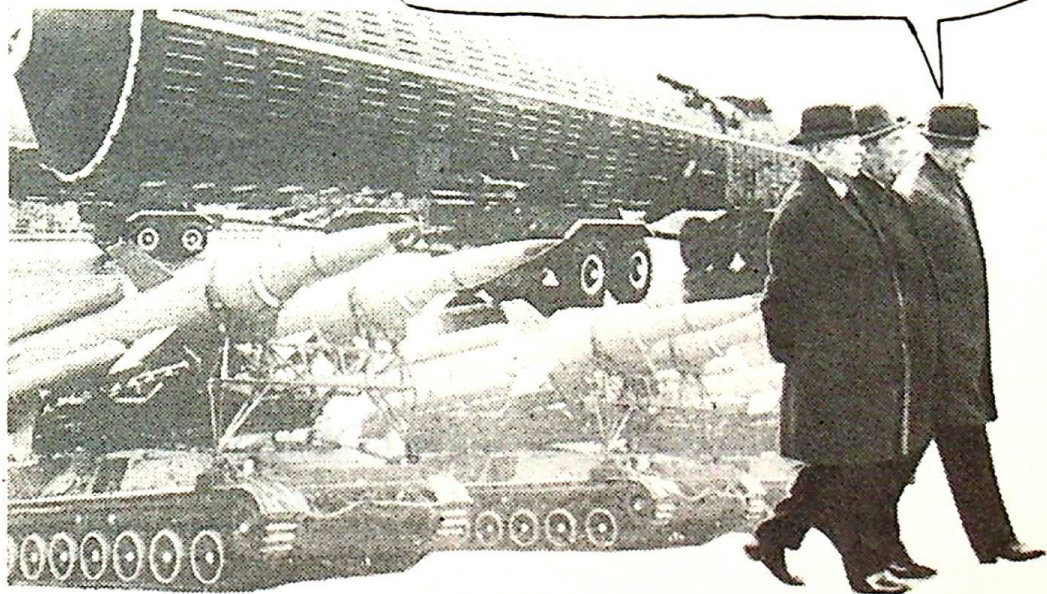
De Russiese nieuwe tsaren volgen de politiek van de oude tsaren. Lenin zei: "Zoals men weet is in Rusland het kapitalistische imperialisme zwak; het militair-feodaal imperialisme daarentegen is sterker." (Het failliet van de Tweede Internationale.)

5.4. Het streven naar wereldheerschappij.

Het ekonomies monopolie op de binnenlandse markt leidt ertoe ook op de buitenlandse markt een monopoliepositie na te streven.

"De kapitalisten verdelen de wereld niet uit bijzondere boosaardigheid, maar omdat de reeds bereikte graad van konzentratie hen ertoe dwingt, terwille van de winst, deze weg te volgen. Daarbij verdelen zij de wereld 'in evenredigheid met het kapitaal', 'met de macht'; een andere wijze van verdeling is onder het stelsel van warenproduktie en kapitalisme niet mogelijk. Maar macht verandert al naargelang de ekonomiese en po-

STEL NOU ZELFS , LEONID , DAT ONZE
ZUSTERPARTJEN IN PORTUGAL , FRANKRIJK EN
ITALIE NIET ZOULDEN SLAGEN IN HUN OPZET . DAN
HEBBEN WE TOCH NOG ALTJD WAT ANDERS ACHTER
DE HAND OM BAAS TE WORDEN IN EUROPA

litieke ontwikkeling; om te begrijpen wat er gebeurt, moet men weten welke kwesties door de machtsverschuivingen worden beslist. Of dit nu wijzigingen van 'zuiver' economische aard, dan wel buiten de economie leggende (bv militaire) wijzigingen zijn, is een bijkomstige zaak, die geen verandering kan brengen in de fundamentele opvattingen over het jongste tijdperk van het kapitalisme." (Lenin 2, Het imperialisme, p. 319).

Het monopoliesysteem leidt tot stilstand en verval. De heersende klasse verrijkt zich met korruptie en speculatie; zij is niet in staat de produktiekrachten ten volle te ontwikkelen. De monopoliepositie brengt grote winsten mee; uitvindingen en technische verbeteringen blijven achterwege of worden laat en gebrekkig toegepast. Om in een situatie van stilstand en verval toch grotere winsten te bereiken, richt het Russies staatskapitalisme zich naar buitenlandse overheersing. De arbeiders worden genadeloos uitgebuit in de Russiese fabrieken. Zij saboteren de produktie, leggen geen enkel entoesiasme voor het werk aan de dag. De lonen van de arbeiders blijven laag om de heersende klasse toe te laten een profiteursleven te leiden. Het volk kan weinig kopen en de binnenlandse markt breidt zich niet snel uit. Ook om deze redenen is het Russies staatskapitalisme ertoe gedwongen zich te richten naar buitenlandse overheersing om snel grote winsten te maken.

Vandaar de politiek van agressie en expansie in het buitenland - Tsjechoslovakije, Bangla-Desh, Angola.

Vandaar de politiek van controle en overheersing, het uitbouwen van invloedssferen zoals in Indië en in een aantal Arabiese landen.

Vandaar de politiek om de hand te leggen op goedkope grondstoffen uit de Derde Wereld.

Vandaar de politiek van dumping om de buitenlandse markten te overspoelen met Russiese produkten.

Vandaar de politiek van kapitaaluitvoer, zogezegd onder de vorm van "hulp" en "kredieten".

Vandaar de ongelijke handelsuitwisselingen, afgesloten onder druk en chantage.

5.5. Rusland, de meest agressieve en gevaarlijke supermacht.

Het Amerikaanse imperialisme is sterker op economies en financieel gebied dan het Russiese sociaal-imperialisme; ook

op technologies gebied heeft Amerika voorsprong.

De specifieke kenmerken van het Russies sociaal-imperialisme tonen ons zijn "sterke kanten" in zijn strijd voor de wereldhegemonie.

In de strijd voor de wereldhegemonie kan Rusland al zijn economiese, politieke en militaire krachten verenigen voor het zelfde doel; het kan al zijn middelen inzetten omdat alle economiese, politieke en militaire krachten gedirigeerd worden uit één centrum. De handelsvloot bijvoorbeeld wordt zo gebouwd, dat hij direkt kan worden omgeschakeld voor militaire operaties. De economiese, politieke en militaire krachten van het Amerikaanse imperialisme hangen van verschillende beslissingscentra af en zijn meer verdeeld.

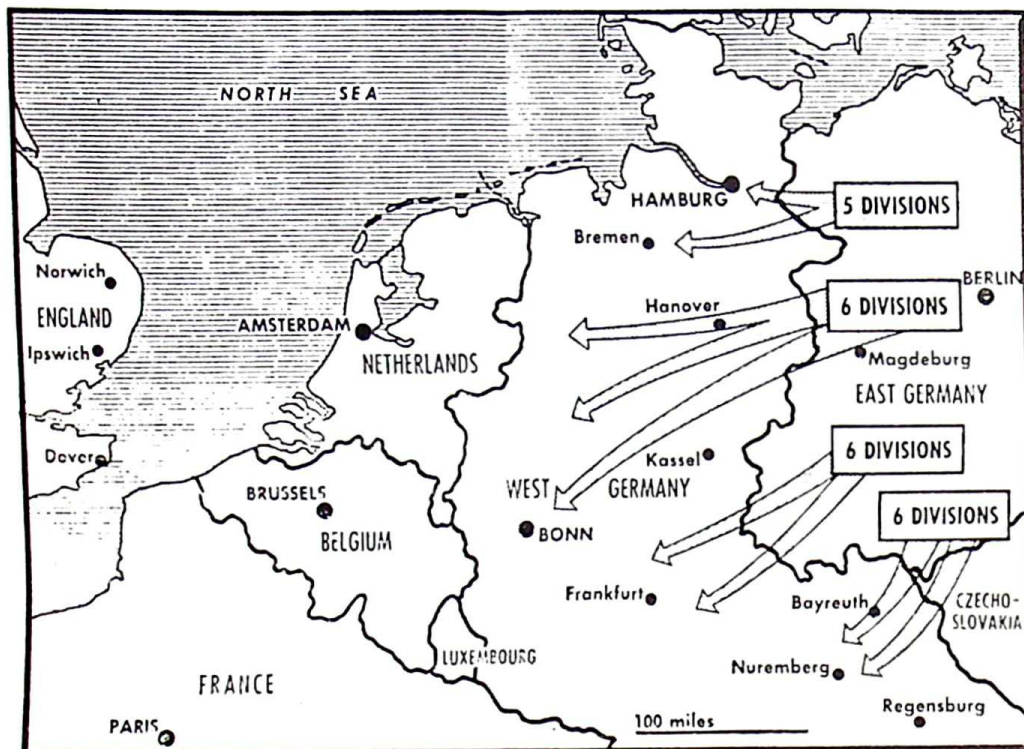
Hoewel het geheel van de Russiese economie zwakker is dan de Amerikaanse, zijn de sectoren die produceren voor de oorlog, sterker ontwikkeld dan deze in Amerika.

De fascistiese diktatuur van de Sovjet-Unie onderdrukt genadeloos elk verzet tegen de ekspansionistiese en oorlogszuchtige politiek; de "rust" op het binnelands vlak vergroot de mogelijkheden tot agressie in het buitenland. De volksmassa's in Amerika hebben grootse akties ondernomen tegen de agressiepolitiek van de USA; zij vormen een belangrijke kracht tegen nieuwe militaire avonturen.

Het Russies sociaal-imperialisme is thans het meest geneigd om te grijpen naar militaire middelen om zijn wereldhegemonie te vestigen.

5.6. De ongelijkmatige ontwikkeling van de imperialistiese machten leidt tot wereldoorlogen.

Omstreeks 1900 was Engeland de grootste koloniale mogendheid; de wereld was verdeeld onder de imperialisten en Engeland had het grootste stuk in zijn macht. Duitsland was omstreeks 1870 een zwakke economiese macht; in het begin van deze eeuw had het echter een sterke kapitalistiese economie uitgebouwd en een machtig leger gevormd. Het eiste zijn "rechtmatig" deel van de koloniën. Engeland, Frankrijk, België wilden "hun" kolonies natuurlijk niet afstaan. De strijd voor de "herver-

REEDS 23 DEVISIES VAN HET WARCHAU-PAKT ZIJN OP OORLOGSVOET
 GEBRACHT IN OOST-DUITSLAND VOOR EEN "BLITZKRIEG" TEGEN
 WEST-EUROPA.

BIJ ZULKE AANVAL HEBBEN DE NATO-TROEPEN 24 H TIJD NODIG OM OP
 HUN GEVECHTSPPOSTEN TOE TE KOMEN, EN 48 H VOOR ZE DE OFFENSIEVE
 KERNWAPENS KUNNEN GEBRUIKEN.

deling" van de wereld werd uitgevochten in de eerste wereldoorlog.

Duitsland was na 1918 ekonomies verwoest en politiek geknecht. Engeland, Frankrijk, de Verenigde Staten kontroleerden het grootste deel van de wereld. De kapitalistische ekonomie kende een snelle ontwikkeling in Duitsland en Japan: toen deze ekonomies en militair even sterk waren als hun konkurrenten, eisten zij opnieuw een verdeling van de wereld die zou overeenkomen met de macht van de verschillende imperialistische landen. Om hun "rechtmatig" deel op te eisen, begonnen Japan, Duitsland en Italië agressie-oorlogen die uitmondten op de tweede wereldoorlog.

Na 1945 waren Duitsland en Japan vernietigd, Engeland en Frankrijk fel verzwakt; Amerika vestigde zijn hegemonie in het grootste deel van de wereld. Amerika wilde de Derde Wereld en Europa kontroleren en beheersen om een nieuwe wereldoorlog te beginnen voor de uitroeiing van het socialisme. Wanneer de volkeren opstonden tegen het Amerikaanse imperialisme kon een wereldoorlog onmogelijk worden gemaakt: bestookt van alle kanten had het Amerikaanse imperialisme niet voldoende krachten om een wereldoorlog te voeren.

"De wereldsituatie is grondig verschillend van de situatie vóór de anti-fascistische oorlog. De revolutionaire krachten van de volkeren van de hele wereld zijn vandaag sterker dan ooit (...). De uitgestrekte gebieden van Azië, Afrika en Latijns-Amerika zijn niet meer het achterland van het imperialisme, ze zijn omgevormd tot vooruitgeschoven fronten in de anti-imperialistische strijd. In West-Europa, Noord-Amerika en Oceanië zien we een nieuwe bewustwording van de arbeiders en de brede werkende massa's...

In de huidige wereldsituatie is de strategische positie van de Verenigde Staten veel slechter dan deze van Hitler. Een wereldoorlog beginnen is voor hen veel moeilijker. Bovendien zijn de krachten die de wereldvrede verdedigen veruit superieur vergeleken bij de krachten meer dan twintig jaar geleden. De mogelijkheid om de wereldoorlog te beletten, is heel veel groter geworden." Dit schreef de Chinese Kommunistische Partij in 1965 (De historische ervaring van de anti-fascistische oorlog, p. 25-26).

Na het herstel van het kapitalisme in Rusland is het sociaal-imperialisme naar voren getreden. Op het einde van de jaren 60 was het Russies sociaal-imperialisme op militair gebied bijna even sterk als de Verenigde Staten. Aan deze gelijkheid van krachten beantwoordde de theorie van de "ontspanning", en de "samenwerking" tussen de USSR en de USA.

"Het financierskapitaal en de trusts vergroten het onderscheid in groeitempo tussen de verschillende delen van de wereldeko-

nomie in plaats van het te verminderen. Welnu, wanneer de machtsverhoudingen zijn gewijzigd, waar kan dan onder het kapitalisties regime de oplossing van de tegenstellingen gevonden worden tenzij in het gebruik van geweld?" (Lenin 2, p. 337). "Daarom zijn de 'inter-imperialistische' of 'ultra-imperialistische' bondgenootschappen in de kapitalistische werkelijkheid onvermijdelijk slechts 'adempauzen' tussen oorlogen." (Lenin 2, p. 357).

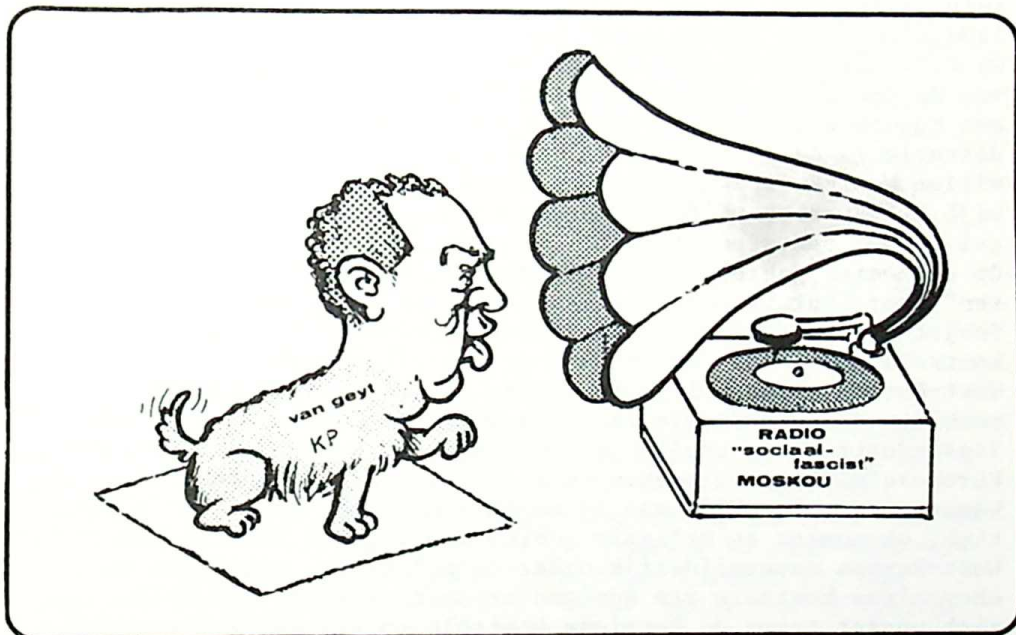
Sinds de historische nederlagen in Vietnam, Laos en Cambodja, valt het Amerikaanse imperialisme steeds dieper naar beneden. Het Russiese sociaal-imperialisme drijft zijn bewapening mateloos op en overtreft reeds in militaire macht de Verenigde Staten. Wij bevinden ons precies in dezelfde situatie als deze die zich voordeed aan de vooravond van de eerste en van de tweede wereldoorlog. Rusland en Amerika gaan met rasse schreden naar een nieuwe wereldoorlog toe.

5.7. De valse "K"P's, vijfde kolonnes die de agressie van het Russies sociaal-imperialisme voorbereiden.

De valse KP's in West-Europa maken deel uit van de krachten van de oorlog die een derde wereldoorlog voorbereiden. Tijdens de jaren '20 en '30 en tijdens de wereldoorlogen stonden de Kommunistiese Partijen aan het hoofd van alle revolutionaire akties van de arbeiders en werkers; ze wonnen het vertrouwen van de brede massa's. De sterke opportunistiese tendenzen van de KP-leidingen werden openlijk verraad aan de revolutie na de tweede wereldoorlog. Sindsdien stellen de valse KP's zich aan het hoofd van de arbeidersstrijd om deze om te buigen tot een strijd voor "hervorming" van het kapitalisme. Door samenwerking met de burgerij hebben de KP's een arbeidersburokratie uitgebouwd: parlamentsleden, lokale bestuurders, journalisten, verantwoordelijken van koöperatieven, van handelszaken en van banken, sindikale verantwoordelijken. De sociale lagen waarop zij zich steunen zijn de arbeiders-aristokratie en de kleinburgerij. Zij zijn erin geslaagd in Frankrijk meer dan 20 procent van de bevolking en in Italië meer dan 30 procent onder hun controle te brengen. Dit betekent dat een groot deel van de arbeidersklasse op dit ogenblik de pro-Russiese krachten volgt; dit geeft een enorm gewicht aan de pro-Russiese krachten.

DE NIEUWE "BEVRIJDE" VAN AFRIKA.

"HIS MASTERS VOICE"

De brede massa's in Europa hebben een afschuw van het Amerikaans imperialisme dat in Vietnam, Cambodja en Laos heeft getoond dat het voor geen enkele misdaad terugschrikt. De Europese burgerij heeft steeds scherper wordende tegenstellingen op economies, financieel en kommercieel gebied met de USA en zij geeft blijk van een zekere anti-USA stemming.

De valse KP's profiteren van deze situatie om een pro-Russiese politiek onder de massa's te propageren. De politiek van "onafhankelijkheid van Moskou" gevolgd door sommige Westerse valse KP's, is in wezen slechts demagogie en bedriegerstaal. De echte kommunisten kunnen van deze demagogiese stellingen van "onafhankelijkheid van Moskou" profiteren, om voor de basismilitanten van de valse KP met concrete feiten het sociaal-fascisties en sociaal-imperialisties karakter van Rusland uiteen te zetten. Wanneer bepaalde leiders van Westerse KP's zich te ver zouden wagen op de weg van de "onafhankelijkheid van Moskou", dan beschikt Moskou over voldoende agenten in deze partijen en kan Moskou voldoende druk uitoefenen van buiten-uit om deze leiders te liquideren.

De lijn die alle Westerse KP's voorstellen op politiek, economies en militair gebied, is een lijn die is uitgewerkt onder controle van Moskou en die de belangen van het sociaal-imperialisme dient.

Op politiek gebied zijn de valse KP's akkoord met de fundamentele lijnen van het sociaal-fascisties terreurregime in Rusland. *"De KP's zijn fundamenteel solidair met de Sovjet-Unie."*

Op militair gebied pleiten de valse KP voor de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Europa, tegen de opbouw van een Europese defensie, tegen de versterking van de nationale defensie in de Westeuropese landen en voor "ontwapening". Zij willen West-Europa weerloos en zonder verdediging maken, terwijl het Russies sociaal-imperialisme zijn agressie-potentieel zonder ophouden opdrijft.

Op economies gebied willen de valse KP's de crisis "oplossen" door "ontwikkeling van de handel en samenwerking met de Sovjet-Unie". Rusland wil West-Europa onder zijn economiese controle plaatsen. Rusland wil grondstoffen leveren om West-Europa afhankelijk te maken. Rusland wil kapitalen, machines en technologie invoeren uit West-Europa om zijn oorlogsindustrie nog sneller te ontwikkelen. Rusland wil de West-Europese markten veroveren om zo grote winsten te maken. Wanneer de valse KP's aan de macht komen, zullen zij op politiek, economies en militair gebied maatregelen treffen die West-Europa onvermijdelijk onder de politieke, militaire en economiese controle van Rusland brengen. Wanneer het volk zich verzet tegen de Russiese controle en wanneer de Europese kapitalisten weerstand bieden en wanneer ook de Amerikaanse supermacht zich verzet, zullen de valse KP-leidingen een be-

roep doen op het Russies leger om "de sociale veroveringen" te verdedigen tegen de "reaktionaire krachten op nationaal en internationaal vlak". Het Russies leger zal West-Europa binnenvallen onder hetzelfde voorwendsel als het Tsjechoslovakije is binnengevallen : "broederlijke socialistiese hulp" en "proletaries internationalisme".

Na de tweede wereldoorlog traden de valse KP's naar voren als reformistiese partijen: zij verzetten zich tegen de socialistiese revolutie en wilden het kapitalisme van binnenuit "omvormen en verbeteren". Zij zochten koalities met andere reformistiese krachten om gezamenlijk het kapitalisme te besturen en het te doen evolueren in de richting van het staatskapitalisme. De valse KP's verdedigden de belangen van de Europese burgerijen.

Sinds de omvorming van de Sovjet-Unie in een sociaal-imperialistiese macht, is de rol van de Westeuropesé valse KP fundamenteel gewijzigd. Deze wijziging wordt de laatste jaren versneld , naarmate de ekspantiedrang van de Sovjet-Unie groter wordt. Een vijftal jaren geleden legde de valse KP grote nadruk op het "progressief front", op de UDP zoals in Bergen; de klemtoon lag op de reformistiese strategie. Op bevel van Moskou legt de valse KP sinds een zekere tijd de nadruk op "de partij zélf". Moskouwil over een volledig betrouwbaar instrument beschikken en dit kan alleen door de versterking van de valse KP; in België is het ogenblik nog niet gekomen om de nadruk te leggen op het "front" aangezien de valse KP zélf in de ogen van Moskou nog veel "zwakheden" vertoont. De valse KP blijft een reformistiese politiek verspreiden; meer dan ooit wil zij de arbeiders afhouden van de socialistiese revolutie. De valse KP verdedigt echter niet meer de belangen van de Europese burgerij in het algemeen; de valse KP verdedigt de belangen van de Russiese burgerij op de eerste plaats en van het pro-Russiese deel van de Europese burgerij op de tweede plaats. Nu een Russiese agressie-oorlog steeds dreigender wordt, moeten wij de valse KP op de éérste plaats brandmerken als een vijfde kolonne en als een agent van het sociaal-imperialisme.

De trotskisten en de UC-leiding bekampen dit standpunt. Zij verklaren dat de valse KP op de eerste plaats een politiek voert van reformisme en chauvinisme en een agent is van de Belgiese (en Europese) burgerij. De UC-leiding schrijft: *"AMADA definieert de KP van 'vele Europese landen' als 'stoottroepen en de vijfde kolonne van het Russies sociaal-imperialisme'; daardoor ontkent AMADA totaal hun huidige rol van agenten van de Europese burgerij. AMADA onderschat de kracht van het reformisme en het chauvinisme."* (UR 68, p.17, kol. 2). De Chinese Kommunistiese Partij verklaart klaar en duidelijk dat het vals is de KP's te beschouwen als reformistiese krach-

ten; het zijn op de eerste plaats vijfde kolonnes van het Russies sociaal-imperialisme. Over Frankrijk zegt de Chinese Partij dat de Sovjet-Unie gebruik maakt van *"de pro-Russiese elementen die bestaan in Frankrijk om ideologische infiltratie en politieke ondermijning te verrichten."*(PI 1-76, p. 23)

"Zijn (van Moskou) verdubbelde inspanningen om de pro-Russiese krachten in Italië en Portugal aan te moedigen, zijn er eveneens op gericht om de inplanting (van het sociaal-imperialisme) mogelijk te maken, om de krachten van de Verenigde Staten en de NATO te verzwakken en daarna te verjagen."
(PI, 32-76, p. 8)

De trotskisten en de UC-leiding willen het essentiële punt verbergen: de valse KP's zijn een kracht van de oorlog, zij voeren het direkte voorbereidingswerk uit voor een komende sociaal-imperialistische agressie.

Daarna voert de UC-leiding een 'uiterst-linkse' aanval uit tegen AMADA, met het doel de verwarring nog op te drijven. De UC-leiding schrijft: *"Een deel van de leiding van de revisionistische KPB, zegt AMADA, is verkocht aan het Russies sociaal-imperialisme'. Dat is waar. Maar wij zien daar geen enkele reden in om de verzoening te prediken met de rest van deze partij, met de reformistische vleugel die de meerderheid vormt, verzoening die door AMADA wordt voorgesteld."*(p. 17)

Dit is een trotskistische tactiek die weigert de verschijnselen te ontleden, die weigert het principe "één verdeelt zich in twee" toe te passen, die weigert een verschillende houding aan te nemen tegenover verschillende verschijnselen.

Het is een feit dat de valse KP-leiding een deel van de arbeidersklasse weet te misleiden. Het is onze taak dit deel van de arbeidersklasse te onttrekken aan de pro-Russiese leiding. We moeten ervan uitgaan dat het sociaal-imperialisme steeds duidelijker zijn aard van expansionistische en oorlogszuchtige macht zal tonen; vele arbeiders die thans nog de

valse KP volgen, zullen daardoor tot inzicht worden gebracht. Het is vals de reformistische krachten binnen de KP en de pro-sociaal-imperialistische krachten over dezelfde kam te scheren. Met de reformistische basismilitanten moeten wij een hardnekkige strijd aangaan om hen te overtuigen van het sociaal-fascisties en sociaal-imperialisties karakter van de Sovjet-Unie. Onze eerste taak bestaat erin hen los te maken van de KP-leiding die de Russiese agressie voorbereidt; op de tweede plaats moeten we hun reformisme bekampen opdat ze overgaan op de echte kommunistiese principes. Tenslotte onderstrepen wij dat de gehele KP-leiding, ondanks interne tegenstellingen

over sekundaire punten, een pro-sociaal-imperialistische politiek verdedigt; het gaat niet zoals de UC-leiding leugenachtig voorstelt over "een deel van de leiding". We herhalen hier onze stelling die door de UC-leiding wordt bekampt:

*"De Sovjet-Unie beschikt in vele Europese landen over een sterke "Kommunistiese" partij die optreedt als stoottroep en als vijfde kolonne voor het Russies sociaal-imperialisme. Alle praat van de Westeuropese valse KP's over hun "onafhankelijkheid" van Moskou is pure bedriegerstaal; het toont aan hoezeer ze de waarheid moeten verbergen en bedrog moeten gebruiken om hun plannen te kunnen doorvoeren.(...)
Het aantal echte sociaal-fascisten binnen de valse KP, die dus volledig zijn verkocht aan het Russies sociaal-imperialisme, is uiterst klein. We moeten alle basismilitanten en alle lagere kaders van de valse KP beschouwen als klassebroeders die worden misleid. We moeten bereid zijn honderd keer opnieuw met nieuwe voorbeelden de waarheid aan te tonen. We moeten een geest verwerven om de harde en moeilijke discussies te zoeken." (Verklaring van het Nationaal Buro van AMADA, november '75)*

6. EEN DERDE WERELDOORLOG EN DE POSITIE VAN AMERIKA EN DE NATO.

De UC-leiding steunt het ordewoord : "Terugtrekking van België uit de Atlantiese Alliantie en de NATO". In de huidige wereldsituatie dit ordewoord als centraal ordewoord propageren betekent het Russies sociaal-imperialisme dienen. In de situatie van een dreigende Russiese agressie-oorlog moet het centrale ordewoord zijn : Versterking van de zelfstandige, nationale verdediging door de mobilisatie van de volksmassa's. In een situatie waarin het Russies ekspansionisme geheel Europa bedreigt, moeten wij op de eerste plaats de ontbinding eisen van het agressieve Warschaupakt en van alle bilaterale militaire akkoorden tussen Rusland en de landen van Oost-Europa. In de huidige situatie treden wij niet op voor de ontbinding van de NATO. Wij zijn voor een versterking van de zelfstandige verdediging van de Europese landen, voor een defen-

sief bondgenootschap op basis van zelfstandigheid, onafhankelijkheid, gelijkheid en wederzijdse niet-inmenging. Het orderwoord "Ontbinding van de NATO" is gericht tegen het Amerikaans imperialisme, dat de direkte rivaal is van de Sovjet-Unie in haar offensieve strijd voor de wereldoverheersing. Het orderwoord "Ontbinding van de NATO" is eveneens gericht tegen de nationale defensie van de Westeuropese landen, die tans plaatsvindt in het raam van de NATO.

Bij de behandeling van dit probleem moeten we nader ingaan op de analyse van de NATO en van het Amerikaans imperialisme.

6.1. De wereldoorlog komt voort uit de wedijver tussen de twee supermachten.

In de huidige wereld treden twee hegemonistische machten op : de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten. De Verenigde Staten hebben na de tweede wereldoorlog hun alleenheerschappij over de kapitalistische wereld gevestigd omdat alle andere imperialistische landen fel verzwakt waren. Tans zijn de Verenigde Staten nog in alle werelddelen aanwezig. Ze zijn echter fel verzwakt en zijn niet meer in staat tot strategiese offensieven.

De Sovjet-Unie heeft steeds grotere imperialistische ambities en strekt haar klauwen uit naar alle gebieden in de wereld. Zij is bezig met een "histories offensief". De ene supermacht zal haar plaats niet goedschiks afstaan; de andere supermacht zal haar wereldoverheersing met de wapens willen vestigen : een wereldoorlog is onvermijdelijk.

De oorzaak van de derde wereldoorlog is het hegemonisme, het streven naar wereldheerschappij door de twee supermachten. De strijd voor de wereldvrede is een strijd voor de vernietiging van de twee hegemonistische machten, een strijd voor de nationale onafhankelijkheid van alle landen die bedreigd zijn door de controle en overheersing van de twee supermachten. Een derde wereldoorlog zal leiden tot de ineenstorting van de twee supermachten die de hele wereld willen onderwerpen en die door de volkeren van de hele wereld zullen vernietigd worden. In een derde wereldoorlog zal de historische stroming zich nog duidelijker manifesteren : de landen willen de onafhankelijkheid, de naties willen de bevrijding en de volkeren willen de revolutie. De twee supermachten zullen door deze stroming worden vernietigd. De twee supermachten zijn de vijanden van de volkeren van de derde wereld, van de volkeren van de tweede wereld en van hun eigen volk.

6.2. Moet men geen onderscheid maken tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten ?

Is het echter korrek te de twee supermachten volledig op gelijke voet te stellen? De UC-leiding schrijft : *"De Verenigde Staten, zoals de Sovjet-Unie, proberen hun plannen voor wereldhegemonie in toepassing te brengen : dat is het beslissende punt dat geheel de marxistische-leninistische analyse bepaalt". "Alles wat ertoe leidt de strijd af te zwakken die gezamenlijk tegen de twee supermachten moet gevoerd worden, is slechts een uiting van diepgaand opportunisme".*

Dit standpunt is strijdig met het dialekties materialisme : *"De vijanden van de revolutionaire krachten vormen geen monolithies blok. Hun eigen aard is er de oorzaak van dat er tussen hen terzelfdertijd strijd en verstandhouding heerst. En die verstandhouding is slechts een springplank voor een nog hardnekkiger rivaliteit. Hun rivaliteit is absoluut en van lange duur, hun verstandhouding relatief en van korte duur. Dit maakt dat de revolutionaire krachten kunnen profiteren van die tegenstellingen.(...). Voorzitter Mao heeft ook al de verkeerde praktijk bekritiseerd die erin bestaat 'met de twee vuisten tegelijk in twee richtingen te slaan'. Op een bepaald ogenblik is er altijd een hoofdvijand en sekundaire vijanden. Om de hoofdvijand maximaal af te zonderen en alle mogelijke krachten te concentreren die hem kunnen vernietigen, moeten de revolutionaire krachten op een bepaald moment de nodige compromissen sluiten met de andere vijanden van dat ogenblik. Het is niet alleen mogelijk, ook de precedentes ontbreken niet in de revolutionaire geschiedenis. 'Gebruik maken van de tegenstellingen, de meerderheid voor zich winnen, zich tegen de minderheid keren, en de tegenstanders één voor één vernietigen', is een takties principe dat de Chinese Kommunistiese Partij voortdurend toegepast heeft in haar revolutionaire strijd. Het spreekt vanzelf dat wanneer dergelijke compromissen met de tegenstanders tot stand komen, iedere revolutionair er moet op toezien ze te leiden in de gewenste richting in plaats van zich door hen te laten bij de neus nemen, het recht aan zijn kant te hebben, een voordelige strijd te voeren, maat weten te houden en in de strijd eenheid tot stand te brengen". (PI 52, 73).*

De wereldoorlog zal voortkomen uit de rivaliteit tussen de twee supermachten. Dit betekent niet dat de twee supermachten op dezelfde manier aan de basis liggen van de wereldoorlog. Na de tweede wereldoorlog waren Duitsland en Japan verslagen, Engeland en Frankrijk fel verzwakt. Het Amerikaans imperialisme

kon zijn wereldoverheersing vestigen zonder nieuwe wereldoorlog. Tans wil het Russies sociaal-imperialisme zijn wereldhegemonie vestigen; het botst daarbij op het verzwakte Amerika dat echter zijn heerschappij niet goedschiks wil afstaan. Om zijn wereldhegemonie te vestigen, moet het sociaal-imperialisme een wereldoorlog beginnen. Het sociaal-imperialisme, en alleen het sociaal-imperialisme bereidt zich voor op een militair offensief over de hele wereld.

De Verenigde Staten zijn een hegemonistische macht. In de verklaring van Shanghai verdedigt de Chinese Kommunistiese Partij het principieel standpunt van alle marxist-leninisten ten overstaan van het Amerikaans hegemonisme :

"De Chinese zijde verklaart van haar kant : waar er onderdrukking is, is er verzet. De landen willen onafhankelijkheid, de naties willen de bevrijding en de volkeren willen de revolutie. Dat is nu reeds een onweerstaanbare stroming in de geschiedenis. Alle landen, groot of klein, moeten mekaar op voet van gelijkheid behandelen; grote landen moeten de kleine geen nadeel berokkenen, de sterke landen moeten geen misbruik maken van de zwakke. China zal nooit een supermacht zijn. Het verzet zich tegen hegemonie en de politiek van sterkste in al zijn vormen. De Chinese zijde verklaart dat ze vastberaden de strijd steunt van alle verdrukte volkeren en naties voor vrijheid en bevrijding, dat een volk van om het even welk land het recht heeft het sociaal sisteem te bepalen dat het zelf verkiest naar eigen goeddunken, dat elk volk het recht heeft zijn onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onschendbaarheid te verdedigen, en aanvallen, interventie, bezetting en ondermijning vanuit het buitenland te bestrijden. Alle buitenlandse troepen moeten naar hun land van herkomst teruggetrokken worden". (PI 9, 72).

6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en tanende hegemonistische macht.

De Verenigde Staten zijn een verzwakte, een tanende hegemonistische macht. *"Vandaag betwisten de twee supermachten - de Sovjet Unie en de Verenigde Staten - elkaar met verbetering de wereldhegemonie. Voornamelijk het Russies sociaal-imperialisme. Deze nieuwe parvenu koestert verslindende am-*

bities en strekt zijn klauwen uit over de hele wereld om de plaats in te nemen van het Amerikaans imperialisme, dat van dag tot dag verzwakt en dat strategies tot passiviteit is gedwongen. Het Russies sociaal-imperialisme probeert aldus dezelfde weg te volgen als Hitler naar de wereldhegemonie." (P.I., nr. 20, 1975, p. 8)

Daarom kan Houa Kuo-Feng stellen:

"In de huidige wereld hebben zij (China en de Verenigde Staten) talrijke gemeenschappelijke punten." (P.I., nr 9, 1976)

"Een belangrijk gemeenschappelijk punt is dat geen van beide landen moet streven naar hegemonie en dat beide landen zich verzetten tegen de inspanningen die worden ondernomen door gelijk welke staat of groep van staten, om zich de hegemonie te verzekeren." (Teng Siao-Ping, aan Ford, P.I. 49, 1975, p. 7)

De Chinese Kommunistiese Partij spreekt hier duidelijk over "een gemeenschappelijk punt" tussen het socialistiese China en het afbrokkelend Amerikaans hegemonisme: dit gemeenschappelijk punt is het verzet tegen het offensief van het Russies sociaal-imperialisme dat door expansie en agressie de wereldhegemonie wil veroveren.

De Chinese Kommunistiese Partij wijst voorafgaandelijk op een ander "gemeenschappelijk punt" : Noch China, noch Amerika "moet streven naar hegemonie". Dit houdt twee zaken in: voor- eerst is Amerika zo fel verzwakt dat het niet meer de kracht heeft om een offensieve politiek van hegemonisme te voeren; in vele delen van de wereld is het Amerikaans hegemonisme door- broken; ten tweede moeten alle volkeren in de wereld, daarbij inbegrepen het Amerikaanse volk, hun strijd voortzetten om de Verenigde Staten te dwingen hun hegemonistische politiek te laten varen.

6.4. De historische ervaring van de anti-fascistische oorlog '40-'45.

Voor de tweede wereldoorlog was de wereldhegemonie gevestigd van Engeland, de Verenigde Staten en Frankrijk. De fascistiese landen, voornamelijk Duitsland en Japan bereidden zich tenvolle voor op oorlog en agressie om hun hegemonie te vestigen.

Welke waren de kenmerken van de fascistiese landen?

"De verschijning van fascistiese krachten en de wereldoorlog

die ze ontketenden, waren het resultaat van wanhopige inspanningen van het meest reaktionaire imperialisme."

(Uit: "L'Expérience historique de la guerre antifasciste" - De historische ervaring van de antifascistische oorlog p. 2)

"De tweede wereldoorlog was het toppunt van een reeks agressie-oorlogen die in de jaren dertig ontketend en voortdurend uitgebreid werden door de 3 fascistiese landen: Duitsland, Japan en Italië. Hij vindt zijn oorsprong in de agressie- en oorlogspolitiek die de imperialisten volgden. De drie fascistiese landen waren de meest agressieve van de imperialistische mogendheden. Zonder scrupules ontketenden ze agressie-oorlogen om hun politieke en economische krisissen op te lossen en nog meer landen leeg te roven op een nog barbaarser manier."(idem, p.9)

"Op dat ogenblik waren de Duitse, Italiaanse en Japanse fascistten de grootste dreiging voor de mensheid. Door aan te sturen op een agressie-oorlog vormden ze de belangrijkste reaktionaire krachten in de wereld."(idem, p. 18)

Welke was de houding van de hegemonistische machten en voornamelijk van Engeland en Amerika tegenover de expansie- en agressiepolitiek van het fascisme?

"De Britse, Franse en Amerikaanse imperialisten en hun volgelingen pasten gedurende een hele tijd een kalmerende politiek toe tegenover de Duitse, Italiaanse en Japanse fascistten. Op die manier gaven ze blijk van een schuldige inschikkelijkheid en lieten ze de wilden vrij spel. Ze sloten de ogen voor de agressie van het Japans imperialisme tegen China. Ze keken verdraagzaam toe op de agressie van Mussolini tegen Abessinië (Etiopië). Ze moedigden de Duitse en Italiaanse fascistten aan om in Spanje gewapend tussen te komen. Ze moedigden Hitler aan Oostenrijk aan te hechten en Sudetenland in Tsjechoslovakije te bezetten. Dat alles verergerde alleen maar de expansiedrang van de fascistten, in plaats van hem te stillen, en leidde tot de wereldoorlog." (idem, p.9 en 10)

Toen de fascistiese landen de wereldoorlog ontketenden, waren de volkeren van de verscheidene landen en de socialistiese Sovjet-Unie de beslissende krachten in de anti-fascistiese verzetsoorlog. In hun eigen belang sloten de hegemonistische machten, Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten zich aan bij het anti-fascisties eenheidsfront en zij droegen er aldus toe bij de hoofdvijand van de volkeren, het fascisme te vernietigen. Hoe werd de hoofdvijand van alle volkeren afgezonderd?

"De geschiedenis van de anti-fascistiese oorlog leert ons dat de imperialistische landen geen geheel vormen. De ongelijke ontwikkeling van het kapitalisme dreef de Duitse, Italiaanse, en Japanse fascistten ertoe de invloedssferen van Groot-Britannië, Frankrijk en de Verenigde Staten aan te vallen, om te be-

ginnen. Bij het begin van de oorlog pasten de Britse, Franse en Amerikaanse imperialisten een tegemoetkomende politiek toe die de agressors de vrije teugel gaf, daarna, na het begin van de Duits-Russische oorlog gingen ze over tot de politiek van 'als waarnemers het gevecht tussen wilden volgen' maar er bestonden onverzoenlijke tegenstellingen tussen hen en de Duitse, Italiaanse en Japanse fascistie. Daarom namen ze uit eigenbelang deel aan de anti-fascistische strijd. Het spreekt vanzelf dat de overwinning onmogelijk zou geweest zijn, had men niet alle anti-fascistische krachten verenigd die konden verenigd worden, en indien men geen breed anti-fascistisch eenheidsfront had op wereldvlak." (idem, p. 19 en 20)

6.5. De Sovjet-Unie heeft de plaats van Hitler-Duitsland ingenomen.

De fascistiese landen waren de hoofdvijand van de volkeren vanaf het begin van de jaren 30 tot 1945. Het Amerikaans imperialisme was de vijand nummer één van de volkeren vanaf 1945 tot het einde van de jaren 60. Thans heeft het sociaal-imperialisme de plaats ingenomen van de fascistiese landen in de jaren 30 : "Het hegemonisme is de meest gevaarlijke vijand van de Europese volkeren en van de volkeren van de hele wereld." (Kiao Kouan-Houa, P.I. 8, 1976.)

De Chinese Kommunistiese Partij maakt ondubbelzinnig de volgende analyse: zoals het fascisme in de jaren 30 "de meest gevaarlijke van de imperialistische agressie-krachten" was, zo is thans het Russies sociaal-imperialisme "de meest gevaarlijke haard van oorlog."

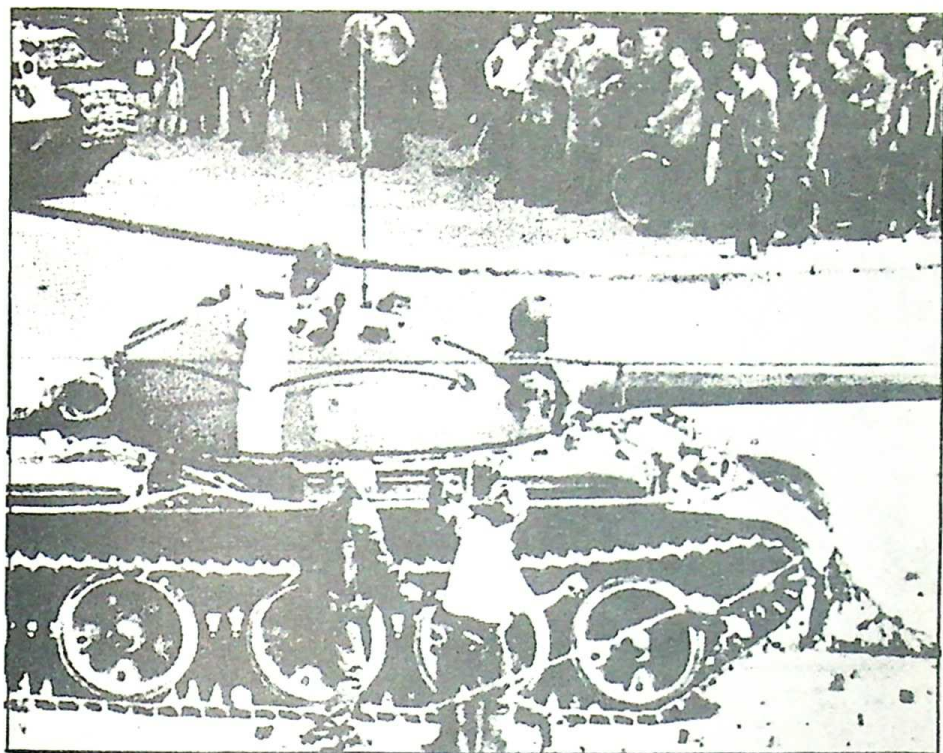
"Het marxisme-leninisme leert ons dat oorlog een verderzetting is van de politiek, een sociaal verschijnsel tussen twee periodes van vrede. Voor de gevaarlijkste agressieve imperialistische kracht is alle retoriek over vrede dus de weg die naar de oorlog leidt - wat de geschiedenis aangetoond heeft. Vóór Hitler heel Europa met zijn agressie bestookte, had hij ook veel tamtam gemaakt over een 'vredes'voorstel in 13 punten dat een voorstel tot 'ontwapening' inhield, en hij beweerde: 'Duitsland heeft behoefte aan vrede, Duitsland wenst vrede', om de wereld te misleiden. Maar kort daarop was Europa het slachtoffer van een agressie-oorlog en de Europese volkeren betaalden hun goedgelovigheid met hun bloed. Deze gebeurtenissen uit het verleden moeten ons een les wezen. Terwijl Bresjnev en zijn volgelingen op het 25° kongres nog eens hun oude kost over 'vrede'

TSJECHO-SLOVAKIJE

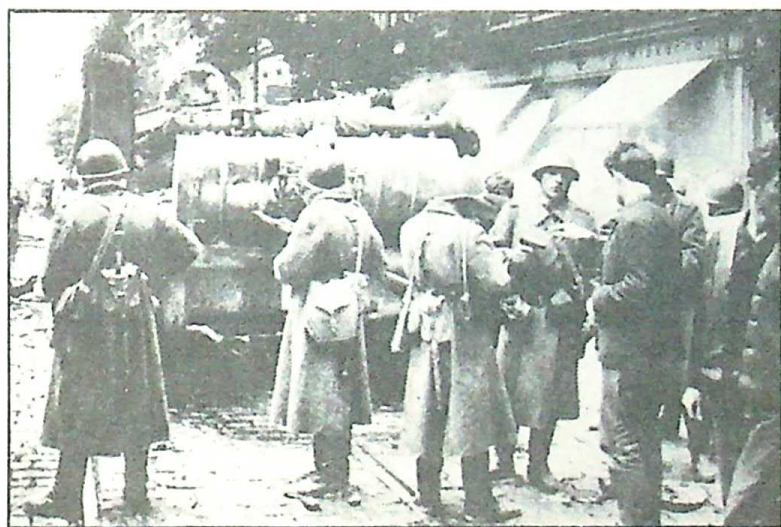
1968

*NA DE BESPREKING TE BRATISLAVA (3 AUGUSTUS 1968) LEGGEN DE
RUSSIESE LEIDERS (BREZJNEV, PODGORNÝ, KOSSYGIN ENZ.) BLOEMEN
NEER AAN HET MONUMENT VAN DE SOVJET-SOLDATEN DIE GEVALLEN ZIJN
TIJDENS DE 2 DE W.O. IN DE STRIJD TEGEN DE NAZI-DUITERS IN
TSJECHOSLOVAKIJE. ENKELE DAGEN LATER ROLLEN DE RUSSIESE TANKS
BINNEN OM TSJECHOSLOVAKIJE TE BEZETTEN.*

PRAAG 21 AUGUSTUS 1968.

Leonid Brezjnev:

BREZJNEV: ONDER HET MOM VAN KOMMUNISME...

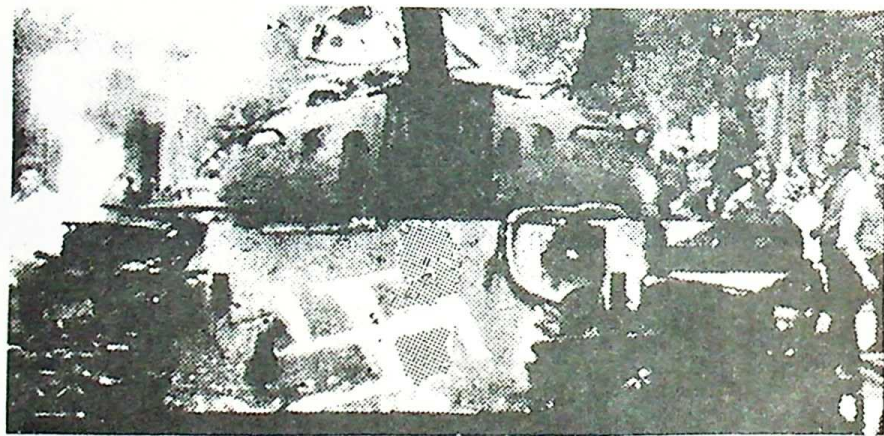

Blaie handen kunnen in ieder geval niet
een Stalin monstert als een God.
Sowjet-Unie is brand te krijgen.

En i vizur kan ook voor
daar lukte het een

07.52 uur: Radio-Praag meldt dat er is geschoten op het gebouw waarin de omroep zetelt.

en 'ontwapening' herkauwen, kunnen we beter eens opnieuw de les bestuderen die de geschiedenis van de jaren 30 ons te bieden heeft." (P.I. 12, 1976).

De Chinese Kommunistiese Partij maakt ondubbelzinnig de volgende analyse: zoals Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten een politiek van 'tot kalmte brengen' voerden tegenover het nazisme, zo voeren ook thans de Westerse landen een politiek van 'kalmeren' ten overstaan van het sociaal-fascisme.

"Andere dagbladen en personaliteiten hebben eveneens het gevaar onderstreept van een ontspanningspolitiek tegenover de Sovjet Unie. Een onlangs verschenen artikel in 'Il Tempo' stelt dat toegevingen doen tegenover een grootmacht om hem te kalmeren en tot ontspanning te komen, een herhaling is van de fouten van München en dat het er de Sovjet-Unie alleen maar toe aanzet andere landen aan te vallen." (P.I. 12, 1976)

"De 'New York Times' analyseert de perspectieven van de betrekkingen tussen Amerika en Rusland en stelt dan de volgende vraag: De Verenigde Staten 'moeten zij de agressie en de subversie, ondersteund door de Sovjet Unie, over het hoofd zien?' Antwoord: 'Nee, het gebeurt zelden dat de pogingen tot kalmeren resultaat opleveren.'" (P.I., 4, 1976)

6.6. Een wereldfront tegen de Russiese expansie en agressie.

De Chinese Kommunistiese Partij vertrekt van de analyse dat een aanvalsoorlog door het Russies sociaal-imperialisme in Europa en het Midden-Oosten onvermijdelijk is. Deze agressieoorlog zal een gelijkaardige situatie doen ontstaan als in de tweede wereldoorlog en een brede anti-fascistische coalitie waarin ook de Verenigde Staten zijn opgenomen, noodzakelijk maken.

"Een probleem dat op dit moment de aandacht wekt van het volk is het toenemend gevaar van een nieuwe oorlog als gevolg van de hardnekkige rivaliteit om de wereldheerschappij: in het bijzonder spreidt het imperialisme dat zichzelf het etiket van het 'socialisme' toekent overal zijn vangarmen uit en gaat het zelfs over tot schaamteloze agressie; dit imperialisme is de belangrijkste oorlogsstoker." (P.I., 9, 1976).

"De enige methode om het hegemonisme aan te pakken dat is het hegemonisme slag om slag van antwoord dienen. Zich baseren op illusies, zijn wensen en verlangens voor werkelijkheid nemen en handelen in overeenstemming daarmee kan slechts de expansie"

sionistische ambities aanmoedigen en tot ernstige gevolgen leiden. In deze zin levert de geschiedenis van de tweede wereldoorlog ons een nuttige les." (Kiao Kouan Houa aan Kissinger, P.I., 3, 1975, p. 8).

"Bij het naderen van de storm, begint de wind te waaien in het paviljoen; en hij waait harder en harder. Niets kan de storm tegenhouden. Tegenover de internationale conjunctuur is het cruciale punt te weten welke lijn en welke politiek toepassen. Volgens onze mening is het in het belang van de volkeren van de wereld de bron van het gevaar van de oorlog te signaliseren, de illusies inzake de vrede te doen verdwijnen, de volkeren tenvolle te mobiliseren, alle voorbereidingen te treffen, alle krachten te verenigen die kunnen verenigd worden en een strijd van slag om slag te voeren." (Toespraak tegenover president Ford, P.I. 9, 1975, p. 7)

"De geschiedenis heeft herhaaldelijk bewezen dat alle expansionisten slecht eindigen. Dat was het geval met Hitler; met het hegemonisme dat we nu kennen zal het niet beter aflopen. Het is geenszins het hegemonisme maar het volk dat werkelijk krachtig is." (P.I., 9, 1976.)

6.7. De houding tegenover de NATO.

Deze analyse over de krachtsverhoudingen tussen het opkomende, agressieve Russische hegemonisme en het neergaande, in een defensieve positie verkerende Amerikaanse imperialisme, heeft een weerslag op de analyse van de NATO.

Oorspronkelijk was de NATO een agressief blok, opgericht om de expansionistische en agressieve politiek van de Verenigde Staten door te voeren. Het doel van de NATO bestond in agressie tegen de volksdemocratische landen van Oost-Europa en tegen de socialistische Sovjet-Unie en in onderdrukking tegen de volksmassa's in West-Europa.

De strijd van de derde wereld en de strijd van de arbeiders en werkers in het eigen land heeft de Westeuropese imperialistische machten ten zeerste verzwakt; ook het Amerikaans imperialisme gaat achteruit. In de Sovjet Unie is een fascisties regime ingesteld dat een diktatoriale controle uitoefent over de Oosteuropese landen en dat zich tenvolle afstemt op agressie-oorlogen.

In deze situatie is een defensief bondgenootschap tussen de Westeuropese landen noodzakelijk; in deze situatie kunnen de Westeuropese landen een defensief bondgenootschap sluiten, met de Verenigde Staten, op basis van de beginselen: zelfstandigheid, onafhankelijkheid en steunen op eigen krachten, gelijkheid en wederzijdse niet-inmenging. In het kader van de NATO kunnen wij alle tendenzen steunen die in deze richting gaan.

Ten eerste: We moeten de tendenzen steunen tot versterking van een zelfstandige, onafhankelijke Europese defensie; tendenzen die zich op dit ogenblik ontwikkelen binnen het kader van de NATO.

"Op de konferentie te Brussel in november jl. hebben de 10 Europese landen die lid zijn van de NATO de problemen besproken inzake de versterking van de militaire samenwerking en standaardisering van de bewapening. Gebruik makend van de 5,5 miljard dollar verhoging die in 1975 aan de algemene verdediging toegekend werd, willen ze in de loop van 1976 de wapens en militaire uitrusting kwalitatief en kwantitatief blijven verbeteren om de verdedigingsmogelijkheden van hun 3 legers uit te breiden." (P.I. 1, 1976, p. 23.)

Ten tweede: We steunen een defensief bondgenootschap tussen de Westeuropese landen en de Verenigde Staten op basis van de principes: zelfstandigheid, onafhankelijkheid en steun op eigen krachten; gelijkheid en wederzijdse niet-inmenging.

"In 't bijzonder werd de vergadering van ministers van Defensie van de NATO opgemerkt, alsook de NATO-raad waaraan de ministers van Buitenlandse Zaken deelnamen te Brussel in december jl. De Westerse pers meldde dat beide vergaderingen plaatsvonden op het ogenblik dat men zich nog meer zorgen maakte over de Russiese expansie in het zuiden van de Atlantiese Oceaan, terwijl in Midden-Europa het machtsevenwicht tussen Oost en West nog steeds in het voordeel van de landen van het Warschaupakt uitviel. Tijdens deze twee vergaderingen heeft men detailbesprekingen gehouden over de situatie die ontstaan is uit de bewapeningswedloop van de Sovjet-Unie en de oorlogsvoorbereiding. Men heeft er ook onderstreept dat 'de NATO haar afschrikingsmacht en haar krachtige verdediging moet handhaven', en dat alle landen vastbesloten waren om de onderlinge banden te verstevigen, 'hun militaire kracht alsook haar doeltreffendheid te behouden en te verbeteren'. 'Het zou gevaarlijk zijn', verklaarde onlangs een personaliteit uit het politieke leven in Engeland, 'als het Westen onverschillig of toegeeflijk zou blijven tegenover de toenemende dreiging van de Sovjet Unie.' Hoe meer de expansie en agressie van het Russies sociaal-imperialisme aangeklaagd wordt, hoe meer mensen er van deze wer-

kelijkheid zullen overtuigd worden." (P.I., 1, 1976, p. 23, kolom 2 en p. 24, kolom 1 en 2).

"In juni jl. kwamen verscheidene hoge funktionarissen van 7 buurlanden bijeen in Den Haag om te discussieëren over dit probleem - de Russiese dreiging. Als slot van deze vergadering werd een kommissie opgericht belast met het onderzoek van dit probleem. Deze landen eisten daarenboven dat de NATO zou ingeschakeld worden in de verdediging van de Noordzee. Op dit ogenblik wordt er een werkplan opgesteld onder leiding van het opperbevel. Half november jl. hebben de kustlanden die lid zijn van de NATO samen met de Verenigde Staten en Canada een grootscheepse vlootdemonstratie gehouden. Het doel ervan was volgens Isaad Kidd, opperbevelhebber van de NATO voor de vloot in de Atlantiese Oceaan, de expansie van de Russiese marine tegen te gaan, meer bepaald in de Noordzee." (P.I., 1, 1976, p.25)

Ten derde: De Westeuropese landen moeten strijd voeren tegen alle maatregelen van de Verenigde Staten die erop gericht zijn de Westeuropese landen te kontroleren en te overheersen en zich te mengen in hun binnenlandse aangelegenheden. De supermachten *"moeten al hun gewapende krachten in het buitenland repatriëren, daarbij inbegrepen hun troepen die zijn uitgerust met kernraketten en zij moeten hun militaire basissen ontmantelen, daarbij inbegrepen hun kernbasissen, geïnstalleerd op het grondgebied van andere landen."* (Houang Houa, P.I., 47, 1975, p. 12).

6.8. Het Albanese volk voerde een politiek van eenheid en strijd ten overstaan van Engeland en Amerika in het anti-fascistische wereldfront.

Tijdens een derde wereldoorlog kan de arbeidersklasse van West-Europa een bondgenootschap sluiten met alle landen die zich verzetten tegen een sociaal-imperialistische agressie. Zij sluit dit bondgenootschap met het doel haar programma van nationale onafhankelijkheid en volksdemokratie te verwezenlijken. Een derde wereldoorlog komt voort uit de wetmatige ontwikkeling van het imperialisme. Deze oorlog veroorzaakt het hele imperialistische systeem.

Ten eerste. Een derde wereldoorlog komt voort uit de wedijver voor de wereldheerschappij tussen twee hegemonistische machten.

DE GESCHIEDENIS VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË .

Deel I van de geschiedenis behandelt het ontstaan van de partij en haar leiding in de strijd van het albanese volk tegen de fascistiese bezetters. Dank zij de mobilisatie van het Albanese volk in de gewapende strijd voor nationale onafhankelijkheid werden de Nazi's verdreven en de volksdemokratiese diktatuur van arbeiders en boeren ingesteld.

214 blz.

Te verkrijgen in alle Boekenwinkels "Het Rode Boek".
Bestellingen door storting van 250 Fr op PCR 000-1026555-04 van "Steunfonds Alle Macht aan de Arbeiders Postbus 473-2000 Antwerpen".

Deel II

Deel II van de geschiedenis beschrijft de strijd voor de heropbouw van het land en de ontwikkeling van de socialistiese revolutie na de overwinning op de Duitse fascistesen in 1944. Het grote belang van dit deel is hierin gelegen, dat het een levendig model is van de wijze waarop een kommunistiese partij na de overwinning van de strijd voor nationale onafhankelijkheid het volk naar de socialistiese revolutie heeft gevoerd. Belangrijk is tevens de beschrijving van de hardnekkige strijd die de Albanese Kommunistiese Partij voerde tegen de revisionistiese Titokliek van Joegoslavië en zijn agenten in Albanië. Deze politieke en ideologiese strijd, die ook binnen de partij werd gevoerd, met als doel het revolutionair karakter van de partij te behouden, heeft verhinderd dat Albanië op de weg van het herstel van het kapitalisme afgleed.

Het imperialisme wordt gekenmerkt door de wedijver tussen hegemonistische machten, wedijver die in welbepaalde omstandigheden in een wereldoorlog uitmondt. Zolang het imperialisme bestaat, bestaat de dreiging van wereldoorlogen.

Ten tweede. Een derde wereldoorlog zal het failliet bewijzen van de theorie van de Europese monopolieburgerij die de wereldvrede wil in stand houden door aan te leunen bij één van de hegemonistische machten. De theorie van het "machtsevenwicht" tussen imperialistische blokken is een burgerlijke theorie die de waakzaamheid van de volksmassa's wil ondermijnen. Het "machtsevenwicht" tussen imperialisten leidt onvermijdelijk tot het verbreken van het evenwicht en tot oorlog.

Ten derde. Een derde wereldoorlog zal voor de volksmassa's in West-Europa duidelijk maken dat de monopolie-burgerij en haar staatsmachine niet in staat is het volk doeltreffend te verdedigen tegen een agressor en de nationale onafhankelijkheid te vrijwaren. Een derde wereldoorlog betekent een veroordeling van de burgerlijke staatsmachine die de belangen van de monopolieburgerij verdedigt en die de fundamentele belangen van de volksmassa's, zoals de onafhankelijkheid en de democratie, vertrapt.

De politiek van de Albanese Partij van de Arbeid tijdens de tweede wereldoorlog is voor ons een voorbeeld hoe wij een politiek van steun op eigen krachten en onafhankelijkheid moeten verbinden met een politiek van brede allianties op wereldvlak. De beslissende faktor in de strijd voor de nationale bevrijding in Albanië werd gevormd door de zelfstandige strijd van de volksmassa's door de gewapende strijd van de arbeiders, werkers, en patriotten. De volksmassa's moeten onder leiding van de partij, tenvolle hun krachten ontplooiën in de strijd. Wanneer de arbeiders en werkers tot de laatste man deelnemen aan de weerstand onder leiding van de partij, dan wordt de basis gelegd voor een volledige nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit en van de sociale bevrijding. De zelfstandige strijd van de volksmassa's van alle landen die het slachtoffer zijn van agressie, is de beslissende faktor op wereldvlak in de strijd voor de vernietiging van de agressie-machten. Terzelfdertijd beschouwde de Albanese Partij van de Arbeid de uitbouw van een breed internationaal eenheidsfront van alle landen die zich verzetten tegen de fascistiese repressie, als een noodzaak en als een onontbeerlijke voorwaarde voor een snelle en totale vernietiging van de hoofdvijand. De Albanese Kommunistiese Partij steunde de inspanningen van Engeland en de Verenigde Staten die gericht waren op het vernietigen van de gemeenschappelijke vijand, het fascisme. Terzelfdertijd bekampte de Albanese Kommunistiese Partij alle

maatregelen van Engeland en de Verenigde Staten die een inbreuk betekenden op de nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit van Albanië, alsook elke vorm van inmenging door Engeland en Amerika in de interne aangelegenheden van Albanië.

In hun gemeenschappelijke strijd tegen het fascisme streefden het Albanese volk en het Engelse en Amerikaanse imperialisme totaal tegengestelde doelstellingen na.

Ten eerste. Het Albanese volk wilde de fascistiese bezetters verslaan om een volledige nationale onafhankelijkheid te overerven. Het Albanese volk hield voor ogen dat Engeland en Amerika twee hegemonistische machten waren die het fascisme wilden verslaan om hun eigen invloedssferen te behouden en uit te breiden, om de landen die van het Duitse fascisme waren bevrijd onder de controle en overheersing van Engeland en Amerika te plaatsen.

Ten tweede. Het Albanese volk streed tegen het fascisties bezettingsregime en zijn staatsapparaat om een democratis regime te vestigen, gebouwd op de werkende klassen onder leiding van de arbeidersklasse. Het Engelse en Amerikaanse imperialisme mengden zich in de binnenlandse aangelegenheden van Albanië met het doel de kommunistiese partij de leiding van de strijd te ontnemen en om de leiding in handen te geven van de reactionaire burgerlijke krachten die bereid waren hun land na de bevrijding onder de controle te stellen van Engeland en Amerika.

We vermelden een drietal konkrete voorbeelden waarin deze politiek van eenheid en strijd van de Albanese Kommunistiese Partij tot uiting komt.

1. Vanaf april 1943 stuurde de Britse regering een militaire missie naar Albanië. De Albanese Partij steunde deze missie in de mate dat zij ertoe wilde bijdragen om wapens en geldelijke middelen van de geallieerden te bezorgen aan het Nationaal Bevrijdingsfront. Terzelfdertijd leverde de Albanese Partij een onverzettelijke strijd tegen alle pogingen van de Engelse militaire missie om zich te mengen in de binnenlandse aangelegenheden van Albanië. De Engelse missie eiste dat de partizanoorlog in Albanië zich zou ontwikkelen volgens de militaire plannen van Engeland en Amerika en in functie zou staan van een ontschepping van de Engelse troepen in de Balkan. Daarmee wilde de militaire missie Albanië na de oorlog onder Engels-Amerikaanse militaire controle stellen. De Engelse missie mengde zich in de interne aangelegenheden van Albanië. Zij leverde veel wapens en geld aan de organisaties van de reactionaire klassen om hen de leiding van het front te verzekeren en zij leverde prakties geen wapens en geld aan het Bevrijdingsfront. De missie eiste dat de partizanen zich alleen met militaire

ALLES HANGT AF VAN DE POLITIEKE LIJN DIE MEN VOLGT.
DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË, WERD TIJDENS DE FAS-
CISTIESE BEZETTING IN 1942 OPGERICHT. IN HET BEGIN TELDE
DE PARTIJ MAAR 200 LEDEN. DOOR HAAR JUISTE POLITIEKE LIJN
EN DOOR DE BEVRIJDINGSSTRIJD TE LEIDEN. HEEFT DE
ALBANESE KOMMUNISTIESE PARTIJ, HET GROOTSTE DEEL VAN HET
VOLK KUNNEN ORGANISEREN.

*Op de foto: Kameraad Enver Hoxha (zonder pet) omringd door
soldaten van het volksbevrijdingsleger.*

zaken bezighielden en dat het probleem van het politiek regime van Albanië slechts na de bevrijding ter sprake zou komen. De missie verzette zich tegen de gewapende akties die het front voerde tegen de Balli Kombetar en de Legaliteti, twee organisaties die kollaboreerden met de nazi's maar waarop de Engelsen hun plannen voor controle over Albanië hadden gebouwd.

2. De Albanese Partij streefde ernaar het Nationaal Bevrijdingsfront en de demokratiese regering, verkozen door het Kongres van Permet, te doen erkennen door de geallieerde machten. Ditzelfde Kongres van Permet besloot om geen enkele regering te erkennen die in het buitenland - onder initiatief van Engeland - zou worden opgericht. De Engelse imperialisten streefden ernaar om in het buitenland een regering te vormen met vertegenwoordigers van de reaktionaire burgerij en om in het binnenland na het vernietigen van de nazi's, het grootste deel van het reaktionaire staatsapparaat te behouden om er zich op te steunen voor het vestigen van de Engelse overheersing. De Albanese Kommunistiese Partij wilde dat de nationale bevrijdingsoorlog het oude reaktionaire staatsapparaat volledig zou vernietigen en dat in de verzetsoorlog het embryo van een nieuw, demokraties staatsapparaat zou worden gevormd.

3. De Albanese Partij steunde alle militaire operaties die de Engelse en Amerikaanse strijdkrachten ondernamen en die effectief slagen toebrachten aan de nazistische oorlogsmachine. Het Albanese volk was in staat om op eigen krachten de beslissende militaire nederlaag toe te brengen aan alle nazistische bezettingstroepen. Daarom heeft de Albanese Partij zich met beslistheid verzet tegen de plannen van de geallieerden om parachutisten te droppen boven Albanië. Toen de geallieerde troepen in het zuidwesten van Albanië ontscheepten, werden zij door het Albanees Bevrijdingsleger verplicht om zich terug te trekken. De geallieerden wilden ten alle prijzen hun troepen laten ontschepen in Albanië, niet om de nazi's te verslaan maar om Albanië te bezetten.

Deze politiek van eenheid en strijd had als resultaat dat alle krachten werden verenigd die konden verenigd worden tegen de fascistiese bezetter. Terzelfdertijd werden alle voorwaarden geschapen om na de bevrijding onmiddellijk de demokratiese volksdiktatuur te vestigen die de overgang naar het socialisme kon verwezenlijken.

DEEL II : ZICH VOORBEREIDEN OP EEN NATIONALE WEERSTANDSOORLOG TEGEN EEN SOCIAAL- IMPERIALISTIESE AGRESSIE.

1. DE KRACHTEN VAN DE VREDE ZIJN RELATIEF ZWAK IN WEST-EUROPA.

De arbeidersklasse is de fundamentele kracht in de strijd tegen imperialistische agressie-oorlogen. Het gevaar van een wereldoorlog gaat uit van de Verenigde Staten en voornamelijk van de Sovjet-Unie. Welke is de houding van de arbeidersklasse tegenover de oorlogsstokers?

Om een klaar beeld te hebben van de relatieve zwakheid van de krachten van de vrede, moeten we de huidige situatie vergelijken met de toestand in de jaren 30.

De massa van de kommunistiese, socialistiese en katolieke arbeiders zag in Hitler de verpersoonlijking van een regime van terreur en oorlog. Zij hadden meegemaakt hoe Hitler in Duitsland zijn terreurbenden opbouwde, hoe hij de macht greep en hoe hij de kommunistiese, socialistiese en katolieke arbeidersorganisaties verbood en talrijke van hun leden vermoordde en gevangens nam.

In Rusland werd de bolsjewistische partij na de staatsgreep van Kroetsjov geleidelijk omgevormd tot een fascistiese partij. De geleidelijke omvorming van het socialistiese regime tot een regime van fascistiese terreur, de strikte geheimhouding van de misdaden die daarbij gepaard gingen, hebben als gevolg dat de arbeiders in West-Europa geen klare kijk hebben op het fascisties karakter van de Sovjet-Unie.

De Kommunistiese Partijen waren in de jaren '30 in vele Europese landen revolutionaire massa-partijen die het grootste deel of een groot deel van de arbeiders achter zich hadden. Zij vormden een grote kracht in de ontmaskering van het Hitler-regime.

De nieuwe Kommunistiese Partijen en Organisaties in West-Europa zijn zeer jong; ze zijn vijf tot dertien jaar geleden ontstaan. Hun banden met de massa's zijn nog zwak. Slechts een half procent tot één procent van de bevolking staat achter hen.

Naast de Kommunistiese Partijen traden in de jaren '30 de socialistiese partijen op. De basismilitanten traden op voor de anti-fascistiese eenheid van alle arbeiders; ook de leiding van de socialistiese partijen moesten onder druk stelling nemen tegen het fascisme, maar zij probeerde de massamobilisatie tegen het fascisme te beletten. In bedrijven, plaatselijk en zelfs nationaal ontstonden echter eenheidsfronten die alle arbeiders verenigden om het oprukkende fascisme te bekampen.

Thans staan naast de echte Kommunistiese Partijen in West-Europa, de valse KP's. Zij zijn openlijke propagandisten voor het sociaal-fascisties regime van Bresnjev dat de plaats heeft ingenomen van het Hitlerfascisme. Verder hebben wij de socialistiese partijen en de vakbondsapparaten. Ook daar treffen wij een groot aantal krachten aan die een pro-Russiese lijn voorstellen. Ook deze krachten zijn tegenstanders van een eenheidsfront van de arbeiders tegen de dreiging van een wereldoorlog die uitgaat van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten.

In de jaren '30 heeft de arbeidersklasse de fascistiese agressieoorlog niet kunnen beletten. De arbeidersklasse was niet voldoende verenigd tegen de dreiging van een fascistiese aanval. De arbeidersklasse was niet in staat voldoende machtige, zelfstandige revolutionaire massa-acties te ontplooiën. De arbeidersklasse was er niet in geslaagd de regering te dwingen tot een klare anti-fascistiese politiek en tot internationale frontvorming tegen fascistiese agressie; ook de bewapening van de arbeiders tegen een dreigende fascistiese agressie was niet verwezenlijkt.

De krachten van de vrede zijn thans in Europa zwakker dan in de jaren '30; zij zijn niet in staat een derde wereldoorlog te beletten.

Wij moeten de verschijnselen niet alleen ontleden in hun huidige stand, maar ook in hun toekomstige ontwikkeling. Kan de toekomstige ontwikkeling in de volgende vijf, tien, vijftien jaar als gevolg hebben dat de vredeskrachten het halen op de oorlogkrachten?

De economiese krisis in West-Europa doet de mistevredenheid van de brede massa's tegenover het bestaande regime toenemen. De arbeiders zullen zich afkeren van de liberale en katolieke partijen en zelfs in zekere mate van de socialistiese, omdat deze de uitdrukking zijn van het bestaande regime. Wanneer de massa's zich beginnen af te keren van het kapitalisme, wenden zij zich eêrst tot die partijen die hen "socialisme" beloven zonder revolutionaire strijd, zonder bloedvergieten en offers, langs "vreedzame parlementaire weg". De valse KP's zullen schaamteloos alle reformistiese illusies onder de massa's uitbuiten om hun "socialisme" aan de man te brengen. De in-

vloed van de valse KP's op de massa's die zich beginnen af te keren van het kapitalisme, zal toenemen. In de revolutio-naire strijd en de massa-akties zullen ook de krachten van de marxist-leninisten toenemen en gestaald worden; maar deze toename van krachten zal niet van die aard zijn dat zij de greep van de pro-Russiese oorlogskrachten op de arbeidersklas-se kan breken.

2. DE WEDIJVER VOOR DE WERELDHEGEMONIE TUSSEN DE SOVJET-UNIE EN DE VERENIGDE STATEN ZAL ONVERMIJ-DELIJK UITMONDEN IN EEN DERDE WERELDOORLOG.

Uit de natuur zelf van het sociaal-ekonomies sisteem van de Sovjet-Unie volgt dat het sociaal-imperialisme noodzakelijk naar de oorlog moet grijpen om zijn heerschappij te vestigen. Het Amerikaanse imperialisme gaat voortdurend achteruit en is niet meer in staat tot een strategies tegen-offensief. Het kernpunt van de wedijver en het belangrijkste slagveld voor de komende derde weredoorlog is Europa.

De Sovjet-Unie koncentreert een verpletterende militaire macht in Oost-Europa, klaar voor aanvalsakties tegen West-Europa. In het Noorden heeft de Sovjet-Unie grote militaire basissen uitgebouwd; de Russiese vloot beheerst de zeeën van Noord-Europa; in het Zuiden, in de Middellandse Zee, heeft de Rus-siese vloot een overwicht op de Amerikaanse. De Russiese vloot in het noorden en in het zuiden koördineert zijn akties om Europa in een tangbeweging te omsingelen, om de Amerikaan-se vloot af te snijden van Europa en om de aanvoer van Ara-biese petroleum naar Europa uit te schakelen.

De Sovjet-Unie versterkt haar ekonomiese infiltratie en kon-trole over West-Europa onder het mom van "ekonomiese samen-werking". De Sovjet-Unie organiseert en leidt de aktiviteit van de pro-Russiese krachten, de valse KP's, die als vijfde kolonne optreden in West-Europa.

De derde wereldoorlog zal een aanvang nemen onder de vorm van een Russiese sociaal-imperialistiese agressie-oorlog te-gen West-Europa. De konferentie van Helsinki *"vormt wel de-gelijk het vertrekpunt van een sociaal-imperialistiese oor-log."* (PI, 5-76, pag. 9)

3. VOLGENS DE TROTSKISTIESE POSITIE VAN DE UC-LEIDING "OVERHEERSEN DE FAKTOREN VAN DE REVOLUTIE".

De bovenstaande marxisties-leninistische analyse van de wereldsituatie en van de situatie in Europa, wordt bekampt door de trotskisten en door de UC-leiding.

De analyse van de UC-leiding luidt als volgt:

'Analyse van de aktuele wereldsituatie : een uitstekende situatie of een bittere waarheid ?'

'(...) De belangrijkste tendens is de revolutie (...). Het Nationaal Buro van AMADA spreekt deze wetenschappelijke analyse tegen en verzwijgt helemaal de factoren van de revolutie, die overheersen; het zet alléén (...) de factoren van de oorlog uiteen.'

"De 'situatie' wordt vóór alles 'gekaracteriseerd' door een krachtsverhouding die gunstig is voor de arbeidersklasse en voor de volkeren."

"De krachtsverhoudingen die gunstig zijn voor de volkeren ontkennen en het perspectief van het socialisme dat steeds méér nabij is, ontkennen, dat is klein-burgerlijk defaitisme."

"AMADA maakt (...) herhaaldelijk toespelingen op de toestand in de jaren '30; aldus misprijst AMADA de historische waarheid en het revolutionaire optimisme."

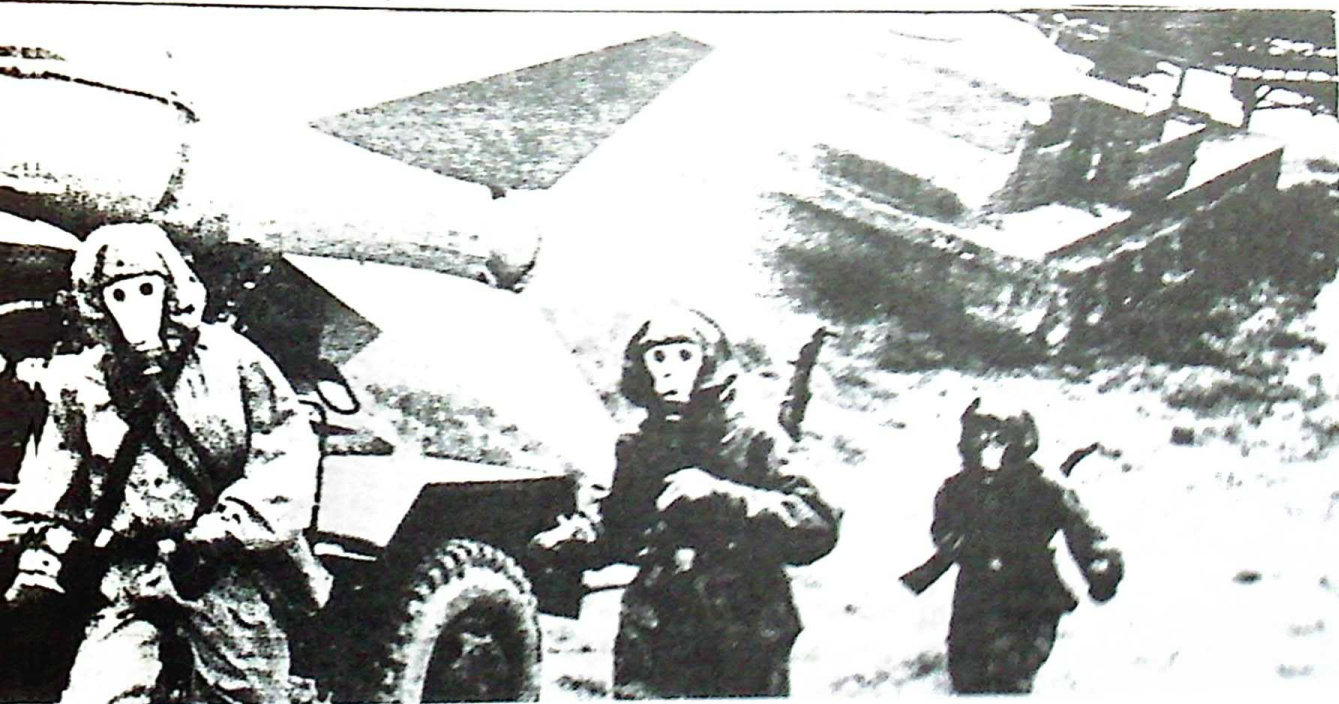
AMADA heeft een konkrete analyse gemaakt van de huidige stand van alle oorlogshaarden en van alle vredeskrachten in de wereld. We zijn tot het besluit gekomen dat de krachten van de oorlog in Europa overheersen en dat een wereldoorlog, vertrekkend vanuit Europa, onvermijdelijk is. De UC-leiding wordt alléén gedreven door haar bedoeling AMADA te bekampen. Zonder enige konkrete en globale analyse, strooit zij zinnen rond over "de factoren van de revolutie die overheersen."

De aanvallen van de UC-leiding tegen AMADA komen woord voor woord overeen met de aanvallen van de trotskist Vercammen op een meeting in Leuven op 19 februari. Hij zei: "Er is gevaar voor een wereldoorlog, maar dit gevaar is nu niet reeël. Ik ben akkoord met Mao die zegt: 'De belangrijkste tendens is de revolutie.' AMADA predikt defaitisme en kapitulatie. De toestand in Europa is gunstig voor de proletarische revolutie."

DE RUSSIESE EKONOMIE DRAAFT OP VOLLE TOEREN TER VOORBEREIDING
VAN DE OORLOG.

Op de foto : het aantal aanvoertanks en troepen van de landmacht
is enorm belangrijk.

De analyse van de trotskistische provokateurs is dezelfde als deze van de UC-leiding. De UC-leiding zegt dat AMADA de historische waarheid ontkent en het revolutionaire optimisme ontkent door de huidige situatie te vergelijken met de jaren 30. Heren, ge hebt u van adres vergist. U zou er beter aan doen uw fameuze "wetenschappelijke analyses" te adresseren aan de Chinese Kommunistiese Partij.

De Chinese Kommunistiese Partij zet duidelijk uiteen dat het Russies sociaal-imperialisme op dit ogenblik alle voorbereidingen treft om plotseling een blitz-oorlog te voeren tegen West-Europa. De konferentie van Helsinki heeft dezelfde betekenis als de akkoorden van München. Precies zoals Hitler, maakt Bresnjev zich klaar voor een verrassingsoorlog tegen West-Europa en precies zoals Hitler zal hij deze oorlog ontketenen.

Dit is de analyse van de Chinese Partij :

"De ondervinding die we hebben van de geschiedenis leert ons de gewone truuk van de imperialisten : 'ontspanning', 'ontwapening', 'vrede' - even zoveel rookschermen waarachter zij de toename van hun bewapening en hun oorlogsvoorbereidingen verbergen.

Een tijd geleden verzekerde Hitler de wereld dat 'Duitsland aan alle aanvalswapens wil verzaken (...) want het streeft enkel zijn eigen veiligheid na, niet andere landen aan te vallen'; en enkele dagen voor de blitzkrieg die Duitsland inzet tegen Polen, was een militaire vriendschapsdelegatie op bezoek in het land dat ze zouden aanwallen. Tot zelfs enkele uren voor de inval, was men bezig een ontwerp voor vredesonderhandelingen uit te werken.

Anderzijds bediende Duitsland zich van de akkoorden van München - onzaliger gedachtenis - die het met de Engelse en de Franse regering had gesloten, om Sudetenland (Tsjechoslovaaks grondgebied) aan te hechten; dit terwijl het samen met de Engelse regering een 'proklamatie' uitgaf die verkondigde dat zij zich verbonden om 'de geschillen door besprekingen op te lossen', dit teneinde 'de vrede in Europa te verzekeren'. Erg tevreden over zichzelf, zwaaide de Engelse eerste minister Neville Chamberlain met deze 'proklamatie', in het geloof voor Europa 'de vrede voor een hele generatie' gewonnen te hebben. Welnu, kort daarop maakte men de bezetting van Tsjechoslovakije en Polen door de Hitlerstroepen mee, gevolgd door de oorlogsverklaring van Engeland en Frankrijk. Zo werd de tweede wereldoorlog ontketend.

Vlak voor de inval in Tsjechoslovakije knoopten de Sovjet-revisionisten met de leiders van dit land eveneens 'onderhandelingen' aan, die uitliepen op een akkoord voor de terugtrek-

king van de Sovjetroepen die aan de 'maneuvers' hadden deelgenomen; terwijl een kommuniquee gepubliceerd werd, dat oproep om de 'vriendschap' te versterken. En juist in deze atmosfeer van 'vriendschap' ontketende Moskou een blitzkrieg à la Hitler en bezette Tsjechoslovakije. Deze ervaring van de geschiedenis is van groot nut om doorheen de valse schijn de diepere aard van de huidige internationale klassenstrijd te doorgronden".
(PI 44, 75, p. 23).

4. WIE IS DE HOOFDVIJAND WAAROP DE BELGIESE ARBEIDERS EN WERKERS HUN SLAGEN MOETEN KONCENTREREN?

Welke is de eerstvolgende revolutionaire taak die zich stelt voor de Belgiese arbeidersklasse? Welke is de hoofdvijand die de Belgiese arbeidersklasse zal moeten vernietigen om vooruit te kunnen gaan op de weg van de bevrijding? Men kan op deze vraag slechts een korrek antwoord geven als men volgende twee principes van het dialekties materialisme voor ogen houdt: vooreerst, men moet de gehele situatie bestuderen om de toestand van het deel korrek te analyseren. Men moet uitgaan van de algemene toestand in de gehele wereld, om uit te maken welke de eerstvolgende revolutionaire taak in België zal zijn. Ten tweede, men moet de dingen bestuderen in hun beweging, men moet hun verleden en heden bestuderen om te begrijpen hoe ze in de toekomst zullen evolueren.

Vertrekkend van de situatie in de gehele wereld, stellen we dat de wedijver tussen Rusland en Amerika onvermijdelijk zal leiden tot een derde wereldoorlog. De Belgiese arbeidersklasse zal gekonfronteerd worden met een oorlog waarvan de vernietigingskracht groter is dan de twee vorige wereldoorlogen. De Belgiese arbeidersklasse zal gekonfronteerd worden met een fascistiese agressie die zal leiden tot een regime van vreem-

de bezetting en van fascistiese terreur. De eerstvolgende grote revolutionaire, gewapende gevechten die de arbeidersklasse zal moeten voeren, zullen gevechten zijn voor vrede, nationale onafhankelijkheid en democratie. Het zullen gevechten zijn om de bezetting door een supermacht te vernietigen, om de krachten die kollaboreren met deze supermacht en om het staatsapparaat waarvan deze supermacht zich bedient, te vernietigen. Het Amerikaanse imperialisme gaat achteruit, het Russies sociaal-imperialisme zal een agressie-oorlog beginnen. We moeten ons dus afstemmen op een sociaal-imperialistische agressie en op een nationale weerstandsoorlog tegen het Russies sociaal-imperialisme. We moeten echter met alle mogelijkheden rekening houden; de mogelijkheid bestaat nog dat in de beginperiode van een wereldoorlog, ons land bezet wordt door het Amerikaanse imperialisme en dat de slagen eerst tegen deze vreemde bezetter moeten gericht worden. Naarmate het Amerikaanse imperialisme verzwakt, wordt deze mogelijkheid echter geringer.

Om de hoofdvijand te bepalen, vertrekt de UC-leiding niet van een analyse van het geheel van de wereld. Zij vertrekt van een standpunt van nationale kortzichtigheid.

"België is een soevereine staat waar de imperialistische burgerij de macht uitoefent met een betrekkelijke onafhankelijkheid; het is tegen deze burgerij dat de klassenstrijd van het proletariaat zich voornamelijk opstelt: zo wordt de belangrijkste tegenstelling van de maatschappij bepaald. 'Zijn' burgerij overwinnen is de grootste bijdrage die de arbeidersklasse van ons land op dit ogenblik kan leveren voor de wereldrevolutie, zo verzwakt zij het internationale imperialisme en versterkt zij de strijd tegen de twee supermachten."

(Unité Rouge, 61, p. 8)

Deze 'analyse' staart zich blind op België; zij weigert te vertrekken van de gehele wereldsituatie en ziet de dingen niet in hun beweging. Het is een vorm van economisme, van kortzichtigheid: de arbeiders vechten spontaan tegen 'hun' patroon; de klassenstrijd van het proletariaat stelt zich voornamelijk op tegen 'onze' burgerij; de spontane beweging van de arbeidersstrijd botst thans voornamelijk op 'onze' burgerij, dus is dat de hoofdvijand.

Ook in 1935 was België "een soevereine staat waar de imperialistische burgerij de macht uitoefent met een betrekkelijke onafhankelijkheid." Maar wie was in 1935 de hoofdvijand van het Belgiese volk? "Het is absoluut noodzakelijk dat de gemeenschappelijke acties van het proletariaat en de breedste volksmassa's gericht zijn tegen de konkrete oorlogsstokers en tegen de krachten die hen in het binnenland direkt of indirekt helpen", schreef Dimitrov in 1936. De hoofdvijand van de Belgiese arbeidersklasse in 1935 was het Duitse fascisme dat de we-

reldvrede, de nationale onafhankelijkheid van België en de democratische vrijheden bedreigde; de slagen moesten worden gericht tegen het Hitlerregime en zijn agenten in België, de fascistten.

Het sociaal-imperialisme bereidt zich voor op een verrassingsoorlog. Zolang de Russen de oorlog niet zijn begonnen, zal België "een relatieve onafhankelijkheid" hebben. Onder dit voorwendsel kan de UC-leiding de arbeidersklasse richten op een sekundaire vijand, de Belgiese burgerij, tot de dag dat de Russiese tanks hun stormloop beginnen.

5. IS DE SITUATIE IN EUROPA RIJP VOOR DE PROLETARIESE REVOLUTIE?

We leven sinds het begin van deze eeuw in het tijdperk van het imperialisme en van de proletariese revolutie. De produktiekrachten in West-Europa zijn rijp voor de socialistiese revolutie.

Is de konkrete, politieke situatie in Europa rijp voor de proletariese revolutie en kan zij daarvoor rijp zijn in de eerstkomende vijf of tien jaar?

Het gevaar voor een wereldoorlog neemt ernstig toe. Indien er echter een land of een groep landen in Europa politiek rijp zou zijn voor de socialistiese revolutie, dan moet de arbeidersklasse de diktatuur van het proletariaat vestigen; het socialistiese regime zou dan toelaten van de werkende massa's tenvolte te mobiliseren voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid en de wereldvrede.

In West-Europa is echter geen enkel land politiek rijp voor de socialistiese revolutie en dit zal ook niet het geval zijn in de direkte toekomst.

We moeten onze kennis van het histories materialisme verbeteren om te begrijpen onder welke omstandigheden de socialistiese revolutie kan worden doorgevoerd. De UC-leiding bouwt haar lijn niet op de wetten van het histories materialisme, maar op de lege fantasieën van klein-burgerlijke intellectuelen.

nomie in
machten
patalist
worden t
"Daarom
tiese' b
onverm
(Lenin
Sinds de
valt het
Het Russ
teloos o
Staten.
die zich
tweede w
den naar

5.7. De v Rus

De valse
van de o
Tijdens
de Komm
naire ak
trouwen
zen van
tie na d
zich aan
gen tot
samenwer
rokratie
journali
deisake
ciale la
tokratie
rijk mee
dan 30 p
dat een
pro-Russ
de pro-I

kon zijn wereldoverheersing vestigen zonder nieuwe wereldoorlog. Tans wil het Russies sociaal-imperialisme zijn wereldhegemonie vestigen; het botst daarbij op het verzwakte Amerika dat echter zijn heerschappij niet goedschiks wil afstaan. Om zijn wereldhegemonie te vestigen, moet het sociaal-imperialisme een wereldoorlog beginnen. Het sociaal-imperialistisch beleid over de hele wereld.

De Verenigde Staten zijn een hegemonistische macht. In de verklaring van Shanghai verdedigt de Chinese Kommunistische Partij het principieel standpunt van alle marxist-leninisten ten overstaan van het Amerikaans hegemonisme :
"De Chinese zijde verklaart van haar kant : warr en onderdrukking is, te er verzet. De landen willen onafhankelijkheid, de naties willen de bevrijding en de volkeren willen de revolutie. Dat is nu reeds een onoverstapbare stroming in de geschiedenis. Alle landen, groot of klein, moeten elkaar op voet van gelijkheid behandelen; grote landen moeten de kleine geen nadeel berokkenen, de sterke landen moeten geen misbruik maken van de zwakke. China zal nooit een supermacht zijn. Het verzet zich tegen hegemonie en de politiek van sterkste in al zijn vormen. De Chinese zijde verklaart dat ze vastberaden de strijd steunt van alle vernukte volkeren en naties voor vrijheid en bevrijding, dat een volk van om het even welk land het recht heeft het sociaal systeem te bepalen dat het zelf verkiest naar eigen goeddenken, dat elk volk het recht heeft zijn onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onverbreukbaarheid te verdedigen, en aanvallen, interventie, bezetting en onderdrukking vanuit het buitenland te bestrijden. Alle buitenlandse troepen moeten naar hun land van herkomst teruggetrokken worden". (PI 9, 72).

6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en lanende hegemonistische macht.

De Verenigde Staten zijn een verzwakte, een tanende hegemonistische macht. "Landing betuist de twee supermachten - de Sovjet Unie en de Verenigde Staten - elkaar met versterking de wereldhegemonie. Voornamelijk het Russies sociaal-imperialisme. Deze nieuwe parvenu keert verslindende ar-

DE GESCHIEDENIS VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË

De geschiedenis behandelt het ontstaan van de partij en haar leiding in de strijd van het albanese volk tegen de fascistiese bezetting. Dank zij de mobilisatie van het Albanese volk in de gewapende strijd voor nationale onafhankelijkheid werden de Nazi's verdreven en werd de volksdemokratiese diktatuur van arbeiders ingesteld.

La.

verkrijgen in alle Boekenwinkels "Het Rode Boek".
Bestellingen door storting van 100 Fr op PCR 000-1026555-04
of "Steuinfonds Alle Macht aan de Arbeiders Postbus 473-2000 Zwitserland".

II

II van de geschiedenis beschrijft de strijd van de heropbouw van het land en de ontwikkeling van de socialistiese revolutie na de overwinning op de Duitse fascistesen in 1944. Het grote belang van dit deel is hierin gelegen, dat het levendig model is van de wijze waarop een socialistiese partij na de overwinning van de strijd voor nationale onafhankelijkheid het volk naar de socialistiese revolutie heeft gevoerd. Belangrijk is tevens de beschrijving van de heftige strijd die de Albanese Kommunistiese Partij voerde tegen de revisionistiese Titoistische van Joegoslavië en zijn agenten in Albanië. De politieke en ideologische strijd, die ook revolutionair karakter van de partij te behouden heeft verhinderd dat Albanië op de weg van de heropbouw van het kapitalisme afgleed.

nomie in
machtve
pialist
worden t
"Daarom
tiese' b
onverm
(Lenin
Sinds de
valt het
Het Russ
teloos o
Staten.
die zich
tweede w
den naar

5.7. De v Rus

De valse
van de o
Tijdens
de Komm
naire ak
trouwen
zen van
tie na d
zich aan
gen tot
samenwer
rokratie
journali
deilszake
ciale la
tokratie
rijk mee
dan 30 p
dat een
pro-Russ
de pro-I

kon zijn wereldoverheersing vestigen zonder nieuwe wereldoorlog. Tans wil het Russies sociaal-imperialisme zijn wereldhegemonie vestigen; het botst daarbij op het verzwakte Amerika dat echter zijn heerschappij niet goedschiks wil afstaan. Om zijn wereldhegemonie te vestigen, moet het sociaal-imperialisme een wereldoorlog beginnen. Het sociaal-imperialistisch beleid van de Verenigde Staten bereidt zich voor op een militair offensief over de hele wereld.

De Verenigde Staten zijn een hegemonistische macht. In de verklaring van Shanghai verdedigt de Chinese Kommunistische Partij het principieel standpunt van alle marxist-leninisten ten overstaan van het Amerikaans hegemonisme :
"De Chinese zijde verklaart van haar kant : warr en onderdrukking te, te en verzet. De landen willen onafhankelijkheid, de naties willen de bevrijding en de volkeren willen de revolutie. Dat is nu reeds een onoverstuurbare stroming in de geschiedenis. Alle landen, groot of klein, moeten elkaar op voet van gelijkheid behandelen; grote landen moeten de kleine geen nadeel berokkenen, de sterke landen moeten geen misbruik maken van de zwakke. China zal nooit een supermacht zijn. Het verzet zich tegen hegemonie en de politiek van sterkste in al zijn vormen. De Chinese zijde verklaart dat ze vastberaden de strijd steunt van alle vernukte volkeren en naties voor vrijheid en bevrijding, dat een volk van om het even welk land het recht heeft het sociaal systeem te bepalen dat het zelf verkiest naar eigen goeddenken, dat elk volk het recht heeft zijn onafhankelijkheid, soevereiniteit en territoriale onverbreukbaarheid te verdedigen, en aanvallen, interventie, bezetting en onderdrukking vanuit het buitenland te bestrijden. Alle buitenlandse troepen moeten naar hun land van herkomst teruggetrokken worden". (PI 9, 72).

6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en lanende hegemonistische macht.

De Verenigde Staten zijn een verzwakte, een tanende hegemonistische macht. "Landing betuist de twee supermachten - de Sovjet Unie en de Verenigde Staten - elkaar met versterking de wereldhegemonie. Voornamelijk het Russies sociaal-imperialisme. Deze nieuwe parvenu keert verslindende ar-

DE GESCHIEDENIS VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID VAN ALBANIË

De geschiedenis behandelt het ontstaan van de partij en haar leiding in de strijd van het albanese volk tegen de fascistiese bezetting. Dank zij de mobilisatie van het Albanese volk in de gewapende strijd voor nationale onafhankelijkheid werden de Nazi's verdreven en werd de volksdemokratiese diktatuur van arbeiders ingesteld.

La.

Verkrijgen in alle Boekenwinkels "Het Rode Boek".
Bestellingen door storting van
Fr op PCR 000-1026555-04
in "Steunfonds Alle Macht aan
Arbeiders Postbus 473-2000
Gronoverpen".

II

II van de geschiedenis beschrijft de strijd van de heropbouw van het land en de ontwikkeling van de socialistiese revolutie na de overwinning op de Duitse fascistesen in 1944. Het grote belang van dit deel is hierin gelegen, dat het levendig model is van de wijze waarop een socialistiese partij na de overwinning van de strijd voor nationale onafhankelijkheid het volk van de socialistiese revolutie heeft gevoerd. Belangrijk is tevens de beschrijving van de heftige strijd die de Albanese Kommunistiese Partij voerde tegen de revisionistiese Titoistische van Joegoslavië en zijn agenten in Albanië. De politieke en ideologische strijd, die ook revolutionair karakter van de partij te behouden heeft verhinderd dat Albanië op de weg van de heropbouw van het kapitalisme afgleed.

Ziehier hun stellingen.

"In de revolutionaire stormen die in voorbereiding zijn in Zuid-Europa, ziet AMADA alleen de kans voor de KP's van deze landen om in troebel water te vissen en AMADA ontkent de zegevierende perspectieven van de strijd."

"Het perspectief van het socialisme dat steeds meer nabijkomt, ontkennen, is klein-burgerlijk defaitisme."

"Portugal is in een revolutionaire situatie (...) tot nu toe heeft geen van beide kampen (het proletariaat en de burgerij) de beslissende slag kunnen toebrengen aan de andere."

"De arbeidersklasse (moet) (...) vastberaden stormlopen voor de macht."

Dergelijke stellingen zijn gewoon infantiel en lopen noodzakelijk uit op trotskistische avonturistische acties. De revolutie is maar aan de orde van de dag, wanneer de kommunistische partij een echte massapartij is geworden en wanneer de meerderheid van de werkende klassen bereid is de partij te volgen in de stormloop voor de macht.

De massa's moeten een hele reeks gebeurtenissen en gevechten hebben meegemaakt die de hele maatschappij van boven tot beneden dooreenschudden, vooraleer een dergelijke situatie mogelijk is. Alle partijen die de arbeidersklasse weten te bedriegen, zoals de valse KP's, moeten in de praktijk hun kontra-revolutionaire aard tenvolle hebben getoond zodat de massa's zich afkeren van hen. De heersende klassen en hun partijen moeten onderling zodanig zijn verscheurd, dat ze vrijwel niet meer tot regeren in staat zijn. De uitbuiting en verdrukking van de massa's moet zo'n peil bereikt hebben, dat de massa's zo niet langer willen verder leven en dat ze tot de meest onverschrokken acties bereid zijn.

Lenin leert ons het volgende:

"De grondwet van de revolutie, die door alle revoluties en in het bijzonder door de drie Russische revoluties van de 20 ste eeuw is bevestigd, bestaat uit het volgende: het is voor de revolutie niet voldoende, dat de uitgebuite en onderdrukte massa's zich bewust worden van de onmogelijkheid op de oude manier verder te leven en een verandering eisen; voor de revolutie is het noodzakelijk, dat de uitbuiters niet langer op de oude manier kunnen leven en regeren. Pas dan, wanneer de 'onderste lagen' het oude niet langer willen en de 'bovenste lagen' niet langer op de oude manier kunnen, pas dan kan de revolutie overwinnen. Men kan deze waarheid met andere woorden aldus uitdrukken: de revolutie is niet mogelijk zonder een algemeen nationale crisis (zowel uitgebuiten als uitbuiters omvattend). Dientengevolge is voor de revolutie noodzakelijk: in de eerste plaats, dat de meerderheid van de arbeiders (of in elk geval de meerderheid van de klassebewuste, denkende, politiek actieve arbeiders) zich volledig bewust is van de

noedsakelijkheid van de omwenteling en bereid is ter wille daarvan de dood in te gaan; in de tweede plaats, dat de heersende klassen een regeringskrisis doormaken, die zelfs de meest achtergebleven massa's in de politiek betreft (het kenmerk van elke werkelijke revolutie is de snelle vertienvoudiging, ja verhonderdvoudiging van het aantal voor de politieke strijd bewaame vertegenwoordigers van de werkende en uitgebuite massa, die tot dan toe apaties was), de regering krachteloos maakt en de revolutionairen in staat stelt deze regering snel ten val te brengen." (Lenin, deel 3, p. 361.)

"Als het gaat om het prakties in aktie komen van de massa's, om het rangschikken - als men het zo mag zeggen - van miljoenenlegers, om het groeperen van alle klassekrachten van een gegeven maatschappij voor de laatste en beslissende slag, kan men met propagandistische bedrevenheid alleen, met het herhalen van de waarheden van het 'zuivere' kommunisme alleen niets meer uitrichten. Het is hier zaak, niet met honderden en duizenden te rekenen, zoals dat in de grond van de zaak wordt gedaan door de propagandist, die als lid van een kleine groep nog geen massa's heeft aangevoerd; men moet hier met miljoenen en nog eens met miljoenen rekenen. Men moet zich hier niet alleen de vraag stellen of wij de voorhoede van de revolutionaire klasse hebben overtuigd, maar bovendien ook of de historiese werkzame krachten van alle klassen, van onvoorwaardelijk alle klassen van de gegeven maatschappij zonder uitzondering, zodanig opgesteld zijn, dat de beslissende slag al volkomen rijp geworden is, en wel zo dat 1. alle ons vijandige klassekrachten voldoende in verwarring zijn geraakt, voldoende met elkaar overhoop liggen, zich door de strijd, die hun krachten te boven gaat, voldoende verzwakt hebben; dat 2. alle weifelende, onzekere, onstandvastige tussenelementen, d.w.z. de kleine burgerij, de kleinburgerlijke democratie, die wij van de bourgeoisie onderscheiden, zich voor de ogen van het volk voldoende hebben ontmaskerd, zich door hun bankroet in de praktijk voldoende hebben te schande gemaakt; dat 3. in het proletariaat de stemming van de massa's is omgeslagen ten gunste van steun aan de meest vastberaden, grenzeloos stoutmoedige, revolutionaire akties tegen de bourgeoisie en zich machtig ontwikkelt. Als dat het geval is, is de tijd voor de revolutie rijp, dan is - wanneer wij alle bovengenoemde, in het kort geschetste voorwaarden juist hebben beoordeeld en het tijdstip juist hebben gekozen - onze overwinning zeker." (Lenin, deel 3, pag. 369-370)

In geen enkel West-Europees land zullen de voorwaarden voor de socialistiese revolutie in de komende jaren rijp zijn. In geheel Europa zullen in de komende jaren de krachten van de

oorlog rijp zijn en de wereldoorlog zal onvermijdelijk uitbreken. In deze oorlog zullen de voorwaarden voor de proletarische revolutie tot rijpheid komen.

6. DE STRIJD DIREKT RICHTEN OP DE VESTIGING VAN DE DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT SPEELT IN DE KAART VAN HET SOCIAAL-IMPERIALISME.

Een wereldoorlog staat voor de deur; het Russies sociaal-imperialisme bereidt een agressieoorlog voor; de valse KP effent in België het terein voor de Russiese overheersing.

Welke is in deze konkrete situatie, de betekenis van het volgende ordewoord van de UC-leiding:

"De onmiddellijke strategiese taak bestaat erin de socialistiese revolutie voor te bereiden. Deze strategie bestaat er konkret in de belangrijkste vijand in ons land, de monopolieburgerij, af te zonderen en te vernietigen."

Dit betekent dat men niet de hoofdvijand van de Europese volkeren, het sociaal-imperialisme, zal "afzonderen en vernietigen". De Belgiese burgerij "afzonderen" betekent een sekundaire vijand afzonderen en dus de aandacht afwenden van de hoofdvijand. Dit betekent dat men zijn slagen koncentreert tegen bepaalde krachten die onze bondgenoten zijn en dat men weigert al zijn krachten te koncenteren op de hoofdvijand. Bij een sociaal-imperialistische agressie zullen bepaalde frakties van de burgerij een bondgenoot zijn. Men richt de aandacht van de arbeiders op het omverwerpen van de burgerij en dus leidt men de aandacht af van het essentiële punt: de voorbereiding van een derde wereldoorlog door het sociaal-imperialisme en zijn agenten.

De Chinese Kommunistiese Partij stelt klaar en duidelijk de volgende strategiese taak aan de Westeuropese kommunisten: *"Alle volkeren mobiliseren opdat zij ideologies en materieel zouden voorbereid zijn op een agressie-oorlog."*

De Chinese Kommunistiese Partij schrijft :

"Door in de aanval te gaan, bereidt de agressor zijn eigen nederlaag voor. Dat is een historische wet. Zowel Willem I, die verantwoordelijk was voor de eerste wereldoorlog, als Hit-

ler, die talrijke landen aanviel, als het Japans militarisme, dat China binnenviel en oorlog bracht in het gebied van de Stille Oceaan, werden allen vernietigd. Na de tweede wereldoorlog kon het Amerikaans imperialisme, dat Korea binnenviel en de volkeren van Indo-China aanviel, niet aan zijn nederlaag ontsnappen. En vandaag zal het Russies sociaal-imperialisme, dat zich overal overgeeft aan expansie, dat een politiek van overheersing voert en anderen wil aanvallen, hetzelfde lot ondergaan. De einoverwinning behoort toe aan diegenen die zich verdedigen, die opstaan tegen de agressie. Dat is een zekerheid.

Een hevige sorm dreigt aan de horizon en we zullen hem niet kunnen ontkomen, want dat is onafhankelijk van de wil van om het even wie. De geschiedenis leert ons dat we moeten voorbereid zijn op iedere eventualiteit, want het kan ons duur te staan komen als we niet klaar staan. We moeten klaar zien wat er agressief is in de natuur zelf van de supermachten; ons ontdoen van alle vredesillusies; de oorlogshaarden en hun gevaren aanklagen en alle volkeren mobiliseren opdat ze ideologies en materieel voorbereid zouden zijn op een agressie-oorlog. Alleen zo zal men iedere situatie het hoofd kunnen bieden, hoe moeilijk ze ook moge zijn. Zo zal men onoverwinnelijk zijn en zal men kunnen strijden tot de eindoverwinning."

(PI 1, 76, p. 22).

De Chinese Kommunistiese Partij zegt duidelijk dat het ordewoord van de "socialistische revolutie" thans in de kaart speelt van het sociaal-imperialisme; het richt de arbeiders uitsluitend tegen hun eigen burgerij en het leidt de aandacht af van de plannen voor overheersing en oorlog van het sociaal-imperialisme.

"Het sociaal-imperialisme maakt gebruik van militaire drukking; onder de dekmantel van de 'detente' profiteert het van de politieke en economische zwakheden van bepaalde Westeuropese landen, het profiteert van de sociale agitatie die zich daar ontwikkelt om er de pro-Sovjet-Krachten te ondersteunen, vervolgens om dit gebied te verdelen en te verzwakken, de Verenigde Staten eruit te verdrijven teneinde deze landen één voor één te verpletteren. Een uiting van dit plan: na de konferentie over de Europese veiligheid, verklaren de meesters van het Kremlin en hun propagandamachine met veel lawaai dat het ogenblik meer en meer nadert voor de 'sociale revolutie' in West-Europa." (PI, 2-76, pag. 18)

7. ZELFS WANNEER DE WERELDOORLOG UITBREEKT ZAL DE UC-LEIDING DE TROTSKISTIESE LIJN BLIJVEN VOLGEN.

De UC-leiding neemt duidelijk stelling: indien onder de huidige krachtsverhoudingen in de wereld een nieuwe wereldoorlog uitbreekt, dan moet de Belgische arbeidersklasse tijdens deze wereldoorlog haar eigen burgerij omverwerpen en de diktatuur van het proletariaat vestigen. Deze trotskistische stelling wordt als volgt geormuleerd door de UC-leiding .

'In het geval van een inter-imperialistische oorlog (...) heeft het revolutionaire proletariaat tot taak de oorlog om te vormen tot een burgeroorlog, zijn eigen burgerij neer te slaan en de macht te grijpen". (UR 68, p. 16, kol. 2).

"AMADA schrijft : 'Wanneer de Belgische regering zich in een dergelijke wereldoorlog (veroorzaakt door de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie) aan de zijde van de Verenigde Staten opstelt, (...) dan moet de arbeidersklasse de eigen oorlogszuchtige burgerij omverwerpen en de Amerikaanse overheersers verdrijven onder het ordewoord : voor de wereldvrede, voor de nationale onafhankelijkheid, tegen de vreemde overheersing!'. Het zou er dus om gaan 'zijn eigen burgerij omver te werpen'. Met welk doel? Het vestigen van de macht van de arbeidersklasse? Absoluut niet : om de 'vreemde' bezetter te verjagen. Een dergelijke stelling belicht in alle klarte tot hoever AMADA gaat in het verzaken aan de diktatuur van het proletariaat. En er dient opgemerkt dat de situatie, uitgedacht door AMADA, precies de huidige internationale en nationale klassenverhoudingen weergeeft, toegepast op een wereldoorlog". (p. 16, kol. 3).

In deze tekst bekamt de UC-leiding een stelling uit de Verklaring van AMADA van november 75. In de Verklaring antwoorden wij op volgende vraag: welke moet de houding zijn van de arbeidersklasse, indien bij het uitbreken van een wereldoorlog, Amerikaanse agressietroepen ons land bezetten en indien de regering deze bezetting ondersteunt? Ons antwoord was en blijft korrekt: de arbeidersklasse moet niet direkt oproepen voor de socialistische revolutie en de diktatuur van het proletariaat; de arbeidersklasse moet een programma van vrede en nationale onafhan-

kelijkheid ontplooiën, zij moet de Amerikaanse bezetters verdrijven en het pro-Amerikaanse deel van de burgerij, de oorlogszuchtige burgerij, omverwerpen. Zij doet dat in bondgenootschap met alle krachten - ook uit de burgerij - die vrede, onafhankelijkheid en democratie willen.

De trotskistische theorie van UCMLB is gebaseerd op een valse analyse van de gehele wereldsituatie. De UC-leiding stelt dat de huidige situatie fundamenteel dezelfde als de situatie vóór de eerste wereldoorlog. Voor de eerste wereldoorlog had men twee imperialistische blokken die in gelijke mate agressie en oorlog voorbereidden; kleine landen als België moesten noodzakelijkerwijze partij kiezen voor één van de twee blokken en aldus namen zij deel aan een onrechtvaardige oorlog. De oorlog was onrechtvaardig vanwege alle deelnemende imperialistische burgerijen en daarom hadden de arbeiders van alle landen als taak op te komen voor de omverwerping van hun eigen burgerij.

De UC-leiding stelt het voor alsof thans dezelfde situatie bestaat: twee imperialistische blokken, geleid door Rusland en Amerika, die beide in gelijke mate een wereldoorlog voorbereiden; de Belgische burgerij moet noodzakelijk aansluiten bij het Amerikaanse blok in een onrechtvaardige oorlog.

Deze analyse verwerpt het bestaan van de eerste wereld - de twee supermachten - en de tweede wereld, de verzwakte imperialistische landen, die steeds scherper wordende tegenstellingen hebben met de supermachten.

De landen van de tweede wereld zijn niet verplicht zich in te schakelen in een oorlogszuchtig blok; integendeel, hun eigen belang drijft er hen toe zich onderling te verenigen en zich te verenigen met de derde wereld tegen de twee supermachten en tegen hun oorlogspolitiek. Alleen de twee supermachten, en voornamelijk de Sovjet-Unie, zijn de haarden van een wereldoorlog; het grootste deel van de Europese burgerij heeft geen belang bij een wereldoorlog en wil de wereldvrede in stand houden.

Vervolgens moeten wij het volgende beklemtonen: de twee supermachten bereiden zich niet in gelijke mate voor op een wereldoorlog; het is de Sovjet-Unie die zich voorbereidt op een wereld-omvattend offensief. De mogelijkheid van een Amerikaanse bezetting van een deel van Europa, voornamelijk in de beginfase van een wereldoorlog, is niet volledig uitgesloten. De stelselmatige verzwakking en achteruitgang van het Amerikaanse imperialisme, de vooruitgang van het Russies sociaal-imperialisme en van zijn vijfde kolonne in West-Europa, maakt deze mogelijkheid echter uiterst beperkt. De Europese volkeren moeten zich voorbereiden op een agressie-oorlog, op een verrassingsoorlog vanwege de Sovjet-Unie tegen West-Europa.

DEEL III : HET PROGRAMMA VAN NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID EN VOLKSDEMOKRATIE.

INLEIDING :

EEN POLITIEK VAN EENHEID EN STRIJD MET DE BURGERIJ, VAN EENHEID VERWEZENLIJKT DOOR STRIJD IN HET NATIONAAL EENHEIDSFRONT.

De nationale onafhankelijkheid van België wordt bedreigd door een sociaal-imperialistische agressie-oorlog. In deze situatie ontvouwt de arbeidersklasse haar programma voor vrede, nationale onafhankelijkheid en volksdemocratie. Om de nationale onafhankelijkheid te verdedigen, voeren de marxist-leninisten een principiële politiek van eenheid en strijd, van eenheid door strijd, met de onafhankelijke Europese burgerij. De steun aan bepaalde delen van de burgerij is een steun op basis van het korrekte programma van nationale onafhankelijkheid van de arbeidersklasse. Het is een steun aan alle aspecten van de politiek van de burgerij, die in de richting van het programma van de arbeidersklasse gaan. Wie dit weigert, staat op het standpunt van het trotskisme, dat wil beletten dat een breed eenheidsfront wordt gevormd tegen de sociaal-fascistische agressie. Deze steun gaat gepaard met een kritiek op alle aspecten van de politiek van de burgerij die in tegenstelling zijn met het proletarisch programma van nationale onafhankelijkheid en democratie.

De klassenstrijd verdwijnt niet in het nationaal eenheidsfront. De klassenstrijd tussen proletariaat en burgerij heeft niet meer het onmiddellijk doel van de omverwerping van de burgerij; maar de klassenstrijd wordt gevoerd over de manier waarop de nationale strijd moet gevoerd worden en over het doel dat deze nationale strijd zich stelt.

In het nationaal front speelt zich steeds een scherpe strijd af omtrent de problemen van het levensnivo van de massa's, omtrent de problemen van de democratische rechten van de mas-

sa's, omtrent de politiek van nationale verdediging, omtrent de politiek van nationale onafhankelijkheid.

In het nationaal front duiken bij elk van deze problemen twee tegenovergestelde lijnen op. De politieke lijn van de onafhankelijke monopolieburgerij belet de algemene mobilisatie van de volksmassa's en loopt uit op de kapitulatie en de nederlaag. De politieke lijn van de arbeidersklasse laat toe de volksmassa's volledig te mobiliseren voor een langdurige weerstandsoorlog en leidt naar de militaire zege in de nationale weerstandsoorlog.

Elk punt uit het programma van de arbeidersklasse wordt bepaald en verwezenlijkt door een scherpe politieke en ideologische (en in uitzonderlijke gevallen zelfs militaire) strijd tegen de patriottische burgerij.

De arbeidersklasse zal dus alle standpunten van de onafhankelijke monopolieburgerij steunen, die in de richting gaan van het ontmaskeren van de oorlogsstokers, van het verdedigen van de vrede en de onafhankelijkheid, van het zelfstandig versterken van de nationale verdediging, van het beschermen van de democratische vrijheden. Deze steun gaat steeds gepaard met een politieke kritiek, opdat het gehele programma van de proletarische partij zou bekend geraken onder de volksmassa's. De arbeidersklasse kan nooit de globale militaire politiek van de onafhankelijke burgerij steunen, omdat deze politiek onvermijdelijk leidt naar de kapitulatie en de nederlaag. De arbeidersklasse zal het militair budget van de burgerij niet goedkeuren, omdat haar militaire politiek niet in staat is de nationale onafhankelijkheid effectief te vrijwaren.

Ten eerste : De militaire politiek wordt niet geleid door een konsekwente politieke lijn voor nationale onafhankelijkheid; de onafhankelijke Europese burgerij blijft tendenzen vertonen tot kapitulatie voor de supermachten op politiek, economies en militair gebied. Er is geen enkele waarborg dat de onafhankelijke monopolieburgerij niet een politiek van nationale kapitulatie zal volgen, wanneer een van de twee supermachten zijn heerschappij over België vestigt.

Ten tweede : De arbeidersklasse heeft geen enkelè waarborg dat de monopolieburgerij morgen het leger niet zal inzetten tegen de strijdende arbeiders en werkers.

Ten derde : De arbeidersklasse heeft geen enkele waarborg dat de monopolieburgerij morgen het leger niet zal inzetten, onder de leiding en de controle van de Amerikaanse supermacht, tegen de Arabiese volkeren of tegen andere onafhankelijke landen.

Ten vierde : De toenemende militaire uitgaven worden niet be-

taald door hogere lasten op de rijken; het zijn de arbeiders en werkers die hun inkomen zien afgebroken worden. Wanneer de arbeiders en werkers schaamteloos worden uitgeperst door het grootkapitaal, zullen ze zich nooit tenvolle kunnen mobiliseren voor de nationale verdediging. Het levensnivo en de werkomstandigheden van de massa's moeten verbeterd worden, opdat ze hun krachten met volle entoesiasme kunnen ontplooien voor de nationale verdediging.

Ten vijfde : Een groot deel van de militaire uitgaven wordt niet besteed aan doeltreffende verdediging van het land. Vele uitgaven worden niet verricht met het doel de meest efficiënte verdediging te organiseren, maar met het doel de meest winstgevende bestellingen te laten verrichten door de monopolies. De zware belastingen, die op het volk wegen, dienen in dit geval alleen om de monopolies te verrijken en de "nationale verdediging" is slechts een voorwendsel voor een politiek van leegplundering van het volk.

Ten zesde : In de bedrijven die oorlogsproduktie maken, zien we reeds een toenemende afbraak van alle democratische rechten van de arbeiders. De fascisering, de afbraak van de democratische rechten ondermijnt het weerstandsvermogen van de arbeidersklasse tegen een vreemde agressie. Alleen als de arbeidersklasse over alle politieke vrijheden beschikt, kan ze al haar krachten inzetten voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid.

Ten zevende : De militaire strategie van de monopolieburgerij steunt voornamelijk op grote vernietigingswapens, onder meer op atoomwapens. Een verdediging die voor een groot deel op atoomwapens berust, zal leiden tot grote slachtingen onder de bevolking, maar zal op geen enkele manier een massale agressie kunnen tegenhouden. Deze militaire politiek leidt naar nationale onderwerping.

1. DE STRIJD VOOR DE VERDEDIGING VAN DE NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID.

De Westeuropese volkeren leven tans in het tijdperk van het imperialisme en van de proletarische revolutie. Sinds het einde van de wereldoorlog zijn de Westeuropese landen onderworpen aan de overheersing, de controle, de inmenging en de dreiging, eerst van het Amerikaans imperialisme, daarna van de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. De strijd voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid is naast de strijd voor de democratische rechten, voor de verbetering van de levensvoorwaarden, voor de steun aan de bevrijdingsbeweging in de derde wereld en voor het behoud van de wereldvrede, een belangrijk onderdeel van de strijd voor de socialistische revolutie.

Sinds 1945 vechten de Westeuropese volkeren voor hun nationale onafhankelijkheid, en in dit gevecht bereiden zij de krachten voor, voor de socialistische revolutie.

Wanneer een land zijn nationale onafhankelijkheid verliest, dan moet éérst de vreemde bezetter worden verslagen, opdat de arbeidersklasse de weg zou vrij hebben voor de vestiging van de diktatuur van het proletariaat. De landen van West-Europa dreigen hun nationale onafhankelijkheid te verliezen door een agressie-oorlog, uitgaande van het Russies sociaal-imperialisme. Het proletariaat moet zijn programma voor nationale onafhankelijkheid naar voor brengen en propageren onder de volksmassa's.

1.1. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op politiek vlak.

1. De arbeidersklasse bekampst iedere vorm van politieke inmenging, controle, overheersing en ondermijning door de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten, die de nationale onafhankelijkheid van België aantast.

De arbeidersklasse ontmaskert de vredesdemagogie en de bedrieglijke slogans over "ontspanning", die dienen om de Russiese voorbereidingen op een agressie-oorlog te verbergen.

De arbeidersklasse ontmaskert het Russies sociaal-imperialisme als de meest gevaarlijke vijand van de Europese volkeren en van de volkeren van de hele wereld en als de meest gevaarlijke haard van oorlog in de wereld. De arbeidersklasse verwert de Verklaring van Helsinki en alle bilaterale politieke verkla-

ringen, die ertoe bijdragen het volk te misleiden inzake de ware ekspansionistische en oorlogszuchtige bedoelingen van de Sovjet-Unie.

2. De arbeidersklasse bekampt op de eerste plaats de politiek van de leiding van de valse "K"P, die optreedt als vijfde kolonne, om de weg te openen voor de Russiese overheersing over West-Europa; de valse "K"P-leiding werkt een pro-Russiese politieke lijn uit, die de politieke infiltratie en de politieke controle door het sociaal-imperialisme bevordert, en de weg opent naar militaire interventies door de Sovjet-Unie.

De arbeidersklasse bekampt daarnaast de fascistiese organisaties, die optreden als stoottroepen van het Amerikaans imperialisme in West-Europa.

3. De arbeidersklasse bekampt iedere vorm van politieke kapitalisatie voor de politiek van de sterkste van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten; zij bekampt iedere vorm van verzoeningsgezindheid tegenover de politiek van wereldheerschappij van Moskou en Washington.

1.2. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op militair vlak.

De arbeidersklasse strijdt tegen iedere vorm van militaire chantage, inmenging, controle en overheersing, uitgaande van de twee supermachten.

De atoomchantage, uitgeoefend door de twee supermachten, is een bedreiging voor de nationale onafhankelijkheid.

De arbeidersklasse voert strijd om de twee supermachten te dwingen zich ertoe te verbinden om nooit als eerste kernwapens te gebruiken. Een internationale konferentie van alle landen ter wereld, op voet van volledige gelijkheid, moet worden bijeengeroepen om een beslissing te nemen over de totale vernietiging van alle bestaande atoomwapens van alle landen en over het totale verbod om nog atoomwapens te produceren. Alle vreemde atoomwapens, militaire basissen, vlootbasissen, militaire installaties en troepen moeten worden verwijderd uit de vreemde landen waar ze zich bevinden.

Alle Europese volkeren moeten zich verenigen in de strijd tegen het Warschaupakt, het agressieve bondgenootschap onder leiding van het sociaal-imperialisme, dat niet alleen de landen van Oost-Europa overheerst, maar ook de landen van West-Europa rechtsstreeks militair bedreigt.

1.3. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op ekonomies vlak.

De arbeidersklasse bekampt iedere vorm van ekonomiese controle en overheersing vanwege de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten.

De arbeidersklasse wijst iedere vorm van "ekonomiese samenwerking" tussen België en de Sovjet-Unie af. België moet weigeren om grondstoffen in te voeren uit de Sovjet-Unie, om iedere vorm van afhankelijkheid van de Sovjet-Unie en iedere mogelijkheid tot chantage en controle door de Sovjet-Unie uit te sluiten. België moet weigeren kredieten toe te kennen aan de Sovjet-Unie, en technologie, machines en installaties en afgewerkte produkten te leveren. Deze kredieten, technologie en machines worden door de Sovjet-Unie gebruikt om haar militair potentieel te versterken en om een militaire agressie tegen West-Europa te bespoedigen. De afgewerkte produkten worden door de Sovjet-Unie gebruikt om de gevolgen van de crisis en van de militarisering voor de arbeidersklasse te verminderen en om aldus de weerstand tegen de oorlogspolitiek te verzwakken.

De nationale onafhankelijkheid op ekonomies gebied kan worden versterkt door een politiek van ekonomiese samenwerking op voet van gelijkheid met de landen van de derde wereld.

1.4. De nationale onafhankelijkheid tegen de supermachten verdedigen door een politiek van samenwerking met de derde wereld.

De derde wereld is de grootste revolutionaire kracht in de strijd voor de verdediging van de vrede en de onafhankelijkheid, tegen de politiek van oorlog en overheersing van de twee supermachten.

Om hun onafhankelijkheid te verdedigen tegen de twee supermachten moeten de landen van de tweede wereld samenwerking zoeken op voet van gelijkheid, op ekonomies, politiek en militair vlak met de landen van de derde wereld.

De landen van de derde wereld zijn de belangrijkste kracht voor de verdediging van de beginselen van de nationale onafhankelijkheid; de Westeuropese landen moeten daarom de politiek van nationale onafhankelijkheid van de landen van de derde wereld tenvolle ondersteunen. De alzijdige versterking van de nationale onafhankelijkheid van de derde wereld biedt grote mogelijkheden aan de tweede wereld om zijn nationale onafhankelijkheid te versterken tegen de twee supermachten.

**Открывай фашистам счет.
Мой товарищ пулемет.
Пулеметик, пулемет
Чисто бьет, метко бьет!**

*EEN SOVJET-RUSSIESE AFFICHE VAN DE TWEDE WERELDOORLOG:
EEN OPROEP TOT HET VOLK OM DE WEERSTANDSOORLOG TE ORGA-
NISEREN TEGEN DE DUITSE FASCISTIESE BEZETTER.*

De Westeuropese landen moeten ten overstaan van de landen van de derde wereld een politiek volgen, gebaseerd op de volgende principes : erkenning van de soevereiniteit en de territoriale onschendbaarheid, zich niet inmengen in de binnenlandse aangelegenheden en niet aanvallen, betrekkingen aanknopen op basis van gelijkheid en wederzijds voordeel en vreedzaam samenbestaan. De arbeidersklasse steunt alle inspanningen van de landen van de derde wereld om de volledige beschikking over hun eigen natuurlijke rijkdommen te verwerven, om zich te verenigen voor de verdediging van hun economische belangen, om door nationalisaties de controle te verwerven over hun eigen economie en om op eigen kracht de nationale economie te ontwikkelen.

1:5. De nationale onafhankelijkheid tegen de supermachten verdedigen door het versterken van de eenheid tussen de Westeuropese landen en volkeren.

Het Russies sociaal-imperialisme wil de landen van de EEG en van heel West-Europa verdelen om ze één voor één onder de controle van de Sovjet-Unie te stellen.

De arbeidersklasse is voor een versterking van de Europese eenheid, met het doel de weerstand tegen de Amerikaanse controle en voornamelijk tegen de Russiese dreiging te versterken. Terzelfdertijd bekampt de arbeidersklasse alle maatregelen, die in het kader van de EEG worden getroffen door de monopolieburgerij, en die de economische en democratische rechten van de arbeiders en werkers aantasten.

2. DE STRIJD VOOR EEN STERKE NATIONALE VERDEDIGING, GEBASEERD OP DE MOBILISATIE VAN DE VOLKSMASSA'S.

De arbeidersklasse voert haar strijd onder de omstandigheden van een naderende wereldoorlog, van een dreigende agressieoorlog uitgaande van de Sovjet-Unie, van een dreigende militaire bezetting van West-Europa door het sociaal-imperialisme. De socialistiese revolutie kan niet worden doorgevoerd vóór het uitbreken van de wereldoorlog. De arbeidersklasse werkt een zelfstandig, demokraties militair programma uit, dat realiseerbaar is binnen de perken van de kapitalistiese maatschappij en dat beantwoordt aan de belangen van de arbeidersklasse en aan de belangen van de natie.

2.1. Voor vrede, voor vrijheid, voor onafhankelijkheid, de wapens in handen van het proletariaat.

Het centrale ordewoord van de arbeidersklasse om de nationale verdediging te verzekeren, is : algemene bewapening van de arbeiders en werkers. De arbeidersklasse is voorstander van de vrijwillige vereniging van arbeiders en werkers in organisaties waar het gebruik van alle wapens wordt aangeleerd om de nationale onafhankelijkheid te vrijwaren. Deze vrijwillige organisaties moeten gevormd zijn op een klaar programma van nationale onafhankelijkheid, gericht tegen de overheersingspolitiek van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten.. Deze vrijwillige organisaties moeten op demokratiese wijze werken, en de leden moeten zelf hun instruktors kunnen kiezen en hun werk beoordelen. De instruktors, de wapens en de uitrusting moeten worden betaald door een speciale belasting op de kapitalisten.

De algemene bewapening van het volk is de meest doeltreffende vorm van nationale verdediging onder het kapitalisme. Dit is realiseerbaar onder het kapitalisme en het kan in een periode van grote omwentelingen door de revolutionaire massastrijd van de arbeiders en werkers, worden afgedwongen van de burgerij. De derde Internationale heeft steeds dit standpunt verdedigd :

"Naar onze overtuiging is de bourgeoisie niet in staat de veiligheid van het land te waarborgen. Men kan dit alleen verwezenlijken door de algemene bewapening van het volk (...)"

(André Marty, VIIde Kongres van de KI, Protokoll-Liebknrecht Verlag p. 820).

"Terwijl wij ons de gevaren bewust zijn die dreigen van de zijde van het fascisme en terwijl wij wijzen op de pogingen van de reaktie om alle gewapende krachten te concentreren in haar handen, stellen wij voor en eisen wij de oprichting van een anti-fascistische volksverdediging. De anti-fascistische volksverdediging die alle proletarische en vooruitstrevende lagen zou samenbrengen in een vrijwillige verdedigingsorganisatie op de grondslag van democratie zelfbestuur, zou de beste verdediging zijn van de democratische vrijheden en van de democratische republiek tegen de fascistiese volksvijanden; zij zou de grondslag zijn van een werkelijk vermogen tot zelfverdediging van het volk in de strijd tegen de buitenlandse kontra-revolutie". (Sverma, VIIde Kongres van de KI, Protokoll, p. 849-850).

"Het volk toelaten zich op eigen initiatief te bewapenen, om zijn haard en zijn vaderland te verdedigen". Mao Tsetoeng, III p. 250.

2.2. Voor radikale democratische hervormingen in het Belgies leger.

De arbeidersklasse van de Westeuropese landen staat voor een derde wereldoorlog, voor een Russiese agressie-oorlog. Wij leven onder het imperialisme en het huidige leger is een instrument in dienst van de burgerij. Kan de arbeidersklasse, in de situatie van een dreigende agressie-oorlog, onverschillig staan tegenover de militaire politiek van de regering? De arbeidersklasse moet strijd leveren om een zo radikaal mogelijke democratisering van het bestaande leger door te voeren, om dit leger zo nauw mogelijk te verbinden met de arbeiders en werkers, en om dit leger voor te bereiden op een algemene, nationale weerstandsoorlog, gesteund op de volksmassa's.

Door de revolutionaire massastrijd van de werkende klassen kan het leger een radikale democratisering ondergaan; indien de reaktionaire grote burgerij echter de vrije hand wordt gelaten, zal het leger in anti-democratische en fascistiese geest worden gedruild. In beide gevallen blijft het een burgerlijk leger; maar de arbeidersklasse staat niet onverschillig tegenover de vraag welke vorm en welke inhoud dit burgerlijk leger aanneemt.

1 Strijden tegen alle anti-democratische en anti-arbeiders maatregelen.

De reaktionaire burgerij ziet in het leger op de eerste plaats een instrument om de bewegingen van arbeiders en werkers neer te slaan. We moeten iedere politiek die in deze richting gaat en alle maatregelen die daartoe strekken, ontmaskeren en bekampen.

Wij bekampen de oprichting van een beroepsleger, dat wordt afgericht tegen de arbeiders en werkers.

Door de oprichting van een beroepsleger wil de reaktionaire burgerij aan het volk de mogelijkheid ontnemen om te leren omgaan met de wapens. Leren omgaan met de wapens is voor het volk noodzakelijk om de nationale onafhankelijkheid te vrijwaren en om de bevrijding uit de kapitalistische uitbuiting te verwezenlijken. Met het beroepsleger wil de reaktionaire burgerij een militaire kaste vormen die afgesneden is van de arbeiders en werkers, en die getraind wordt om de opstanden van arbeiders en werkers neer te slaan.

Wij bekampen de oprichting van een beroepsleger. We moeten echter voor ogen houden dat vele jonge arbeiders beroepssoldaat worden. We moeten hen winnen voor de revolutionaire zaak van de arbeidersklasse, opdat zij nooit de wapens zouden gebruiken tegen de arbeiders en werkers. Wij moeten hen winnen voor het kommunisties programma voor de nationale verdediging.

Wij strijden voor de afschaffing van alle speciale anti-arbeiderseenheden, voor de ontbinding van de rijkswacht!

De rijkswacht wordt speciaal uitgebouwd en gedruild voor de onderdrukking van arbeiders en werkers. Wij eisen de afschaffing van alle dergelijke eenheden.

Wij eisen het verbod van alle vormen van training gericht tegen de arbeiders en werkers van België! Alle kursussen die de officieren en soldaten africhten op de gewapende onderdrukking van de arbeiders en werkers van België, moeten worden verboden. Alle vormen van training, afgestemd op het onderdrukken van het volk, moeten worden verboden.

2 Een militaire politiek, steunend op het volk en gericht tegen de twee oorlogshaarden, de twee supermachten.

De reaktionaire burgerlijke militaire politiek steunt op de eerste plaats op zo hoog mogelijk geperfectioneerde wapens en op afschrikkingwapens zoals atoomwapens. Een dergelijke militaire politiek kan onmogelijk de nationale onafhankelijkheid vrijwaren tegen het verpletterend overwicht van een supermacht. Een dergelijke militaire politiek leidt tot de grootste slachtpartijen onder de bevolking.

Een democratische militaire politiek moet erop gericht zijn de hele bevolking te betrekken in een nationale weerstandsoorlog. Wij steunen de ontwikkeling van de militaire afdelingen van het leger, die ondubbelzinnig zijn afgestemd op de verdediging tegen een agressie-oorlog : luchtafweer, anti-tankwapens, enz. Een democratische militaire politiek moet klaar en ondubbelzinnig gericht zijn tegen de twee kernen van een nieuwe wereldoorlog, de Verenigde Staten en voornamelijk de Sovjet-Unie.

Iedere politieke propaganda in het Belgies leger voor de po-

litiek van wereldheerschappij van de USA of de USSR moet worden verboden.

Alle officieren, die de plannen voor wereldheerschappij van de Verenigd Staten of van de Sovjet-Unie verdedigen, moeten worden afgezet.

3 Alle democratische rechten en vrijheden verzekeren voor de soldaten en officieren.

Het recht om vrij zijn politieke mening uit te drukken en te verspreiden, moet worden gewaarborgd.

De soldaten moeten het recht hebben zich aan te sluiten bij politieke en syndikale organisaties; zij moeten het recht hebben zich vrij te organiseren in soldatenkomitees en zij moeten vrij kunnen vergaderen.

Elke vorm van speciale militaire rechtspraak moet worden afgeschaft; de tuchtstraffen moeten verdwijnen.

4 Democraties verkozen officieren.

De officieren moeten worden verkozen door de soldaten, zodat reaktionaire en anti-democratische elementen op elk ogenblik kunnen verwijderd worden.

De eenheid tussen soldaten en officieren moet worden verzekerd door wederzijdse controle en kritiek en door wederzijdse hulp.

5 Volwaardig loon voor soldaten.

De materiële levensvoorwaarden van de soldaten moeten worden verbeterd.

Aan de soldaten moet een volwaardig arbeidersloon worden uitbetaald.

6 De banden tussen de soldaten en het volk versterken.

De soldaten moeten hun militaire dienst verrichten in de nabijheid van hun woonst. Alle maatregelen, die de band tussen de soldaten en het volk versterken, moeten worden aangemoedigd.

7 Een goede militaire opleiding.

De soldaten moeten een volwaardige en intense militaire opleiding genieten. Zij moeten alle wapens goed leren hanteren.

De Derde Internationale heeft deze lijn inzake de militaire politiek uitgewerkt voor alle landen die het gevaar liepen hun nationale onafhankelijkheid te verliezen door een fascistiese agressie.

"De overval van het Hitler-imperialisme tegen Tsjecho-Slovakije kan in de gegeven omstandigheden slechts een imperialistische aanvalsoorlog zijn : een oorlog om de herverdeling van de wereld, een oorlog om de vernietiging van de zelfstandig-

ALLEEN DE ARBEIDERSKLASSE KAN EEN KONSEKWENTE POLITIEK
VOOR DE NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID VOLGEN. DE BURGERIJ
ZAL ALTIJD KOMPROMISSEN SLUITEN EN PROBEREN TE VERHINDEREN
DAT DE WAPENS IN DE HANDEN VAN DE ARBEIDERS ZOU KOMEN.

*op de foto: In China leert men de kinderen waakzaam
te zijn tegenover een agressie-oorlog.*

heid van de Tsjechische natie, een oorlog die alle naties van Tsjecho-Slovakije zal onderwerpen aan de fascistiese dikta-
tuur van Hitler. De verdediging van Tsjecho-Slovakije tegen
het Hitler-fascisme zou in de gegeven omstandigheden een recht-
vaardige oorlog zijn, want het zou een verdedigingsoorlog zijn,
die aan de zijde van de Sovjet-Unie tegen de hoofdvertegen-
woordigers van de fascistiese kontra-revolutie wordt gevoerd
(...).

Wij vragen : hoe kan een leger, waarin fascistiese generaals
mee beslissen en waarin alle democratiiese vrijheden van de
soldaten onderdrukt worden - hoe kan zulk een leger de demo-
kratiiese republiek verdedigen tegen de fascistiese reactie?

Zo'n leger is niet in staat het land tegen de buitenlandse
kontra-revolutie te verdedigen. Daarom vechten wij in het be-
lang van het hele werkende volk, in het belang van een werke-
lijke verdediging van de republiek tegen de fascistiese aan-
vallen, voor de demokratisering van het leger. Onmiddellijke
verwijdering van de fascistiese generaals en officieren uit
het leger; verzekering van alle burgerlijke rechten, daarbij
inbegrepen het kiesrecht en organisatierecht voor de soldaten;
verbetering van de materiële toestand van de soldaten".

(Sverma, VIIde Kongres van de KI, Protokoll p. 847; 849).

"De fascistien brengen hun arbeiders-vijandige, oorlogsstoken-
de, chauvinistiese politiek in het leger binnen. Dat is een
reden temeer voor de arbeidersklasse om in de landen van bur-
gerlijke democratie de demokratisering van het leger door de
verzekering van alle politieke rechten aan de soldaten, te
eisen (...) Wij eisen voor de soldaten de verzekering van al-
le politieke rechten, omdat naar onze mening de vrije uiting
van de wil van de soldaten de oorlogszuchtige bedoelingen van
de burgerij en van het fascisme kan remmen. Om dezelfde rede-
nen wensen wij dat de fascistiese officieren uit het leger
worden verdreven, dat de reaktionaire generale staven worden
onderworpen aan een democratiiese controle, die mede door de
arbeidersorganisaties wordt uitgeoefend".

"Men kan niet ernstig spreken over het tot stand brengen van
een regering van het eenheidsfront en van het volksfront, die
de weg moet versperren aan het fascisme, zonder terzelfdertijd
de vraag te stellen van de omvorming van het huidige burger-
lijk leger tot een volksleger. Een volksleger dat berust op
de grondslag van de meest enge verbinding met het volk, op de
beperking van de militaire dienstdienst, op maatregelen waar-
door alle soorten wapens ter beschikking worden gesteld van
het volk, en op maatregelen waardoor de reaktionaire kaders
radikaal uit het leger en vooral uit de hogere kommando-staf
worden geweerd. Door al deze maatregelen zullen wij een van
de steunpunten van het fascisme doen wankelen en zijn oorlogs-

voorbereidingen hinderen.

Deze maatregelen zijn op het huidige ogenblik uitzonderlijk nuttig en noodzakelijk in de landen van Europa die bedreigd worden door een overval van het Duits nationaal-socialisme en waar het vooruitzicht op een nationale bevrijdingsoorlog reëel is. In deze situatie worden de meest stoutmoedige maatregelen van de democratisering van het leger absoluut noodzakelijk. De nationale bevrijdingsoorlog van gelijk welk klein land tegen het Duits nationaal-socialisme kan slechts dan succesvol worden beëindigd, wanneer het leger van dat land van een revolutionaire geest zal zijn doordrongen.

Bijgevolg bestaat de hoofdpoging hierin, een verbinding tussen leger en volk tot stand te brengen. Daarom strijden wij voor de verdediging van alle deeleisen van de soldaten, eisen die het vertrekpunt vormden van alle akties die de laatste tijd door de soldatermassa's in het burgerlijk leger werden doorgevoerd".

(Ercoli-Togliatti, VIIde Kongres van de KI, Protokoll p. 797-798).

2.3. Voor maatregelen ter bescherming van de bevolking ingeval van een agressie-oorlog.

De kommunisten spreken zich uit voor een algehele mobilisatie van de bevolking voor het nemen van maatregelen, inzake de bescherming van het volk in geval van een agressie-oorlog.

De kommunisten eisen de massale bouw van atoomschuilkelders om de werkende massa's te beveiligen tegen de atoomwapens die door de twee supermachten zullen worden gebruikt.

De kommunisten eisen dat maatregelen worden genomen op medies en sanitair gebied voor de werkende massa's, opdat zij het hoofd kunnen bieden aan de aanvallen met alle wapens waarover de twee supermachten beschikken, atoomwapens inbegrepen.

DE CHINEZEN ZIJN DE ONDERGRONDSE WEERSTANDSOORLOG TEGEN DE JAPANESE BEZETTER NOG NIET VERGETEN. ZIJ BOUWEN OVERAL SCHUILKELDERS OM DE BEVOLKING TE BESCHERMEN TEGEN ATOOMWAPENS.

3. DE STRIJD VOOR DE DEMOKRATIESE EN EKONOMIESE RECHTEN VAN DE ARBEIDERS EN WERKERS.

Nu een fascistiese agressie-oorlog voor de deur staat, is het onmiddellijke objektief van de arbeidersklasse niet meer de omverwerping van de Belgiese monopolie-burgerij in haar geheel. De arbeidersklasse bereidt zich voor op een revolutionaire nationale oorlog, met het doel de agressor en zijn lakeien te verslaan. De klassenstrijd tussen proletariaat en burgerij wordt niet gevoerd in een vorm die de direkte vernietiging van de burgerij beoogt. De klassenstrijd tussen proletariaat en burgerij blijft echter onverminderd bestaan en hij beslist over de manier waarop de nationale weerstandsoorlog wordt voorbereid en gevoerd en over zijn uitkomst.

De strijd voor de verbetering van de levensomstandigheden en voor de verhoging van het levensnivo van de arbeiders en werkers, en de strijd voor de vrijwaring en de uitbreiding van de democratische rechten en vrijheden, zijn twee terreinen waarop de klassenstrijd tussen proletariaat en burgerij in alle scherpste wordt gevoerd; deze klassenstrijd heeft als doel de mogelijkheden te scheppen opdat de arbeiders en werkers hun krachten tenvolle kunnen mobiliseren voor de nationale weerstandsoorlog en opdat de arbeidersklasse deze oorlog zou kunnen leiden.

3.1. Het levensnivo van arbeiders en werkers verbeteren om het volk te verenigen tegen de vijand.

De twee supermachten, en voornamelijk de Sovjet-Unie, bereiden zich voor op een wereldoorlog. Een deel van de Europese monopolieburgerij zoekt de oorlog te vermijden door aan te sluiten bij en akkoorden te maken met de ene of met de andere supermacht; het deel van de Europese monopolieburgerij dat onafhankelijkheid nastreeft van de twee supermachten, wil een nationale verdediging uitbouwen die steunt op technies hoog ontwikkelde wapens (die goed renderen voor het grootkapitaal) en die de volksmassa's terzijde laat. Het onafhankelijk Europees grootkapitaal is in een genadeloze konkurrentiestrijd gewikkeld met de twee economiese reuzen, de twee supermachten. Het onafhankelijk Europees grootkapitaal probeert zich recht te houden tegen twee sterkere konkurrenten, door verhevigde uitbuiting van de arbeiders en werkers : zwaardere belastingen, loonafbraak, afbraak van de so-

ciale voorzieningen, verlenging van de arbeidsduur, verscherping van de diktatoriale controle in de fabrieken, enz. Dit deel van het grootkapitaal wil een zelfstandige defensie uitbouwen; het wil vooral technies hoog ontwikkeld materiaal produceren, dat hoge winsten oplevert voor de monopolies, en het wil het oorlogsmateriaal betalen door zwaardere belastingen, afbraak van sociale voorzieningen en loonafbraak door inflatie.

Dit is een onderdeel van de globale politiek van de onafhankelijke Europese burgerij, die onvermijdelijk uitloopt op de nederlaag en de nationale kapitulatie. De nationale weerstand tegen een sociaal-imperialistische agressie kan slechts optimaal worden voorbereid wanneer het gehele werkende volk met entoesiasme zijn krachten wijdt aan de voorbereiding van de nationale verdediging. Dit kan slechts worden verwezenlijkt wanneer het levensnivo en de levensvoorwaarden van de werkende massa's worden verbeterd en wanneer de lasten van de crisis en van de defensie-uitgaven op de eerste plaats worden ge dragen door de grote kapitalisten en de rijken.

3.2. De demokratiese rechten van arbeiders en werkers vrijwaren om het volk te verenigen tegen de vijand.

Wanneer een oorlog voor de deur staat, begrijpt de monopolieburgerij dat de hele politieke en sociale structuren van het land zullen dooreengeschud worden. De monopolieburgerij zal een hele reeks reaktionaire en diktatoriale maatregelen treffen, om een totale controle over de arbeiders en werkers te verwerven. De patriottiese monopolieburgerij eist dat de arbeidersklasse en de werkende klassen zich volledig onderwerpen en blindelings gehoorzamen aan alle diktatoriale maatregelen, opdat zo een "nationale eenheid" zou worden verwezenlijkt. Een "nationale eenheid", gebouwd op de tirannie van de monopolieburgerij en op de vernietiging van de demokratiese vrijheden van de werkende klassen, kan alleen een verscherping van de konflikten tussen de klassen en een afwezigheid van nationale eenheid tot gevolg hebben. De vernietiging van de demokratiese rechten, en de fascisering breekt het vermogen af van de volksmassa's om zich te verzetten tegen een fascistiese agressor en leidt onvermijdelijk naar de nationale onderwerping.

De arbeidersklasse kan haar krachten maar tenvolle ontplooiën in de strijd voor de nationale vrijheid, wanneer zij zelf over alle politieke vrijheden beschikt. Wanneer de arbeidersklasse geniet van alle demokratiese rechten en vrijheden, dan zal zij in staat zijn om een breed nationaal eenheidsfront te vormen

en alle krachten te organiseren tegen de vreemde agressor. Alleen door de klassenstrijd te voeren voor het vrijwaren en het uitbreiden van alle democratische rechten, kan men een hechte nationale eenheid verwerven; alleen door democratie en nationale eenheid kunnen de volksmassa's tenvolle worden gemobiliseerd voor de weerstandsoorlog.

De Derde Internationale heeft steeds deze lijn aangegeven wanneer het erom ging de arbeidersklasse voor te bereiden op een nationale bevrijdingsstrijd.

"Het proletariaat is een toegewijde voorstander van de actieve verdediging van zijn volk en zijn land tegen de fascistiese onderwerping; het proletariaat moet de problemen van de nationale verdediging op de meest nauwe manier verbinden met de eisen voor het uitbreiden van de democratische rechten van de arbeiders en boeren, voor het verdedigen van hun levensbelangen; het moet vertrekken van het feit dat alleen de demokratisering van het regime van het land, de demokratisering van het leger, zijn uitzuivering van de fascistiese elementen en van de andere reaktionaire elementen en de voldoening van de meest dringende eisen van de massa's der arbeiders en boeren, in staat zijn de verdedigingscapaciteit van het volk tegen de fascistiese agressie te versterken" (Dimitrov, Le Front Unique de lutte pour la paix).

"Voor de organisatie van de nationale verdediging moeten wij van de regerende partijen de bevrediging van de fundamentele levensnoden van de werkende massa's eisen; immers, wanneer het gaat om de nationale vrijheid van de kleine volkeren, kan deze nationale vrijheid niet zozeer door een geregeld leger dan wel door de strijd van de brede volksmassa's worden verzekerd" (Knorin, VIIde Kongres, Protokoll, p. 833).

4. DE STRIJD VOOR EEN REGERING VAN VOLKSDEMOKRATIE.

De strijd voor nationale onafhankelijkheid, voor democratie en voor de voldoening van de economische eisen is nauw verbonden met de strijd voor een regering van volksdemocratie. De regering van de monopolieburgerij en het staatsapparaat van de monopolieburgerij is verantwoordelijk voor de rampzalige situatie waarin het volk zal moeten weerstand bieden aan een agressie-oorlog. Het is de monopolie-burgerij die belet dat de volksmassa's tenvolle worden voorbereid op een agressie-oorlog - voorbereiding zowel op politiek, militair en ideologisch vlak als op economies en op medies-sanitair gebied. Het is de monopolieburgerij die de algemene bewapening van het volk en de intense militaire voorbereiding van de arbeiders en werkers belet. Daarbij kan het staatsapparaat van de monopolieburgerij gemakkelijk worden in gebruik genomen door de fascistiese bezetter, zoals de tweede wereldoorlog heeft uitgewezen.

Daarom strijdt de arbeidersklasse voor een totaal andere regering en een totaal ander staatsapparaat. Zij vecht voor een demokraties staatsapparaat dat de wil uitdrukt van alle klassen die de revolutionaire strijd tegen de agressie en de overheersing van de twee supermachten en voornamelijk van de Sovjet-Unie, willen voeren, een staatsapparaat dat steunt op de arbeidersklasse, de meest revolutionaire en standvastige klasse in de strijd voor nationale onafhankelijkheid en democratie. Een demokraties staatsapparaat dat een onverbidelijke strijd voert tegen de twee supermachten, en voornamelijk tegen het Russiese hegemonisme en tegen hun binnenlandse kollaborateurs. Een demokratiese regering van nationale onafhankelijkheid, geleid door de arbeidersklasse, en gebaseerd op het bondgenootschap arbeiders-werkers, moet de demokratiese vrijheden van het werkende volk verzekeren, de economiese situatie van de werkers verbeteren en alle maatregelen treffen om het hele volk te bewapenen en te betrekken in de gewapende weerstand.

De vorming van een regering van volksdemocratie en de uitbouw van een staatsapparaat van volksdemocratie kan alleen het resultaat zijn van grote revolutionaire akties van de volksmassa's. Dit kan verwezenlijkt worden in een situatie waarin de arbeidersklasse en de werkende klassen nog niet rijp zijn voor de vestiging van de diktatuur van het proletariaat, maar waarin de volksmassa's doortastende revolutionaire maatregelen eisen om de nationale onafhankelijkheid te vrijwaren en om de demokratiese en economiese rechten te beschermen.

De vorming van een regering van volksdemocratie is slechts mogelijk in een situatie waarin de echte kommunistiese partij een belangrijke invloed uitoefent op de arbeidersklasse en de werkende klassen, waarin de massa's naar links gaan en revolutionaire akties ondernemen om de democratische en economische rechten te verdedigen tegen de reaktie en om de nationale onafhankelijkheid te vrijwaren. De vorming van een regering van volksdemocratie is slechts mogelijk wanneer de heersende monopolieburgerij in hoge mate is verscheurd en wanneer haar staatsapparaat in hoge mate is gedesorganiseerd.

De ervaring van de Derde Internationale is hierbij van grote betekenis voor de huidige situatie.

In 1935 dreigde de tweede wereldoorlog, de fascistiese agressie-oorlog. Dimitrov kwam op voor "de vorming van een regering van het proletarische eenheidsfront of van het anti-fascistische volksfront".

"Deze regering kan niet de definitieve redding brengen. Zij is niet in staat om de heerschappij van de klasse van de uitbuiters omver te werpen en daarom kan zij ook niet definitief het gevaar van de fascistiese kontra-revolutie verwijderen. Bijgevolg is het nodig zich voor te bereiden voor de socialistiese revolutie".

"Wij zijn bereid de verantwoordelijkheid te delen (...) op het ogenblik waarop het erom zal gaan een regering te vormen op basis van het eenheidsfront".

Welke regering is dat? In welke omstandigheden kan er van zo'n regering sprake zijn? Vóór alles is het een regering van strijd tegen het fascisme en de reaktie. Zo'n regering moet de vrucht zijn van de beweging van het eenheidsfront; zij mag in geen enkel opzicht beperkingen opleggen aan de aktiviteit van de kommunistiese partij en van de massa-organisaties van de arbeidersklasse; integendeel, zij moet vastberaden maatregelen treffen tegen de kontra-revolutionaire geldmagnaten en hun fascistiese agenten."

"In welke objektieve omstandigheden is de vorming van zo'n regering mogelijk? In het algemeen kan men hierop antwoorden: in de omstandigheden van een politieke crisis, de dag dat de heersende klassen niet meer in staat zijn de krachtige opgang van de anti-fascistische massabeweging in toom te houden."

"Mijns inziens zijn de belangrijkste voorwaarden de volgende:

- ten eerste: het staatsapparaat van de burgerij moet voldoende gedesorganiseerd en verlamd zijn, zodanig dat de burgerij niet meer kan verhinderen dat er een regering van strijd tegen de reaktie en het fascisme tot stand komt;
- ten tweede: de brede arbeidersmassa's, en in het bijzonder de massa-sindikaten, moeten zich onstuimig oprichten tegen het fascisme en de reaktie; ze zijn evenwel nog niet bereid om on-

der leiding van de partij in opstand te komen voor de verovering van de sovjet-macht;

- ten derde : binnen de rangen van de sociaal-demokratie en van de andere partijen van het eenheidsfront moet de differentiatie en de evolutie naar links tot het volgende resultaat geleid hebben, namelijk dat een aanzienlijk deel onder hen onverbiddelijke maatregelen eisen tegen de fascistten en de andere reaktionairen, dat zij samen met de kommunisten tegen het fascisme strijden en dat zij openlijk tussen komen tegen de reaktionaire en anti-kommunistiese elementen binnen hun eigen partij".

"Wij eisen van de regering van het eenheidsfront dat zij radikale, vastberaden revolutionaire eisen verwezenlijkt, die beantwoorden aan de situatie".

Welke zijn deze eisen? Vastberaden maatregelen tegen het grootkapitaal. Onverbiddelijke onderdrukking van de fascistten. Bewapening van de arbeidersklasse. Ontbinding van de politie en haar vervanging door gewapende arbeidersmilities. Verbetering van de levensvoorwaarden van het volk, ondermeer door de inbeslagname van de appartementen van de rijken ten voordele van de daklozen. Controle van de produktie en van de banken, enz. De kommunistiese partijen streden voor een dergelijke regering; tijdens de oorlog werden reeds de embryo's gevormd van een dergelijke regering. Na de oorlog werden regeringen van volksdemokratie opgericht in verscheidene landen.

"De staat van de volksdemokratie vertegenwoordigt de macht van de arbeiders, van de grote meerderheid van het volk onder de leidende rol van de arbeidersklasse. Dit betekent op de eerste plaats dat de macht van de kapitalisten en de grootgrondbezitters is omvergeworpen en dat de macht van de werkers van de stad en van het platteland is gevestigd onder de leiding van de arbeidersklasse; (...)

De staat van de volksdemokratie komt naar voor als een staat van de overgangperiode, die ertoe geroepen is de ontwikkeling van het land te verzekeren op de weg van het socialisme".

5. KRITIEK OP DE TROTSKISTIESE LIJN VAN DE UC-LEIDING.

5.1. De strijd voor nationale onafhankelijkheid likwideren door vijanden en bondgenoten op dezelfde manier te behandelen.

De verdediging van de nationale onafhankelijkheid is een essentiële taak van de arbeidersklasse, op dit ogenblik waarop de dreiging van een sociaal-imperialistische agressie reëel is. In haar tekst geeft de UC-leiding de grote lijnen aan van "de marxistische-leninistische strategie en taktiek". Daarin komt de strijd voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid niet eens voor! Dit brengt op de meest klare manier tot uiting dat de trotskistische elementen van de UC-leiding de strijd voor de nationale onafhankelijkheid niet effectief willen voeren, en dat zij deze strijd niet als een essentieel punt voor het gehele agitatie- en propagandawerk beschouwen.

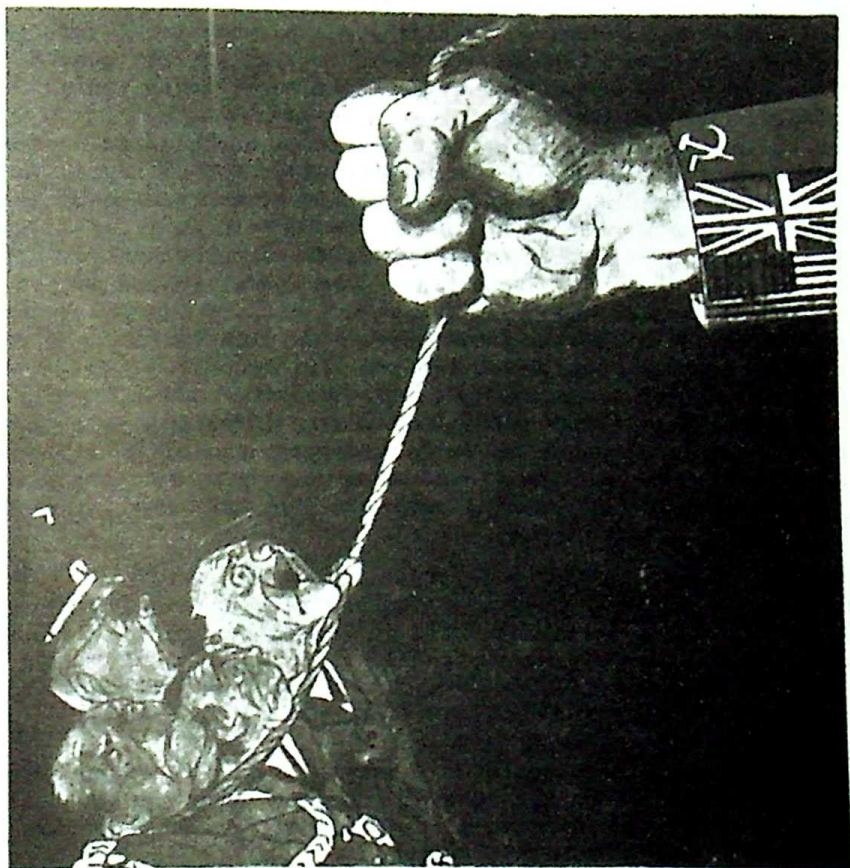
In haar "strategie en taktiek" vermeldt de UC-leiding het volgende : *"De strijd voor de vrede moet op een revolutionaire manier gevoerd worden. Dit betekent (...) : de imperialistische politiek van de Belgische bourgeoisie aanklagen en haar medeplichtigheid met de twee supermachten. (Dit staat tegenover de illusies van de opportunisten, volgens wie een deel van de Belgische monopolies tans onze 'bondgenoot' zou zijn in de strijd tegen de twee supermachten)."*

Dit is in feite een 'theorie' om de strijd voor nationale onafhankelijkheid te likwideren, door bewust verwarring te zaaien over de vraag : tegen wie is de strijd voor nationale onafhankelijkheid gericht?

De huidige strijd voor de vrede en de nationale onafhankelijkheid in West-Europa is gericht tegen de Verenigde Staten en voornamelijk tegen de Sovjet-Unie.

De huidige strijd is op de tweede plaats gericht tegen die delen van de monopolieburgerij en tegen die politieke krachten in West-Europa, die zich opstellen aan de zijde van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten.

Ten overstaan van die delen van de burgerij welke zich min of meer onafhankelijk opstellen tegenover de supermachten, volgt het proletariaat een politiek van eenheid en strijd, van eenheid door strijd. Eenheid telkens als deze delen van de burgerij een stap zetten in de richting van de nationale onafhan-

EEN SOVJET AFFICHE TIJDENS DE TWEDE WERELDOORLOG.
ONDER LEIDING VAN KAMERAAD STALIN PROPAGEERDE DE KOMMUNISTIESE
PARTIJ VAN DE SOVJET-UNIE HET EENHEIDFRONT TEGEN DE FASCISTEN.

kelijkheid, en in de mate waarin zij dit doen; strijd tegen de aarzelende en inkonsekvente houding die daarbij wordt aangemen, strijd tegen de algemene politieke opvattingen die daarbij worden gepropageerd. De strijd die hierbij wordt gevoerd is een strijd met het doel te komen tot een korrekst gemeenschappelijk standpunt van verzet tegen de vijanden van de nationale onafhankelijkheid.

De UC-leiding behandelt de vijanden en de bondgenoten op dezelfde manier; dit heeft als gevolg dat er van de strijd voor nationale onafhankelijkheid, van het front voor nationale onafhankelijkheid niets over blijft. De UC-leiding staat op het standpunt van het trotskisme. Ook de trotskisten verklaren in woorden dat zijn voor de nationale onafhankelijkheid zijn; maar ze voegen er onmiddellijk aan toe dat zij daarbij "geen enkele steun" aan de Belgiese burgerij willen verlenen. Dit is ook het standpunt van de UC-leiding. Zij schrijft :

"AMADA verleent zijn 'steun' aan de 'politiek van nationale onafhankelijkheid' van de 'inkonsekvente patriottiese burgerij'. Deze steun, verleend in de huidige omstandigheden, spreekt de frase van AMADA tegen (het is niets meer dan een frase) over het 'zelfstandig programma van het proletariaat'."

(UR 68, p. 16, kol. 5).

In haar verklaring voor het eerste plenum spreekt de UC-leiding in woorden over de strijd voor de nationale onafhankelijkheid, maar zij likwideert in de feiten opnieuw de inhoud van deze strijd. De centrale stelling is : *"Het proletariaat (...) moet tegenwoordig de strijd voor de vrede, de nationale onafhankelijkheid en de veiligheid voeren (...) tegen zijn eigen burgerij op de eerste plaats"*.

De strijd voor de nationale onafhankelijkheid is een inhoudsloze frase als men de vijanden niet onderscheidt van de bondgenoten. Jdanov zei over de strijd voor Nationale onafhankelijkheid in West-Europa het volgende :

"Het is aan de kommunistiese partijen dat de bijzondere historische rol toekomt, zich aan het hoofd te stellen van de weerstand tegen het Amerikaans plan voor onderwerping van Europa en om resoluut alle binnenlandse hulpstroepen van het Amerikaans imperialisme te ontmaskeren. Terzelfdertijd moeten de kommunisten alle echte patriottiese elementen ondersteunen, die niet aanvaarden dat aan hun vaderland schade wordt berokkend, die willen strijd voeren tegen de onderwerping van hun vaderland aan het vreemd kapitaal en voor de vrijwaring van de nationale soevereiniteit van hun land. De kommunisten moeten de leidende kracht zijn, die alle anti-fascistiese en vrijheidslievende elementen meetrekt in de strijd tegen de nieuwe ekspansionistiese plannen van Amerika voor de onderwerping van Europa".

5.2. De strijd voor de versterking van de nationale verdediging en voor de democratisering van het leger verwerpen.

Welke is de objektieve politieke en militaire situatie in Europa?

"Een massa feiten, naar voor gebracht op het kollokwium, tonen het beangstigend beeld van een Sovjet-Unie, die klaar staat om West-Europa te overrompelen (...). (Het Kremlin) manipuleert pro-Russiese krachten om wanorde en verscheuring te provoceren in sommige van deze staten; dit gaat zelfs tot het aansporen tot militaire rebellie, om deze landen in zijn invloedssfeer te brengen; Het Russies revisionisme strekt zijn blik uit over het hele gebied dat gaat van de Baltiese zee tot de Middellandse Zee, van de Balkan tot het Iberies schiereiland, vol ongeduld om dit hele gebied stuk voor stuk te verslinden". (PI 10-76)

In deze objektieve situatie steunt de Chinese Kommunistiese Partij het volgend ordewoord :

"De nationale verdediging versterken om het hoofd te bieden aan een Russiese militaire dreiging" (PI 37-75, p. 27).

De trotskistiese klik die UC leidt, gaat wild tekeer tegen di ordewoord : *"Oproepen om de 'nationale verdediging te versterken' in het algemeen, zonder het klassekarakter te specificeren dat wij daaraan moeten geven, is een ordewoord dat de arbeidersklasse bedriegt" (UR 68, p. 16, kol. 5). "AMADA begint het chauvinisme te propageren. Wat AMADA vertelt over de 'versterking van de nationale verdediging van België' bevestigt (...) haar nieuwe politiek van verzoening met de imperialistiese burgerij" (P.16, kol. 4).*

Dit is opnieuw de trotskistiese politiek van "geen enkele steun aan de burgerij".

In de huidige omstandigheden stelt zich de vraag : moet België zelfstandig zijn nationale verdediging versterken, ja of nee? De pro-Amerikaanse en voornamelijk de pro-Russiese krachten antwoorden neen.

De arbeidersklasse is voorstander van de versterking van de zelfstandige nationale verdediging; zij ondersteunt die delen van de burgerij die eveneens voor dit ordewoord opkomen. Terzelfdertijd voert de arbeidersklasse strijd tegen deze delen van de burgerij over de vraag op welke manier en met welk doel de nationale verdediging moet worden versterkt.

Om hun politiek van "geen enkele steun" te verantwoorden, wijzen de trotskisten van de UC-leiding op het klassekarakter van het Belgies leger, op zijn kontra-revolutionaire rol, enz.
"De 'nationale verdediging' van de burgerij zal altijd gepaard

gaan met imperialistische en kontra-revolutionaire handelingen (...) De burgerij doet dit enkel om haar winsten te redden (...) De burgerij (...) verzet zich (...) tegen de nationale verdediging van het proletariaat". (p. 16 kol. 5)

Dit alles strookt met de waarheid. De marxist-leninisten trekken daar het besluit uit dat de eenheid die ze sluiten met bepaalde delen van de burgerij voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid, een eenheid moet zijn, gebaseerd op strijd, een eenheid, tot stand gebracht door strijd.

Indien er geen strijd is tegen de reaktionaire politiek van de monopolieburgerij in het eenheidsfront, zullen de kommunistiese en progressieve krachten worden verpletterd, het front zal zich niet kunnen ontplooiën onder de volksmassa's, en de monopolieburgerij zal kapituleren voor de vijand. De strijd tegen de reaktionaire politiek van de monopolieburgerij is noodzakelijk om de progressieve krachten onder de volksmassa's uit te breiden, om de tussenliggende krachten te winnen en om de patriottiese delen van de grote burgerij te verplichten de strijd tegen de vijand voort te zetten.

Hoe moet de arbeiderklasse, onder het kapitalisties regime, bij een naderende fascistiese agressie, optreden voor de versterking van de nationale verdediging? Ook op deze vraag antwoordt de UC-leiding op dezelfde manier als de trotskisten. De trotskisten verwerpen de strijd voor een radikale demokratisering van het burgerlijk leger; dit zou "reformisme" zijn, omdat het de "illusie" zou verspreiden dat het kapitalisme fundamenteel kan veranderen zonder socialistiese revolutie; omdat het de "illusie" zou verspreiden dat de echte democratie voor de arbeiders mogelijk is zonder de omverwerping van het kapitaal. Onder dit voorwendsel bekampen de trotskisten de strijd voor de democratie.

Lenin geeft het volgende algemene antwoord op dit probleem :

"Het kapitalisme in het algemeen en het imperialisme in het bijzonder maken van de democratie een illusie; maar terzelfdertijd wekt het kapitalisme onder de massa's demokratiese verzuchtingen op, het brengt demokratiese instellingen tot stand, het verscherpt het antagonisme tussen het imperialisme dat de democratie ontkent, en de massa's die streven naar democratie. Men kan het kapitalisme en het imperialisme niet omverwerpen door demokratiese hervormingen, hoe'ideaal' die ook mogen zijn, maar alleen door een ekonomiese revolutie; maar het proletariaat is niet in staat de ekonomiese revolutie door te voeren, indien het niet is opgevoed in de strijd voor de democratie". (Lenin XXIII, p. 23).

De trotskisten die UC leiden formuleren de volgende aanklacht : "Het militair programma van AMADA verdedigt reformistiese stellingen over het burgerlijk leger en is een programma van ver-

raad voor wat betreft het leger van het proletariaat".
"Het 'volledig gedemocratiseerd' leger onder het imperialisties regime is bedrog, een kleinburgerlijke onnozelheid".

De trotskistische stellingen staan diametraal tegenover de posities van de Derde Internationale :

"Naar onze overtuiging is de burgerij niet in staat de veiligheid van het land te vrijwaren. Men kan dit slechts bereiken door de algemene bewapening van het volk, door de vermelting van het leger met het volk". (Marty).

"Indeze situatie worden de meest stoumoedige maatregelen voor de democratisering van het leger absoluut noodzakelijk". (Fr-coli).

SOLDATEN VAN HET VOLKSBEVRIJDINGSLEGER VAN ALBANIE.

5.3. De strijd voor economiese en demokratiese rechten afdoen als "revisionistiese marchandage".

Bij de voorbereiding en de organisatie van een nationaal eenheidsfront tegen een fascistiese of sociaal-fascistiese agresie, voert de arbeidersklasse een politiek van eenheid en strijd tegenover de patriottiese burgerij.

Een eenheid die beantwoordt aan de belangen van het proletariaat kan slechts worden verwezenlijkt door het korrek organiseren van de klassenstrijd tegen de patriottiese burgerij. Het proletariaat organiseert de klassenstrijd om zijn levensnivo te verbeteren en om zijn demokratiese rechten te vrijwaren, teneinde de nationale eenheid en de mobilisatie van het hele volk voor de verdediging van de nationale onafhankelijkheid te verwezenlijken.

De trotskisten van de UC-leiding vallen deze politiek van eenheid en strijd aan. Zij schrijven :

"Het imperialisme, daarbij inbegrepen dat van de tweede wereld, is de 'schaamteloze uitbuiting' van het proletariaat. AMADA loochent dat! AMADA schrijft aan het adres van de Belgiese kapitalisten : 'Wanneer de arbeiders en werkers schamteloos worden uitgeperst door het grootkapitaal, zullen ze zich nooit tevolle kunnen mobiliseren voor de nationale verdediging. Het levensnivo en de werkomstandigheden van de massa's moeten verbeterd worden opdat ze hun krachten met volle entoesiasme kunnen ontplooiën voor de nationale verdediging'. (...) Zo gaat AMADA vragen aan de kapitalisten om de arbeidersklasse niet meer 'schamteloos' uit te buiten, in ruil waarvoor zij hen 'entoesiaste' soldaten belooft. Is dat niet de metode van de revisionistiese marchandage, die erin bestaat 'de arbeiders te verdedigen' door de welwillendheid van de patroons te winnen en door hun belangen te vleien?" (p. 15, kol. 5).

"Het imperialisme is de reaktie (...). In tijden van oorlog wordt het regime van anti-volkse verdrukking versterkt. AMADA loochent dat! AMADA durft spreken over een arbeidersklasse 'die alle politieke vrijheden bezit' en zij spiegelt deze illusie voor onder het imperialisme, onder de diktatuur van de monopolies!" (p. 15, kol. 5).

Deze trotskistiese taal wordt gekenmerkt door haar blinde haat tegen de kommunistiese politiek. De trotskisten verwerpen de politiek van eenheid en strijd met de burgerij in een nationaal front. De trotskisten vervalsen de betekenis van de strijd voor ekonomiese rechten en demokratie onder het imperialisme. Over dit laatste schreef Lenin het volgende : (In deze tekst drijft Lenin de spot met diegenen die verklaren dat de strijd voor

demokratie alleen "illusies" kan wekken) :

"Het imperialisme is de ontkenning van de democratie; 'dus' de democratie is 'niet realiseerbaar' in het kapitalisties regime. De imperialistische oorlog is een schreeuwende verkrachting van elke democratie(...); 'dus' het dient tot niets te diskussiëren (...) over de democratie(...) Men kan tegenover de imperialistische oorlog 'slechts' het socialisme 'stellen'; de enige 'uitkomst' is het socialisme; 'dus', democratische ordewoorden formuleren in het minimumprogramma, dit wil zeggen nog onder het kapitalisties regime, is een bedrog of een illusie, bestemd om het ordewoord van de socialistiese revolutie te verduisteren, te verwijderen, enz. (...). Dat is zijn fundamentele fout op het gebied van de logica". (Lenin XXIII, p.22-23).

5.4. Het "autonome militair programma" van de UC-leiding is een programma van het Russies sociaal-imperialisme.

De UC-leiding verklaart : "Het militair programma van AMADA verdedigt reformistische stellingen over het burgerlijk leger, en het is een programma van verraad voor wat betreft het leger van het proletariaat" (p. 17, kol. 1).

De UC-leiding stelt tegenover het programma van AMADA haar eigen programma, dat niets anders is dan een programma van het sociaal-imperialisme. Wij citeren de volledige tekst :

"De Belgiese burgerij in haar geheel is in deze strijd helemaal niet onze "bondgenoot"; zij is tegenwoordig onze hoofdvijand.

Een autonoom politiek en militair programma verdedigen en toepassen, met als belangrijkste eisen :

- intrekking van het plan Van den Boeynants en het wetsontwerp Vranckx; opheffing van de bijzondere repressiekorpsen (politie, rijkswacht, enz.); het recht voor de arbeidersorganisaties om aan hun leden te leren wapens te gebruiken en om naar goeddunkende instructeurs te kiezen;
- verbod van de fascistiese organisaties;
- terugtrekking van België uit het Atlanties Bondgenootschap en de NATO; uitwijzing van de SHAPE uit het Belgies grondgebied;
- Dat België de pacifistische politiek aanklaagt van de zogenaamde "Konferentie voor veiligheid en samenwerking in Europa";
- terugtrekking van de Belgiese troepen uit de Bondsrepubliek Duitsland;
- Terugtrekking van België uit alle neo-kolonialistische internationale organisaties en intrekking van alle neo-kolonialis-

*tiese bepalingen van de samenwerkingsverdragen;
- erkenning van de revolutionaire regeringen voor nationale bevrijding.*

(Dit staat tegenover de kontra-revolutionaire posities, die illusies verspreiden over een "volledig gedemocratiseerd" imperialistisch leger, en die de imperialistische drijfverijen van de Belgiese burgerij verdoezelen)."

(UR 68, p. 17, kol. 5).

Ten eerste : het militair programma moet klaar gericht zijn tegen de hoofdvijand. Het moet een klare politieke basis hebben van strijd tegen de twee supermachten en voornamelijk tegen de Sovjet-Unie, de meest gevaarlijke oorlogshaard. Het programma van UC is voornamelijk gericht tegen het Amerikaans imperialisme en tegen het Belgies leger; de hoofdvijand, het sociaal-imperialisme, wordt niet aangevallen.

Ten tweede

Ten tweede : Er wordt leschts één toespeling gemaakt op het sociaal-imperialisme, waar men spreekt over het "aanklagen door België van de pacifistische politiek" van de Konferentie van Helsinki. De essentie van Helsinki wordt vervalst : Helsinki verspreidt illusies over de "détente" om het ekspansionisme en de voorbereiding op agressie-oorlogen van de Sovjet-Unie te verbergen.

Ten derde : De UC-leiding eist alleen de ontbinding van de NATO, wat een eis is van het sociaal-imperialisme. Het oorlogsgevaar in Europa komt niet van de NATO, maar wel van de agressieve politiek van het Warschaupakt. De marxist-leninisten eisen dat de strijd van de Europese volkeren op de eerste plaats gericht is tegen het agressieve Warschaupakt en tegen alle bilaterale militaire akkoorden tussen de Sovjet-Unie en de landen van Oost-Europa.

Ten vierde : Naast de terugtrekking van België uit de NATO eist de UC-leiding de intrekking van het plan VDB. Deze ordewoorden komen van de sociaal-imperialisten, die de verzwakking van de nationale verdediging van België beogen. Wanneer de marxist-leninisten de NATO en het plan VDB bekampen, moeten zij op de eerste plaats stelling nemen voor de versterking van de nationale verdediging op basis van de algemene mobilisatie van het volk en op demokratiese grondslag.

Ten vijfde : Over het Belgies leger zegt de UC-leiding twee zaken. Vooreerst bekampt zij het plan VDB en vervolgens verwerpt zij de eisen voor een radikale demokratisering van het leger als "kontra-revolutionaire posities". Dit is een verdediging van

de sociaal-imperialistische politiek, die de nationale defensie van België wil ondermijnen en een razende aanval op de marxisties-leninistische politiek voor het doorvoeren van vastberaden demokratiese maatregelen in het leger. De UC-leiding bekamp niet alleen het meest essentiële ordewoord in de huidige situatie van een dreigende agressie-oorlog, nl. het ordewoord van de versterking van de nationale verdediging; de UC-leiding bekamp eveneens deze vormen van versterking van de nationale onafhankelijkheid, die rechtsstreeks overeenkomen met de onmiddellijke en historische belangen van het proletariaat.

Ten zesde : De UC-leiding spreekt met geen woord over de strijd tegen de valse "K"P-leiding, die optreedt als een vijfde kolonne die de Russiese agressie-oorlog voorbereidt. De UC-leiding beschermt de krachten die de Russiese aanvalsoorlog tegen West-Europa voorbereiden. De UC-leiding eist echter wel het verbod van de fascistiese organisaties, die tans niet de hoofdvijand zijn.

Ten zevende : de UC-leiding spreekt over de bewapening van "de arbeidersorganisaties". De UC-leiding spreekt echter met geen woord over het politiek programma van deze organisaties, dat on dubbelzinnig moet gericht zijn op de verdediging van de nationale onafhankelijkheid tegen de Verenigde Staten en voornamelijk tegen de Sovjet-Unie. Deze voorwaarde niet vermelden betekent dat men de sociaal-facistiese "arbeidersorganisaties" de gelegenheid geeft zich te bewapenen en pro-Russiese akties te ondernemen.

DEEL IV : DE VOLKSDEMOKRATIESE REVOLUTIE IS DE RECHTSTREEKSE VOORBEREIDING VAN DE SOCIALISTIESE REVOLUTIE.

We leven in het tijdperk van het imperialisme en de proletariëse revolutie. Het strategische doel van de kommunisten in Europa bestaat erin de imperialistische bourgeoisie omver te werpen en de diktatuur van het proletariaat te vestigen. In de strijd voor het strategische doel van de diktatuur van het proletariaat kunnen we verschillende etappes onderscheiden. Wanneer de imperialistische burgerij van de Sovjet-Unie een agressie-oorlog onderneemt tegen West-Europa, zal de taak van de arbeidersklasse zich als volgt stellen : alle krachten verenigen die kunnen verenigd worden rond de arbeidersklasse om een deel van de imperialistische burgerij, namelijk de Russische sociaal-imperialistische burgerij en alle delen van de Europese burgerij die met haar kollaboreren, te vernietigen. De proletariëse revolutie in Europa zal bijgevolg in een eerste etappe een nationaal en democratisch karakter aannemen, en de vernietiging beogen, niet van de gehele burgerij, maar van de Russisch-sociaal-imperialistische burgerij en de Europese burgerij die kollaboreert.

Het proletariaat vat zijn huidige strijd op in het kader van één revolutionaire strijdbeweging voor zijn strategische doel : de burgerij vernietigen en de macht van de arbeidersklasse vestigen; de eerste etappe wordt opgevat als een onderdeel van de socialistische revolutie, als een etappe waarin nationale en democratische taken worden opgelost en waarin de noodzakelijke voorwaarden worden verwezenlijkt voor het vernietigen van de hele burgerij. Wanneer men de band verbreekt tussen de etappe voor nationale onafhankelijkheid en de socialistische revolutie, komt men onvermijdelijk in het revisionisme terecht. Daarom moet de strijd voor de nationale onafhankelijkheid tevens de strijd zijn voor de vestiging van een staatsmacht van volksdemocratie.

Tijdens de nationale weerstandsoorlog komen de voorwaarden voor de socialistische revolutie tot rijpheid. Lenin heeft erop gewezen dat het absurd is de proletariëse revolutie te willen door-

voeren, indien niet een aantal voorwaarden zijn tot rijpheid gekomen. Deze voorwaarden kunnen tot rijpheid komen tijdens het proces van de revolutionaire strijd voor nationale onafhankelijkheid en volksdemocratie.

Welke zijn deze voorwaarden ?

De vijanden van de arbeidersklasse, de krachten die de monopolieburgerij vertegenwoordigen, moeten onderling zijn verscheurd; ze moeten door een uitputtende onderlinge strijd ten zeerste zijn verzwakt. Daardoor moet de bruikbaarheid en doeltreffendheid van de ideologische, politieke en militaire middelen die zij kunnen inzetten tegen de arbeidersklasse, ten zeerste zijn afgezwakt.

Alle "demokratiese" krachten van de burgerij en de kleinburgerij moeten in de praktijk hun halfslachtig en hun lafhartig karakter hebben getoond. De massa's moeten zich door hun ervaring hebben overtuigd dat de "linkse" woorden van deze burgerlijke en kleinburgerlijke groepen een masker zijn voor eindeloze aarzelingen, schrik voor de strijd, verlangen naar een "vreedzaam en rechtvaardig" kompromis met de vijanden van het volk.

De Kommunistiese Partij moet ideologies en politiek zijn gestaald, haar leden moeten zich getoond hebben als vastberaden revolutionaire strijders van de arbeidersklasse en de werkende klassen. De Partij moet in de revolutionaire strijd een ijzeren discipline hebben gesmeed. Zij moet haar rangen hebben uitgebreid zodat zij alle voorhoede-elementen van de arbeiders en werkers omvat. Zij moet een massapartij zijn geworden, die de meerderheid van de arbeidersklasse achter zich weet staan.

De brede massa's van het volk moeten doordrongen zijn van haat tegen de klassevijanden en zij moeten zich hebben afgekeerd van de burgerlijke en kleinburgerlijke verzoeners. Zij moeten bereid zijn de Kommunistiese Partij te volgen voor de meest vastberaden akties, omdat zij doordrongen zijn van de bereidheid om alles op te offeren om een einde te maken aan de reactionaire terreur en dwingelandij.

In de revolutionaire strijd voor nationale onafhankelijkheid en volksdemocratie worden reeds de kiemen gevormd voor een regime van diktatuur van het proletariaat. Het etappedoel is niet de vestiging van de diktatuur van het proletariaat, wel de vestiging van een revolutionaire demokratiese diktatuur van alle patriottiese en demokratiese klassen. In deze demokratiese diktatuur zijn echter reeds kiemen aanwezig die kunnen uitgroeien tot de proletariese diktatuur.

1 Ten eerste. In de strijd voor volksdemocratie wordt de arbeidersklasse, onder leiding van de Kommunistiese Partij, de leidende kracht. In de nationale weerstandsoorlog treedt de Kommunistiese Partij op als de meest klaarziende, de meest aan het

volk toegewijde, de meest aktieve, de best, gedisciplineerde strijdorganisatie. Talrijke voorhoede-elementen van de arbeidersklasse en de werkende klassen die zich willen inzetten voor de nationale en sociale bevrijding, zullen de rangen van de partij vervoegen. In de nationale weerstandsoorlog wordt duidelijk dat de arbeidersklasse de meest onverzettelijke vijand is van het fascisme en van de uitbuiting, dat zij in staat is tot de grootste zelfopoffering, de grootste heldhaftigheid, de grootste standvastigheid, dat zij de enige klasse is die de belangen van de hele natie konsekvent weet te verdedigen. De Kommunistiese Partij moet zich tenvolle steunen op de arbeidersklasse en alle krachten van de arbeidersmassa tot ontwikkeling brengen, hen organiseren en vormen, omdat de revolutionaire aktiviteit van de massa der arbeiders de basis is voor de overwinning in een nationale oorlog en voor de overgang naar het socialisme. De leidende rol van de Kommunistiese Partij en van de arbeidersklasse maakt de overgang mogelijk van een volksdemokratische diktatuur naar de diktatuur van het proletariaat.

- 2 Ten tweede. In de strijd voor volksdemokratie groeneren alle werkende klassen en patriottiese krachten zich rond de arbeidersklasse. Wanneer het land door een hegemonistiese macht wordt bezet, moet de arbeidersklasse een nationaal bevrijdingsfront oprichten op basis van het minimumprogramma van de arbeidersklasse, het programma van nationale onafhankelijkheid en demokratie. Het nationaal bevrijdingsfront is gebaseerd op de gewapende strijd tegen de bezetter en verenigt alle sociale klassen die de vernietiging eisen van de vreemde bezetting en van haar binnenlandse instrumenten..

Het nationaal bevrijdingsfront moet zich steunen op de arbeidersklasse en op de werkende klassen en het moet openstaan voor alle patriottiese krachten, die ijveren voor nationale onafhankelijkheid en demokratie, en die de nationale opstand willen voorbereiden. Ten overstaan van de reaktionaire burgerlijke krachten, die zich eveneens verzetten tegen de vreemde overheersing, moet het front een politiek voeren van eenheid en strijd. Het front moet ijveren voor de organisatoriese eenheid van alle patriottiese krachten op basis van een juist minimum-platform. Het front moet tevens vormen van eenheid zoeken met de reaktionaire burgerlijke krachten, in de mate waarin zij effektief tegen de vreemde bezetter vechten; het front moet strijd voeren tegen het politiek programma van deze delen van de burgerij, omdat het noodzakelijk voert naar de nederlaag en de nationale onderwerping.

De wezenlijke krachten van het nationaal front zijn de arbeidersklasse en de werkende klassen: het bondgenootschap tussen deze klassen onder leiding van de arbeidersklasse maakt de overgang mogelijk naar de diktatuur van het proletariaat.

3 Ten derde. In de nationale weerstandsoorlog wordt het revolutionaire volksleger, onder de leiding van de Kommunistiese Partij, gevormd. De arbeidersklasse en de werkende klassen moeten tijdens een sociaal-imperialistische bezetting hun eigen, zelfstandige gewapende krachten oprichten. Dit leger wordt oorspronkelijk gevormd door kleine partizanen-eenheden, die later in grotere legereenheden worden bijeengebracht. Dit leger moet gebouwd zijn op revolutionaire elementen uit de arbeidersklasse; ook revolutionairen uit de andere werkende klassen moeten er worden bij ingeschakeld. Vanaf het begin moet dit leger worden opgebouwd als een leger van de werkende klassen, dat dient om de politieke taken uit te voeren waarvoor de volksmassa's zich geplaattst zien. Dit leger moet geleid worden door het politiek ideaal van onafhankelijkheid en democratie en door de juiste politieke lijn van de nationale bevrijdingsstrijd. Van meetaf aan moeten politieke kommissarissen speciaal belast zijn met de leiding van het politiek werk; tevens moeten in het volksleger kommunistiese cellen worden gevormd, die de politiek van de Partij propageren onder alle revolutionaire soldaten. Het gehele politieke en organisatorische werk tijdens een periode van nationale weerstand moet gericht zijn op de nationale gewapende opstand. Alleen een nationale opstand kan uiteindelijk de definitieve verplettering van de bezettingsmacht verzekeren. De opbouw van een revolutionair volksleger en de algemene bewapening van de werkende klassen zijn beslissende factoren voor de overgang naar de socialistiese revolutie.

4 Ten vierde. *"De taak van elke echte volksrevolutie bestaat erin de oude staatsmachine te vernietigen"*. (Albanie aujourn'hui, 3, 76, p. 51).

1. Het uitbreken van een nieuwe wereldoorlog zal voor de derde maal aantonen dat het imperialisme en het streven van de imperialistische machten naar de wereldhegemonie, leidt naar oorlog over de hele wereld. Het uitbreken van een nieuwe oorlog zal tevens bewijzen dat het burgerlijk staatsapparaat niet in staat is de nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit van België te vrijwaren, zoals het ook niet in staat is democratie en sociale vooruitgang te verzekeren voor de werkende klassen. Het uitbreken van de oorlog zal de werkende massa's bewust maken van het failliet van het burgerlijk regime, gebouwd op de dictatuur van het monopoliekapitaal, het failliet van zijn instellingen en van zijn juridiese grondslagen.

2. Tijdens een sociaal-imperialistische overheersing wordt de Russiese bezettingsmacht de hoofdvijand van de arbeidersklasse en van de volksmassa's van België. Een deel van de grote burgerij zal de nationale belangen verraden om haar privileges te behouden, door samenwerking met het sociaal-imperialisme. Het

burgerlijk staatsapparaat zal worden gezuiverd van anti-Russiese krachten en zal werken in dienst van het Russies sociaal-imperialisme.

In deze etappe van de revolutionaire strijd stellen zich daarom twee taken aan de arbeidersklasse, die onverbrekkelijk met elkaar verbonden moeten worden: de taak van het verjagen van de vreemde bezetter en het veroveren van de nationale onafhankelijkheid, en de taak van het vernietigen van het staatsapparaat dat voor de bezetter werkt en het vestigen van een staatsapparaat van volksdemocratie.

3. Tijdens de nationale weerstand verenigt het nationaal bevrijdingsfront alle revolutionaire klassen en patriottiese krachten onder leiding van de arbeidersklasse. Het Front moet op nationaal, regionaal en plaatselijk vlak organen in het leven roepen, die als taak hebben het hele volk te mobiliseren voor de politieke massastrijd en voor de gewapende strijd en het hele volk te organiseren voor de nationale opstand.

Deze organen moeten representatief zijn voor alle revolutionaire klassen en patriottiese krachten, ze moeten nauw verbonden zijn met de volksmassa's, en efficiënt zijn afgestemd op hun taak van het leiden van de politieke en de gewapende strijd. Deze organen, die het volk mobiliseren voor de revolutionaire strijd en voor de nationale opstand, zijn de embryo's van een regering van volksdemocratie. Ze zijn de embryo's van een staatsapparaat, dat werkelijk de belangen van de volksmassa's uitdrukt, omdat het is gegroeid uit de revolutionaire strijd van de volksmassa's. Deze staatsmacht is radikaal tegengesteld aan het reaktinoaire staatsapparaat, dat in dienst staat van de bezetter en dat tot op de grond moet worden afgebroken door de nationale en volksdemocratische revolutie.

4. De reaktinoaire burgerij die deelneemt aan de nationale bevrijdingsstrijd wil de nationale onafhankelijkheid verwerven, maar ze wil ten allen prijze beletten dat de strijd een volksdemocraties karakter krijgt. Ze wil beletten dat de nationale bevrijding wordt verwezenlijkt door het organiseren van een volksrevolutie. Ze wil enkel de heerschappij van een vreemde imperialistische burgerij over België vervangen door de heerschappij van de Belgiese imperialistische burgerij. Wanneer dit patriottiese deel van de burgerij deelneemt aan de strijd, dan wil het daarbij het reaktinoaire en anti-volks staatsapparaat beschermen en in stand houden. Daarom eist zij de erkenning van de wettelijkheid van het burgerlijk regime van vóór de bezetting en de verzekering van de voortzetting van dit regime na de bevrijding, een eis die door de arbeidersklasse met beslistheid wordt afgewezen. Daarom vormt zij in het buitenland een "nationale regering", die onmiddellijk na de bevrijding de heerschappij van de Belgiese grootburgerij kan herstellen; de arbeiders-

klasse weigert elke regering te erkennen, die in het buitenland en buiten de revolutionaire strijd om wordt gevormd. Daarom wil de patriottische burgerij na de bevrijding het wezenlijk bestanddeel van het staatsapparaat in bescherming nemen en het behoeden voor de totale vernietiging door de nationale volksrevolutie.

In het nationaal eenheidsfront levert de arbeidersklasse een onverzettelijke politieke strijd tegen alle pogingen van de patriottische burgerij om het volksdemokraties karakter van de nationale bevrijding te ontkennen en te bekampen.

5. Bij het vernietigen van de vreemde bezettingsmacht door de nationale opstand, voert de revolutie strikt nationale en demokratiese taken uit. De nationale taken : het vernietigen van de vreemde sociaal-imperialistische bezettingsmacht en het onderdrukken van hun nationale kollaborateurs; demokratiese taken : het vernietigen van het sociaal-fascisties onderdrukkingssysteem.

De volksrevolutie stelt een onverbidde diktatuur in tegen de vreemde bezetters en hun kollaborateurs; deze diktatuur houdt de vernietiging in van alle wetten en instellingen waarop zij zich steunden, van al hun organisaties, van geheel hun economiese macht.

De volksrevolutie stelt een volksdemokraties regime in . Het volksleger, opgebouwd met revolutionaire arbeiders en werkers en gesteld onder de leiding van de Partij, is een fundamentele steunpilaar van dit regime. Uit de krachten die de algemene gewapende opstand hebben dorgevoerd, wordt een volksmilitie gevormd, die de taken van de politie op zich neemt. Volkstribunalen worden opgericht om de bezetters en hun kollaborateurs te oordelen; zij vormen de basis van een demokraties en revolutionair gerechtsapparaat. De meest dringende economiese eisen van de arbeiders en werkers worden voldaan. Alle demokratiese rechten worden gewaarborgd voor de arbeiders en werkers en hun revolutionaire organisaties. De arbeiderskontrolle wordt georganiseerd in de bedrijven.

Het regime van de volksdemokratie vertegenwoordigt de macht van de arbeidersklasse en de werkende klassen, onder leiding van de arbeidersklasse; dit betekent dat de macht van de imperialisten en grote kapitalisten is vernietigd.

6. *"In de omstandigheden van het kapitalisme in verval en van de organiese crisis van de burgerlijke demokratie, die het ontstaan geeft aan het fascisme, is geen enkele ernstige en blijvende demokratiese hervorming mogelijk, men kan niet vooruitgaan zonder de fundamenteen van het kapitalisme aan te tasten, zonder stappen te zetten naar het socialisme". (Dimitrov, Verzamelde Werken, p. 701).*

Na de vestiging van een volksdemokraties regime gaat de klassen-

strijd in alle hevigheid voort. De Kommunistiese Partij moet voornamelijk de rechtse gevaren bekampen en de volksmassa's steeds breder en dieper mobiliseren om voortdurend voorwaarts te gaan en nieuwe posities te veroveren op de klassevijand. De bedrijven van de patriottiese burgerij worden niet onteigend. Deze delen van de burgerij zullen zich echter onvermijdelijk verzetten tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen. Om hun heerschappij onbeperkt te herstellen, zullen zij steun zoeken bij buitenlandse imperialistiese machten en aldus de nationale onafhankelijkheid vertrapen. Om hun diktatuur in te stellen, zullen zij steun zoeken bij de sociaal-fascistiese krachten, die door de volksrevolutie werden verpletterd, en aldus de demokratie verraden.

De burgerij zal onvermijdelijk tegenaanvallen lanceren tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen; terzelfdertijd zal ze pogen alle reaktionaire krachten te hergroeperen om een burgeroorlog te beginnen. De Kommunistiese Partij moet de brede volksmassa's tenvolle voorbereiden en mobiliseren tegen het gevaar voor een burgeroorlog. De arbeidersklasse moet op alles zijn voorbereid, omdat de klassenstrijd uiterst scherpe vormen zal aannemen en de burgerij gebeurlijk een burgeroorlog zal uitlokken. In alle geval moet de arbeidersklasse de grote burgerij volledig verslaan, haar bedrijven nationaliseren en de diktatuur van het proletariaat vestigen. De diktatuur van het proletariaat zal de nodige kompromissen sluiten, ondermeer met bepaalde patriottiese burgerlijke krachten, en zij zal stap voor stap de socialistiese omvorming op de verschillende terreinen van het ekonomies en sociaal leven verwezenlijken.

De diktatuur van het proletariaat organiseert de maatschappij volgens de fundamentele belangen van de arbeidersklasse; alleen de arbeidersklasse is een konsekvente revolutionaire klasse die onverzoenlijk staat tegenover iedere vorm van uitbuiting en onderdrukking en die de bevrijding van alle andere werkende klassen nastreeft. De diktatuur van het proletariaat is een speciale vorm van klasse-bondgenootschap tussen het proletariaat, de avantgarde van de werkers, en de talrijke niet-proletariese lagen van werkers (kleinburgerij, kleine patroons, boeren, intellektuelen, enz.) of de meerderheid van deze lagen; het is een bondgenootschap gericht tegen het kapitaal, een bondgenootschap met het doel de totale omverwerping van het kapitaal, de totale vernietiging van de weerstand van de burgerij en van haar pogingen tot herstel, een bondgenootschap met als doel het vestigen en het definitief konsolideren van het socialisme.

INHOUD

.....	
DEEL I:	
DE ANALISE VAN DE DRIE WERELDEN.....	5
.....	
1. DE ALGEMENE KENMERKEN VAN HET IMPERIALISME.....	6
2. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE HUIDIGE FASE VAN HET IMPERIALISME.....	7
2.1. De derde wereld is een grote drijvende kracht geworden voor de vooruitgang van de wereldgeschiedenis.....	8
2.2. De twee supermachten zijn twee essentiële pijlers van het moderne kolonialisme.....	8
3. DE HUIDIGE INTERNATIONALE SITUATIE WORDT GEKENMERKT DOOR HET BESTAAN VAN DRIE WERELDEN.....	10
4. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE TWEDE WERELD.....	
4.1. Een houding van dialoog, onderhandeling en samenwerking met de landen van de derde wereld.....	11
4.2. De UC-leiding weigert de betekenis te erkennen van de dialoog van de tweede wereld met de derde wereld.....	13
4.3. Een houding van verzet en strijd tegen de kontrole, de overheersing en de expansionistiese politiek van de supermachten.....	19
4.4. De UC-leiding loochent dat de strijd tegen het hegemonisme de belangrijkste tendens is in West-Europa.....	23
5. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN HET RUSSIES SOCIAAL-IMPERIALISME.....	26
5.1. De ekonomiese basis van het Russies sociaal-imperialisme is het staatskapitalisme.....	27
5.2. De sociaal-fascistiese diktatuur.....	29
5.3. De militarisering van de ekonomie.....	29
5.4. Het streven naar wereldheerschappij.....	30
5.5. Rusland, de meest agressieve en gevaarlijke supermacht.....	32
5.6. De ongelijkmatige ontwikkeling van de imperialistiese machten leidt tot wereldoorlogen.....	33
5.7. De valse "K"IP's, vijfde kolonnes die de agressie van het Russies sociaal-imperialisme voorbereiden.....	36
6. EEN DERDE WERELDOORLOG EN DE POSITIE VAN AMERIKA EN DE NATO.....	41
6.1. De wereldoorlog komt voort uit de wedijver tussen de twee supermachten.....	42
6.2. Moet men geen onderscheid maken tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten?.....	43
6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en tanende hegemonistiese macht.....	44
6.4. De historiese ervaring van de anti-fascistiese oorlog '40-'45.....	45
6.5. De Sovjet-Unie heeft de plaats van Hitler-Duitsland ingenomen.....	47
6.6. Een wereldfront tegen de Russiese expansie en agressie.....	53
6.7. De houding tegenover de NATO.....	54
6.8. Het Albanese volk voerde een politiek van eenheid en strijd ten overstaan van Engeland en Amerika in het anti-fascistiese wereldfront.....	56
.....	

strijd in alle hevigheid voort. De Kommunistiese Partij moet voornamelijk de rechtse gevaren bekampen en de volksmassa's steeds breder en dieper mobiliseren om voortdurend voorwaarts te gaan en nieuwe posities te veroveren op de klassevijand. De bedrijven van de patriottiese burgerij worden niet onteigend. Deze delen van de burgerij zullen zich echter onvermijdelijk verzetten tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen. Om hun heerschappij onbeperkt te herstellen, zullen zij steun zoeken bij buitenlandse imperialistiese machten en aldus de nationale onafhankelijkheid vertrapen. Om hun diktatuur in te stellen, zullen zij steun zoeken bij de sociaal-fascistiese krachten, die door de volksrevolutie werden verpletterd, en aldus de demokratie verraden.

De burgerij zal onvermijdelijk tegenaanvallen lanceren tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen; terzelfdertijd zal ze pogen alle reaktionaire krachten te hergroeperen om een burgeroorlog te beginnen. De Kommunistiese Partij moet de brede volksmassa's tenvolle voorbereiden en mobiliseren tegen het gevaar voor een burgeroorlog. De arbeidersklasse moet op alles zijn voorbereid, omdat de klassenstrijd uiterst scherpe vormen zal aannemen en de burgerij gebeurlijk een burgeroorlog zal uitlokken. In alle geval moet de arbeidersklasse de grote burgerij volledig verslaan, haar bedrijven nationaliseren en de diktatuur van het proletariaat vestigen. De diktatuur van het proletariaat zal de nodige compromissen sluiten, ondermeer met bepaalde patriottiese burgerlijke krachten, en zij zal stap voor stap de socialistiese omvorming op de verschillende terreinen van het ekonomies en sociaal leven verwezenlijken.

De diktatuur van het proletariaat organiseert de maatschappij volgens de fundamentele belangen van de arbeidersklasse; alleen de arbeidersklasse is een konsekvente revolutionaire klasse die onverzoenlijk staat tegenover iedere vorm van uitbuiting en onderdrukking en die de bevrijding van alle andere werkende klassen nastreeft. De diktatuur van het proletariaat is een speciale vorm van klasse-bondgenootschap tussen het proletariaat, de avantgarde van de werkers, en de talrijke niet-proletariese lagen van werkers (kleinburgerij, kleine patroons, boeren, intellektuelen, enz.) of de meerderheid van deze lagen; het is een bondgenootschap gericht tegen het kapitaal, een bondgenootschap met het doel de totale omverwerping van het kapitaal, de totale vernietiging van de weerstand van de burgerij en van haar pogingen tot herstel, een bondgenootschap met als doel het vestigen en het definitief konsolideren van het socialisme.

INHOUD

DEEL I:
DE ANALISE VAN DE DRIE WERELDEN. 5

1. DE ALGEMENE KENMERKEN VAN HET IMPERIALISME. 6
 2. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE HUIDIGE FASE VAN HET IMPERIALISME. 7
 2.1. De derde wereld is een grote drijvende kracht geworden voor de vooruitgang van de wereldgeschiedenis. 8
 2.2. De twee supermachten zijn twee essentiële pijlers van het moderne kolonialisme. 8
 3. DE HUIDIGE INTERNATIONALE SITUATIE WORDT GEKENMERKT DOOR HET BESTAAN VAN DRIE WERELDEN. 10
 4. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE TWEEDE WERELD. 10
 4.1. Een houding van dialoog, onderhandeling en samenwerking met de landen van de derde wereld. 11
 4.2. De UC-leiding weigert de betekenis te erkennen van de dialoog van de tweede wereld met de derde wereld. 13
 4.3. Een houding van verzet en strijd tegen de kontrole, de overheersing en de ekspansionistiese politiek van de supermachten. 19
 4.4. De UC-leiding loochent dat de strijd tegen het hegemonisme de belangrijkste tendens is in West-Europa. 23
 5. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN HET RUSSIES SOCIAAL-IMPERIALISME. 26
 5.1. De ekonomiese basis van het Russies sociaal-imperialisme is het staatskapitalisme. 27
 5.2. De sociaal-fascistiese diktatuur. 29
 5.3. De militarisering van de ekonomie. 29
 5.4. Het streven naar wereldheerschappij. 30
 5.5. Rusland, de meest agressieve en gevaarlijke supermacht. 32
 5.6. De ongelijkmatige ontwikkeling van de imperialistiese machten leidt tot wereldoorlogen. 33
 5.7. De valse "K"p's, vijfde kolonnes die de agressie van het Russies sociaal-imperialisme voorbereiden. 36
 6. EEN DERDE WERELDOORLOG EN DE POSITIE VAN AMERIKA EN DE NATO. 41
 6.1. De wereldoorlog komt voort uit de wedijver tussen de twee supermachten. 42
 6.2. Moet men geen onderscheid maken tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten? 43
 6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en tanende hegemonistiese macht. 44
 6.4. De historiese ervaring van de anti-fascistiese oorlog '40-'45. 45
 6.5. De Sovjet-Unie heeft de plaats van Hitler-Duitsland ingenomen. 47
 6.6. Een wereldfront tegen de Russiese ekspansie en agressie. 53
 6.7. De houding tegenover de NATO. 54
 6.8. Het Albanese volk voerde een politiek van eenheid en strijd ten overstaan van Engeland en Amerika in het anti-fascistiese wereldfront. 56

strijd in alle hevigheid voort. De Kommunistiese Partij moet voornamelijk de rechtse gevaren bekampen en de volksmassa's steeds breder en dieper mobiliseren om voortdurend voorwaarts te gaan en nieuwe posities te veroveren op de klassevijand. De bedrijven van de patriottiese burgerij worden niet onteigend. Deze delen van de burgerij zullen zich echter onvermijdelijk verzetten tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen. Om hun heerschappij onbeperkt te herstellen, zullen zij steun zoeken bij buitenlandse imperialistiese machten en aldus de nationale onafhankelijkheid vertrapen. Om hun diktatuur in te stellen, zullen zij steun zoeken bij de sociaal-fascistiese krachten, die door de volksrevolutie werden verpletterd, en aldus de democratie verraden.

De burgerij zal onvermijdelijk tegenaanvallen lanceren tegen de revolutionaire demokratiese maatregelen; terzelfdertijd zal ze pogen alle reaktionaire krachten te hergroeperen om een burgeroorlog te beginnen. De Kommunistiese Partij moet de brede volksmassa's tenvolle voorbereiden en mobiliseren tegen het gevaar voor een burgeroorlog. De arbeidersklasse moet op alles zijn voorbereid, omdat de klassenstrijd uiterst scherpe vormen zal aannemen en de burgerij gebeurlijk een burgeroorlog zal uitlokken. In alle geval moet de arbeidersklasse de grote burgerij volledig verslaan, haar bedrijven nationaliseren en de diktatuur van het proletariaat vestigen. De diktatuur van het proletariaat zal de nodige kompromissen sluiten, ondermeer met bepaalde patriottiese burgerlijke krachten, en zij zal stap voor stap de socialistiese omvorming op de verschillende terreinen van het ekonomies en sociaal leven verwezenlijken. De diktatuur van het proletariaat organiseert de maatschappij volgens de fundamentele belangen van de arbeidersklasse; alleen de arbeidersklasse is een konsekwente revolutionaire klasse die onverzoenlijk staat tegenover iedere vorm van uitbuiting en onderdrukking en die de bevrijding van alle andere werkende klassen nastreeft. De diktatuur van het proletariaat is een speciale vorm van klasse-bondgenootschap tussen het proletariaat, de avantgarde van de werkers, en de talrijke niet-proletariese lagen van werkers (kleinburgerij, kleine patroons, boeren, intellektuelen, enz.) of de meerderheid van deze lagen; het is een bondgenootschap gericht tegen het kapitaal, een bondgenootschap met het doel de totale omvereping van het kapitaal, de totale vernietiging van de weerstand van de burgerij en van haar pogingen tot herstel, een bondgenootschap met als doel het vestigen en het definitief konsolideren van het socialisme.

INHOUD

DEEL I:	
DE ANALISE VAN DE DRIE WERELDEN.	5
1. DE ALGEMENE KENMERKEN VAN HET IMPERIALISME	6
2. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE HUIDIGE FASE VAN HET IMPERIALISME.	7
2.1. De derde wereld is een grote drijvende kracht geworden voor de vooruitgang van de wereldgeschiedenis.	8
2.2. De twee supermachten zijn twee essentiële pijlers van het moderne kolonialisme.	8
3. DE HUIDIGE INTERNATIONALE SITUATIE WORDT GEKENMERKT DOOR HET BESTAAN VAN DRIE WERELDEN.	10
4. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN DE TWEDE WERELD.	
4.1. Een houding van dialoog, onderhandeling en samenwerking met de landen van de derde wereld.	11
4.2. De UC-leiding weigert de betekenis te erkennen van de dialoog van de tweede wereld met de derde wereld.	13
4.3. Een houding van verzet en strijd tegen de controle, de overheersing en de expansionistische politiek van de supermachten.	19
4.4. De UC-leiding loochent dat de strijd tegen het hegemonisme de belangrijkste tendens is in West-Europa.	23
5. DE SPECIFIEKE KENMERKEN VAN HET RUSSIES SOCIAAL-IMPERIALISME.	26
5.1. De economische basis van het Russies sociaal-imperialisme is het staatskapitalisme.	27
5.2. De sociaal-fascistische diktatuur.	29
5.3. De militarisering van de economie.	29
5.4. Het streven naar wereldheerschappij.	30
5.5. Rusland, de meest agressieve en gevaarlijke supermacht.	32
5.6. De ongelijkmatige ontwikkeling van de imperialistische machten leidt tot wereldoorlogen.	33
5.7. De valse "K" P's, vijfde kolonnes die de agressie van het Russies sociaal-imperialisme voorbereiden.	36
6. EEN DERDE WERELDOORLOG EN DE POSITIE VAN AMERIKA EN DE NATO.	41
6.1. De wereldoorlog komt voort uit de wedijver tussen de twee supermachten.	42
6.2. Moet men geen onderscheid maken tussen de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten?	43
6.3. De Verenigde Staten zijn een verzwakte en tanende hegemonistische macht.	44
6.4. De historische ervaring van de anti-fascistische oorlog '40-'45.	45
6.5. De Sovjet-Unie heeft de plaats van Hitler-Duitsland ingenomen.	47
6.6. Een wereldfront tegen de Russiese expansie en agressie.	53
6.7. De houding tegenover de NATO.	54
6.8. Het Albanese volk voerde een politiek van eenheid en strijd ten overstaan van Engeland en Amerika in het anti-fascistische wereldfront.	56

**DEEL II :
ZICH VOORBEREIDEN OP EEN NATIONALE
WEERSTANDSOORLOG TEGEN EEN SOCIAAL-
IMPERIALISTIESE AGRESSIE.**

1. DE KRACHTEN VAN DE VREDE ZIJN RELATIEF ZWAK IN WEST-EUROPA...	63
2. DE WEDIJVER VOOR DE WERELDHEGEMONIE TUSSEN DE SOVJET-UNIE EN DE VERENIGDE STATEN ZAL ONVERMIJDELIJK UITMONDEN IN EEN DERDE WERELDOORLOG...	65
3. VOLGENS DE TROTSKISTIESE POSITIE VAN DE UC-LEIDING "OVERHEERSEN DE FAKTOREN VAN DE REVOLUTIE"...	66
4. WIE IS DE HOOFDVIJAND WAAROP DE BELGIESE ARBEIDERS EN WERKERS HUN SLAGEN MOETEN KONCENTREREN?...	69
5. IS DE SITUATIE IN EUROPA RIJP VOOR DE PROLETARIESE REVOLUTIE?...	71
6. DE STRIJD DIREKT RICHTEN OP DE VESTIGING VAN DE DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT SPEELT IN DE KAART VAN HET SOCIAAL-IMPERIALISME...	74
7. ZELFS WANNEER DE WERELDOORLOG UITBREEKT ZAL DE UC-LEIDING DE TROTSKISTIESE LIJN BLIJVEN VOLGEN...	76

**DEEL III :
HET PROGRAMMA VAN NATIONALE
ONAFHANKELIJKHEID EN VOLKSDEMOKRATIE.**

INLEIDING : EEN POLITIEK VAN EENHEID EN STRIJD MET DE BURGERIJ, VAN
EENHEID VERWEZENLIJKT DOOR STRIJD IN HET NATIONAAL
EENHEIDSFRONT... 78

1. DE STRIJD VOOR DE VERDEDIGING VAN DE NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID...	81
1.1. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op politiek vlak...	81
1.2. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op militair vlak...	82
1.3. De nationale onafhankelijkheid verdedigen op ekonomies vlak...	83
1.4. De nationale onafhankelijkheid tegen de supermachten verdedigen door een politiek van samenwerking met de derde wereld...	83
1.5. De nationale onafhankelijkheid tegen de supermachten verdedigen door het versterken van de eenheid tussen de Westeuropese landen en volkeren...	85
2. DE STRIJD VOOR EEN STERKE NATIONALE VERDEDIGING, GEBASEERD OP DE MOBILISATIE VAN DE VOLKSMASSA'S...	86
2.1. Voor vrede, voor vrijheid, voor onafhankelijkheid, de wapens in handen van het proletariaat...	86
2.2. Voor radikale democratische hervormingen in het Belgies leger...	87
2.3. Voor maatregelen ter bescherming van de bevolking ingeval van een agressie-oorlog...	92
3. DE STRIJD VOOR DE DEMOKRATIESE EN EKONOMIESE RECHTEN VAN DE ARBEIDERS EN WERKERS...	94
3.1. Het levensnivo van arbeiders en werkers verbeteren om het volk te verenigen tegen de vijand...	94
3.2. De democratische rechten van arbeiders en werkers vrijwaren om het volk te verenigen tegen de vijand...	95

4. DE STRIJD VOOR EEN REGERING VAN VOLKSDEMOKRATIE.	97
5. KRITIEK OP DE TROTSKISTIESE LIJN VAN DE UC-LEIDING.	
5.1. De strijd voor nationale onafhankelijkheid lijkwideren door vijanden en bondgenoten op dezelfde manier te behandelen.	100
5.2. De strijd voor de versterking van de nationale verdediging en voor de democratisering van het leger verwerpen.	103
5.3. De strijd voor economische en democratische rechten afdoen als "revisionistische marchandage".	106
5.4. Het "autonome militair programma" van de UC-leiding is een programma van het Russies sociaal-imperialisme.	107

DEEL IV :	
DE VOLKSDEMOKRATIESE REVOLUTIE IS DE	
RECHTSTREEKSE VOORBEREIDING VAN DE	
SOCIALISTIESE REVOLUTIE.	111

Enver Hoxha

RAPPORT VOORGESTELD OP
HET VIe KONGRES
VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID
VAN ALBANIË

uitgeverij Proletarische Opvoeding

Dit belangrijk studiewerk bevat toespraken van Enver Hoxha op het kongres van de Albanese Partij van de Arbeid (november 1971).

Een belangrijk hoofdstuk behandelt de huidige internationale toestand en de buitenlandse politiek van Albanië. Het ontmaskert het russiese vredesgekleets. Het benadrukt dat echte vrede en veiligheid slechts kunnen verzekerd worden door de strijd tegen het amerikaans imperialisme en het russiese sociaal-imperialisme.

Een tweede hoofdstuk handelt over de opbouw van de socialistiese ekonomie. Hoe kan het albanese volk de grootste ekonomiese groei ter wereld verwezenlijken?

Een andere belangrijke toespraak gaat over de strijd om de albanese kommunistiese partij elke dag meer revolutionair te maken. Dit hoofdstuk laat ons toe vele lessen te trekken voor de opbouw van de kommunistiese partij in België.

Een laatste hoofdstuk ontmaskert alle burgerlijke theoriën die het marxisme-leninisme als 'verouderd' voorstellen; die ontkennen dat de opbouw van de partij en de gewapende revolutie de enige weg naar het socialisme vormt.

Het boek behandelt eveneens de ervaringen van het albanese volk, onder leiding van haar partij, in de strijd voor de nationale onafhankelijkheid tegen de fascistiese

DE POLEMIEK

De POLEMIEK is de weergave van de ideologische strijd tussen de chinese Kommunistiese Partij en de revisionistiese leiding van de "Kommunistiese" Partij van de Sovjet)Unie in de jaren '63-'64.

Het vormt een van de belangrijkste theoretiese grondslagen van de kritiek op het moderne revisionisme. Het laat ons toe beter het verval van de Sovjet-Unie tot een kapitalisties land te begrijpen. In negen brieven van de Chinese KP wordt klaar het revolutionair standpunt aangegeven rond de belangrijkste vraagstukken van de internationale kommunistiese beweging :

- de kwestie van oorlog en vrede
- de kwestie Stalin
- Is Joegoslavië een socialisties land?
- Over de vreedzame coëxistentie
- Over de parlementaire weg
- De vreedzame overgang naar het socialisme

555 blz.:

DE POLEMIEK 1963-1964

de chinese kp in strijd met
het russies revisionisme
over de algemene lijn
van de internationale
kommunistiese beweging

PROLETARIËNE OPVOEDING

Enver Hoxha

RAPPORT VOORGESTELD OP

HET VIe KONGRES
VAN DE PARTIJ VAN DE ARBEID
VAN ALBANIË

uitgeverij Proletarische Opvoeding

Dit belangrijk studiewerk bevat toespraken van Enver Hoxha op het kongres van de Albanese Partij van de Arbeid (november 1971).

Een belangrijk hoofdstuk behandelt de huidige internationale toestand en de buitenlandse politiek van Albanië. Het ontmaskert het russiese vredesgeklets. Het benadrukt dat echte vrede en veiligheid slechts kunnen verzekerd worden door de strijd tegen het amerikaans imperialisme en het russiese sociaal-imperialisme.

Een tweede hoofdstuk handelt over de opbouw van de socialistiese ekonomie. Hoe kan het albanese volk de grootste ekonomiese groei ter wereld verwezenlijken?

Een andere belangrijke toespraak gaat over de strijd om de albanese kommunistiese partij elke dag meer revolutionair te maken. Dit hoofdstuk laat ons toe vele lessen te trekken voor de opbouw van de kommunistiese partij in België.

Een laatste hoofdstuk ontmaskert alle burgerlijke theoriën die het marxisme-leninisme als 'verouderd' voorstellen; die ontkennen dat de opbouw van de partij en de gewapende revolutie de enige weg naar het socialisme vormt.

Het boek behandelt eveneens de ervaringen van het albanese volk, onder leiding van de partij in de strijd voor de nationale onafhankelijkheid van de fascistiese

DE POLEMIEK

De POLEMIEK is de weergave van de ideologische strijd tussen de chinese Kommunistiese Partij en de revisionistiese leiding van de "Kommunistiese" Partij van de Sovjet)Unie in de jaren '63-'64.

Het vormt een van de belangrijkste theoretiese grondslagen van de kritiek op het moderne revisionisme. Het laat ons toe beter het verval van de Sovjet-Unie tot een kapitalisties land te begrijpen. In negen brieven van de Chinese KP wordt klaar het revolutionair standpunt aangegeven rond de belangrijkste vraagstukken van de internationale kommunistiese beweging :

- de kwestie van oorlog en vrede
- de kwestie Stalin
- Is Joegoslavië een socialisties land?
- Over de vreedzame coëxistentie
- Over de parlementaire weg
- De vreedzame overgang naar het socialisme

555 blz.:

DE POLEMIEK 1963-1964

de chinese kp in strijd met
het russies revisionisme
over de algemene lijn
van de internationale
kommunistiese beweging

PROLETARISE OPVOEDING

**MAO
TSE
TOUNG**

**VIER
FILOSOFIESE
ESSAYS**

uitgeverij proletarische opvoeding

De beroemde VIER FILOSOFIESE ESSAYS van Mao zijn opnieuw in het nederlands verschenen.

In een heldere taal en aan de hand van talrijke voorbeelden wordt de lezer ingeleid in de basis-principes van het dialektisch materialisme.

"Over de praktijk" (juli 1937) en "Waar komen de juiste ideeën vandaan?" (mei 1963) vertellen hoe de mens alleen op basis van de praktijk tot een inzicht in de wereld komt.

"Over de tegenstellingen" (augustus 1937) behandelt de dialektiek, toont hoe de strijd tussen de tegengestelden de wereld doet vooruitgaan.

"Over de juiste oplossingen van de tegenstellingen gen onder het volk" (februari 1957) geeft een toepassing van de dialektiek in de opbouw van het socialisme: hoe de tegenstellingen oplossen tussen de verschillende groepen en klassen om een socialistiese maatschappij op te bouwen.

156 blz.

Bestellingen door storting
op PCR 000-1026555-04
van "Steunfonds Alle Macht aan
de Arbeiders Postbus 473-2000
Antwerpen".

*
* AL DEZE UITGAVEN ZIJN TE VERKRIJGEN
* IN DE BOEKHANDELS :
*

het rode boek

Antwerpen

Lange Beeldekensstraat 133 Tel: 031-35.97.18
Elke dag open van 15.30 h tot 18.30 h. Zat.:
van 10 tot 12 en van 13.30 h tot 18.30 h.

Brugge

Predikherenstraat 37 Tel: 050-33.11.90
Dinsdag tot vrijdag van 18 tot 20 h en zat.:
van 9 tot 13 h en van 14 tot 17 h.

Charleroi

Rue robert fesler 26 Marchienne au Pont
Maandag, woensdag, vrijdag van 16.30 tot 20 h
Zaterdag van 10 tot 12 h en van 14 tot 18 h.

Gent

Sleepstraat 181 Tel: 091-23.76.76
Alle werkdagen van 17 tot 20 h, vrijdag van
18 tot 21 h en zat. van 14 tot 18 h.

Leuven

Tiensestraat 45 Tel: 016-22.50.74
Elke weekdag van 10 tot 19 h.

Luik

Rue Cockerill 80, Seraing Tel: 041-34.40.40
vrijdag 17 tot 20 h en zaterdag van 10 tot
12 H.

Schaarbeek

Rogierstraat 179 Tel: 02-217.51.54
Elke dag van 16 tot 19 h. Woensdag van 14
tot 19 h en zaterdag van 14 tot 18 H.

OVERIGE UITGAVEN

BOEKEN

Korte geschiedenis van de Vietnamese Arbeiders
Partij.

166 pag., prijs : 75 fr.

Doorheen 50 jaar onafgebroken strijd heeft de Vietnamese Arbeiders Partij het Vietnamese volk naar de bevrijding geleid. Welke waren de belangrijkste problemen van strategie en taktiek die zich gesteld hebben en hoe heeft de Vietnamese Arbeiders Partij daarop antwoord gegeven ?

Marxisties handboek voor politieke ekonomie, deel
3, Het Imperialisme.

147 pag., prijs : 65 fr.

In dit deel wordt achtereenvolgens beschreven :
Het imperialisme als hoogste stadium van het kapitalisme, de algemene crisis van het kapitalisme, het koloniaal sisteem van het imperialisme, de historische plaats van het imperialisme en de verscherping van de algemene crisis na de 2de wereldoorlog.
Dit boek is een basiswerk voor ieder revolutionair militant.

Voorstellen omtrent de algemene lijn van de inter-
nationale kommunistiese beweging.

57 pag., prijs 30 fr.

Eerste openlijk antwoord van de Chinese Kommunistiese Partij op de herhaalde aanvallen van de leiding van de K.P. van de Soviet Unie.

In 25 punten worden de principes uiteengezet die aan de pasis liggen van de internationale kommunistiese beweging.

China's revolutionaire buitenlandse politiek.

144 pag., prijs 100fr.

Vier belangrijke teksten van de Chinese Kommunistiese Partij werden hier in het nederlands vertaald en samengebracht in één uitgave.

+ Leninisme of sociaal-imperialisme ? (april '70)
+ Verslag over de buitenlandse politiek op het negende (april '69) en tiende (augustus '73) partij-kongres van de Chinese Kommunistiese Partij. -

+ Vreedzame coëxistentie : twee volledig tegengestelde politieke standpunten. (Zesde kommentaar op de open brief van de kommunistiese partij van de Soviet Unie, 12 december 1963)

De aandachtige studie van deze teksten laat ons toe een klaar beeld te hebben van de grote krachten die de revolutionaire buitenlandse politiek van de Chinese Volksrepubliek beheersen.

In "Leninisme of sociaal-imperialisme" worden alle kenmerken van het verval van de Soviet Unie tot een sociaal-imperialistiesesupermacht die streeft naar wereldheerschappij, ontleed.

AMADA

**ALLE MACHT
AAN DE
ARBEIDERS**

Abonnementsvoorwaarden :

JAARABONNEMENT : 50 nummers

- verzending onder band : 500 fr
- verzending in open omslag : 600 fr
- verzending gesloten omslag : 1.400 fr

HALFJAAR-ABONNEMENT : 25 nummers

- verzending onder band : 250 fr
- verzending in open omslag : 300 fr
- verzending gesloten omslag : 700 fr

STEUNABONNEMENT :

- voor 1 jaar : 1000 fr
- voor een half jaar : 500 fr

BETALINGSMOGELIJKHEDEN

- 0 Kontant in de boekenwinkels "HET RODE BOEK"
- 0 door storting op postrekening
000-1026555-04 van AMADA
Postbus 473 2000 Antwerpen.

Voor abonnement op TPO, ons franstalig 14-
daagse krant, schrijven naar :
F. Versbraegen postbus 13, 1030 Brussel.

WEEKBLAD TE KOOP BIJ UW DAGBLADHANDELAAR

**alle macht
aan de arbeiders**

STATUTEN

goedgekeurd op
de nationale konferentie
over organisatie-vraagstukken

29 DECEMBER 1974.

de kommunistiese
normen, regels
en principes voor
werking en organi-
satie van
alle macht aan de
arbeiders.

prijs: 25 fr.

proletarische opvoeding

Het nationaal buro van Amada-TPO, zet in dit dokument, zijn analyse uiteen over de internationale situatie en de taken die hieruit voortvloeien voor de Marxist-Leninisten van België.

Wij zetten hier ons programma voor vrede, nationale onafhankelijkheid, volksdemocratie en socialisme uiteen.

Een juiste lijn ontwikkelt zich in strijd met een verkeerde lijn. Door onze lijn bekampen wij de lijn van de U.C.-leiding, die de vlag van het Marxisme-Leninisme misbruikt om haar Trotskystiese stellingen, die in de kaart spelen van het sociaal-imperialisme, te verkopen.

De U.C.-leiding heeft zich onmaskerd als een Trotskystiese anti-partij kliek, maar de stellingen die zij verdedigde, zijn karakteristiek aan een ganse stroming die zich beroept op de gedachte van Mao-Tse-Toeng en de politiek van China, maar die zich in werkelijkheid vastklampt aan een klein-burgerlijke, intellectuele klasse-positie.